

**De
broer
van
Jezus**

De broer van Jezus.

Voorwoord.

De nederige kroniekschrijver van deze bladzijden moet bekennen dat hij plagiaat heeft gepleegd door mooie woorden en zinnen van andere schrijvers te lenen.

Zo is het eerste stuk van de voorgaande zin geleend van Agatha Christie. De woorden 'zwerk' en 'struweel' zijn geleend van Maarten Toonder en de zin 'hij werd zo bleek als een nonnenbil' van Carlos Ruiz Zafon. Het woord 'crapuul' hoorde ik in de komische Belgische serie Bevergem.

Er zijn te veel geleende mooie zinnen, vaak naar eigen smaak bewerkt, om alle schrijvers daarvan op te noemen.

Mijn excuses hiervoor.

Het niet vermelden van een schrijver heeft ook een beschermende werking, want wie weet wil een schrijver niet eens genoemd worden in dit boek, dat sommige atheïstische, pornografische, racistische en fascistoïde zullen noemen.

Wikipedia is een onuitputtelijke bron geweest.

De verhalen over de Elohim, siddhi, goeroes en boeddha zijn uit dit fenomeen ontleend.

De vroege joodse geschiedenis is zo waarheidsgetrouw mogelijk weergegeven. Ik heb niks met en ook niks tegen Joden, maar het lezen van de slachting van 1 miljoen van de 6 miljoen joden tijdens de Joodse oorlog, ook wel Joodse opstand genoemd, in Judea en Galilea van 66 tot 70 na Chr. vond ik schokkend. Toen al !

Vind het wel heftig.

Verder zijn er in dit boek hedendaagse actuele zaken verwerkt.

Zo is er sprake van pedofilie door de krijgsheer Maddas.

Wordt Jezus uit N. met de nekklem in bedwang gehouden.

De gevreesde IS is de afkorting van Israëliische strijders.

De drie J's, Nick en Simon, Willie Nelson en John Lennon passeren de revue.

Jezus vraagt: 'Willen jullie meer of minder Romeinen?'. Waarop zijn volgelingen roepen: 'minder, minder, minder, minder!'

In de oude Chinese taal 'Song' worden teksten voorgedragen.
Vandaag de dag bekend als song-teksten.
En ga zo maar door.

De meeste feiten en gebeurtenissen hebben zich uiteraard niet
zo voorgedaan. Ik ben er zelf geen getuige van geweest en heb
het ook niet uit goede bron vernomen.
Puur verzonnen en uit de grote duim.

Ik wens u veel lees plezier.

Dank aan de Mool en de Tjop voor hun bijdrage.

® Hm Productions (uitgever)
© Hennie Messemaker 2017
Tweede druk 2017
ISBN 978-90-826882-0-7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave.

- 1. De broer van Jezus.**
- 2. Vertrek naar het oosten.**
- 3. De karavaan.**
- 4. De sekte Malsi.**
- 5. Jonnelson in Shiraz.**
- 6. De bruiloft in Zabol.**
- 7. De biologische vader.**
- 8. Compleet bevrijdend geluk.**
- 9. Magical mystery tour.**
- 10. Thuis en het verleden.**
- 11. Verzet.**
- 12. De dolkmannen.**
- 13. De verkeerde Jezus.**
- 14. Weg.**

1. De broer van Jezus.

Goh, had hij een broer dan?

Dat wist ik helemaal niet joh!

Ja, waarom ook niet.

Nu je het zegt, waarom ook niet.

Zeg, had hij ook een zus?

En was het een jongere broer of een oudere broer?

Het was een oudere broer.

Hij heet 'Jozef jr', vernoemd naar zijn vader.

Op een dorpsfeest in het plaatsje Khuza'a, in het land Jodea zagen Jozef sr. en Maria elkaar.

Hij, Jozef sr., 15 jaar, besneden volgens joodse traditie, onervaren en met gierende hormonen.

Zij, Maria, 13 jaar oud, een meisje dat nog maar net 'het grote mensenleven' begon te begrijpen.

De vlam sloeg over; uitbundig dansen, rollebollen, vrijen in een stil hoekje van de olijfboomgaard van z'n oom Max Yasgur.

Ze waren heftig verliefd op elkaar en wisten van geen ophouden. Voor ze het wist was ze in verwachting.

De maanden daarna zagen ze elkaar dagelijks. Ze leefden op een roze wolk. Toen de buik van Maria dikker en dikker werd beseften ze wat ze gedaan hadden en biechten ze het aan hun ouders op. Na familieberaad zat er niets anders op dan samen, als echtpaar, door het leven te gaan. Niet dat ze daar iets op tegen hadden want ze waren nog steeds smoorverliefd op elkaar. Ze betrokken een schuurtje naast zijn ouderlijk huis.

Een bouwvallig hutje was het. Meer was het niet.

Ondanks de armoede en schamele huisvesting waren ze best gelukkig. Hij zocht vast werk en zij ging het hutje schoon houden en natuurlijk ook bevallen.

Het was haar eerste kindje en het werd een zware bevalling.

Ze was net 14 jaar geworden en door haar tengere lichaamsbouw was haar bekken smal. Eigenlijk te smal.

Na heel veel vroeten, duwen, sjoeren en trekken werd hij uiteindelijk geboren.

Met als gevolg blauwe plekken over zijn hele lichaam.

Nu kunnen kinderen veel hebben en was hij na een paar dagen een blakende gezonde baby.

Veel vrouwen stierven doorgaans tijdens zo'n bevalling, maar bij Maria kwam het toch via de normale weg en was ze niet ingescheurd. Haar lichaam had zeker te lijden gehad van de zware bevalling die al met al twee dagen duurde.

Haar bekkenbodemspieren waren opgerekt, ze had spierpijn, was moe en had aambeien gekregen van het persen.

Op de 4e dag begon de melkproductie op gang te komen en daardoor kreeg ze last van opgezwollen, gespannen, pijnlijke borsten.

De dagen na de bevalling deden ze rustig aan en forceerden niets. Natuurlijk werden ze niet helemaal aan hun lot overgelaten. Hulp van familie en de rest van het dorp hielpen hen door de eerste moeilijke weken heen.

De kersverse vader verwendde de moeder van zijn kindje nog een beetje extra met tedere aandacht en zorg.

Het kind, Jozef jr., vernoemd naar zijn vader, was een echte liefdes baby. De eerste levens jaren waren voor hem rozengeur en maneschijn. Hij kreeg alle aandacht van z'n vader, moeder, oma's, opa's, tantes en ooms.

Echter de vader en moeder gaven steeds minder aandacht aan elkaar. Funest voor een huwelijk. Jozef sr. te jong om vader te zijn had moeite met de nieuwe verantwoordelijkheid die op zijn schouders drukte. Hij werd overdreven serieus, had moeite de touwtjes aan elkaar te knopen en was vaak weg.

Maria, levenslustig, verzandde in de dagelijkse saaie huiselijke sleur. Het ging bergafwaarts met de relatie tussen Jozef sr. en Maria.

Ze waren uit elkaar gegroeid. Zo kwam er na een paar jaar behoorlijk de klad in. Er volgden donkere, verdrietige jaren waarin hun huwelijk over de bodem schuurde.

Het huwelijk was op de klippen gelopen.

De hoofdoorzaak van de verslechterde relatie zat vooral in het feit dat hun land Jodea bezet was door een vreemde

mogendheid. Die vreemde mogendheid bestond uit Italianen die zich Romeinen noemden.

Zoals zovele jongeren in die regio ging ook Jozef sr. in het verzet en was vaak van huis. Als hij weer eens thuis was botsten de karakters meteen. De introverte Jozef en de extraverte Maria. Knallende ruzie en daarna stilte.

Wat tot gevolg had dat ze weken niet met elkaar praatten. Laat staan dat ze intiem waren en seks hadden.

Daarnaast had Jozef sr. psychische en ernstige erectie problemen. Door de stress van het terroristen bestaan klapte hij dicht en kreeg hij hem niet meer omhoog. De constante angst eiste zijn tol. De sporadische dagen dat hij thuis was waren voor Maria, dan ook zwaar teleurstellend. In het begin hunkerde zij naar afleiding, genegenheid en seks, maar na verloop van tijd was in Maria's romantische bevestigingen de sleet gekomen. Na een ruzie was Jozef sr., zoals gebruikelijk, weer eens zonder een woord te zeggen voor onbepaalde tijd vertrokken.

Nu wilde het dat buiten hun dorp een groep rondreizende kooplui uit Afghanistan was neer gestreken.

Zo gebeurde het, dat op een zwoele avond, Maria bij de waterput, sjans had met één van de koopmannen.

'Laat mij u helpen, schone dame', zegt één van hen. Een schoonheid als u laat men toch niet zo'n zware last torsen.'

Ze keek hem met grote warme ogen aan. Maria is direct gecharmeerd van de complimenterende woorden en de avances van de handelsreiziger. Dat gebeurde niet zo vaak, dat ze met zwoele stem werd overladen met zoetgevooisde woorden.

De galante koopman draagt de waterkruik voor haar naar haar hutje en blijft haar bestoken met vleiende woorden.

'Loop met mij mee en geniet nog even van de sterrennacht.

Laat je overweldigen door de uitbundige schoonheid van de sterrenpracht. Laten we ons verwonderen over het intense licht van sterren dat twinkelt en smelt door de melkachtige golven van de blauwe hemelnacht.'

Maria raakt in vuur en vlam door de dichterlijke woorden van deze geslepen charmeur. Oh, wat is hij een vriendelijke knappe

man. De koopman, die luistert naar de naam Ali bin Mohammed bin Laden. Hij ziet er niet onaardig uit en heeft een vlotte babbel. Maria is het saaie leven meer dan zat. Vooruit met de geit, dacht Maria en Ali dacht: vanavond geen geit.

Wat kan me gebeuren denkt ze, ik ben net ongesteld geweest en ik wil verdikkeme wel eens liefde, warmte en een verzetje.

Ali bin Mohammed bin Laden, de vlotte babbelaar, lokt haar z'n nomade woestijntent in.

Laat die avond, eigenlijk 's morgens vroeg, toen Maria de tent verliet vroeg ze hem; 'blijf je bij me, ga je niet heen?.'

Ik wil intieme gesprekken met je voeren en alles over je weten. En dat je bij en in me blijft.'

Bij die laatste woorden keek ze broeierig.

Ali wist dat woorden dienen om te verbergen dat men andere gedachten heeft en hij zei: 'natuurlijk blijf ik bij jou en als ik weg ga kom ik zeker terug. Natuurlijk schat, ik laat je nooit in de steek. Ik ben stapel op je. Ik moet nog een klusje doen in de buurt van Nazareth en daarna kom ik terug'.

Laat die morgen was de koopman Ali bin Mohammed bin Laden en de karavaan vertrokken.

Zonder afscheid. Erg goed in beloften houden was Ali niet.

Terug komen naar een liefje was niet één van zijn sterkste karakter eigenschappen.

En Maria? Maria, die was weer in verwachting.

Een morning-afterpil kende men niet en Maria had het zelf eerst gewoon niet door. Het viel haar wel op dat ze al twee keer niet ongesteld was geworden. Ze dacht dat het door de spanning kwam. Of ze weet het aan haar ondergewicht, door het slechte eten wat ze deed. Ach, het komt bij mij toch onregelmatig. Of misschien dat ik me te druk maak en fysiek te veel inspan. Zo suste ze haar geweten.

Na een paar maanden begon de buik zichtbaar te worden.

Ze schrok zich een hoedje, wezenloos, en het apelazarus.

Ik zal toch niet in verwachting zijn? Maria probeerde het te verbergen, maar ja, met alleen een simpel nachthemdje aan kon je het toch zien.

Zeker toen Jozef, na enkel maanden afwezigheid, weer eens thuis was, en met Maria de koffer in dook.

De dikke buik viel hem direct op.

Ze probeerde het aan Jozef te verkopen dat het van hem was.

Jozef was niet op z'n achterhoofd gevallen. Hij had de plaatselijke roddels over de losbandigheid van z'n vrouw eerst niet willen geloven. Nu kon hij er niet meer omheen en werd geconfronteerd met de harde werkelijkheid. Hij was trouwens maanden van huis geweest en seks hadden ze al helemaal niet gehad. Toen Maria door had dat hij er niet in trapte zei ze dat het een onbevleete ontvangenis was.

Dit deed voor hem de deur dicht. Al zijn woede en agressie van de afgelopen jaren kwam eruit. Jozef werd furieus. Na een heftige woordenwisseling en enkele rake klappen kwam het hoge woord eruit.

Ze gaf het toe: het kind was niet van hem. Ze verweet hem zijn afwezigheid, gesloten houding en zijn impotentie.

Jozef, paars aangelopen, pakte zijn boeltje bij elkaar en stierde de deur uit.

Nooit is er nog iets van hem gehoord.

Maria's vreemdgaan werd algemeen bekend en haar schoonouders waren woedend door de ontrouw van Maria.

Maria was genoodzaakt het hutje van haar schoonouders te verlaten. Ze kon niet anders dan in te trekken bij haar eigen moeder. Ze verdiende een schamel dagloon door te werken in een leerlooierij.

Op een grauwe donkere ochtend werd hij geboren. Het bastaard broertje van Jozef jr. Ze noemde hem 'Yeshua', verlosser, redder. In de hoop dat dit kind hun zou verlossen van en redden uit de schrijnende armoede. Ze gaf hem de roepnaam 'Jezus'.

Waarom? Nou gewoon, omdat ze dat een mooie naam vond.

En hij stond nummer één in de jongensnamen top 10.

De twee jongens, de liefdesbaby en de bastaard, groeiden op in bittere armoede.

Als liefdesbaby werd Jozef flink verwend. Hij was stevig aan het gewicht. Het joch was net een dikke pudding. Op z'n 4e was hij

een vadsig vet varkentje. Hij werd dan ook door andere kinderen vaak gepest. Hij hield zich daarom gedeisd.

In de beginjaren van zijn leven observeerde hij zijn ouders en was getuige van de stille oorlogen tussen z'n vader en z'n moeder.

Hij werd hierdoor nog stiller.

Op z'n 6e toen Jezus geboren werd hield hij zich op de achtergrond. De jaren die daarop volgden bleef dat zo.

Toen Jozef zestien was en Jezus tien werd nog een zusje geboren. Ook een ongelukje van Maria met een Griek.

De Griek stond erop om haar Helena te noemen naar de dochter van de oppergod Zeus en Leda.

Helena is een prachtige naam.

Hij zei: 'Helena is de mooiste vrouw van Griekenland'.

En ook de naam van zijn vrouw die nog in Griekenland woonde.

Maar dat kon hij natuurlijk niet verklappen.

Dus noemden ze haar Helena.

De relatie met de Griek hield niet lang stand.

De Griek dacht bij zichzelf vroeger was ik altijd het haantje vooruit. Sinds ik hier samen woon raak ik meer en meer achter de bezem. Ik word een suffer, een gierigaard en een kwezelaar.

Vaak had hij ruzie met zijn Griekse vrouw en daarom was hij vertrokken. Nu, ver bij haar vandaan dacht hij vaker en vaker aan zijn Griekse temperamentvolle vrouw. Ik mis mijn vrouw dacht hij. Maar weet je, 'ik leer steeds beter mikken.'

Na een jaar was ook deze Griekse vader weer vertrokken.

Onbetrouwbaar, die Grieken.

2. Vertrek naar het oosten.

Jezus werd vooral gepest door ene Judas, een leeftijdsgenootje uit de asociale wijk Iskariot. Een wijk waar menig niet-jood woonde en waar men een ander godsdienst aanhing. Ooit hoorde hij Judas eens iets brallen wat klonk als 'alakbar'. Daarna kwam Judas achter hem aan en gaf hem een paar klappen. Wat hij met 'alakbar' bedoelde heeft Jezus nooit weten te achterhalen.

Jezus moet een jaar of 10 geweest toen hij weer eens ruzie kreeg met deze plaatselijk blaaskaak. Kinderen kunnen hard zijn en de aanhang van de blaaskaak begon hem uit te schelden. Ik koor riepen ze: 'Jezus is een bastaard. Jezus is een bastaard.' Jezus begreep niet wat dat betekende, maar de braneschopper Judas hielp hem snel uit de droom en vertelde hem wat een bastaard was: 'Jouw vader is niet je echte vader maar een achterlijke Afghaan en Jozef is niet eens je echte bloedbroer en je zus is ook van een andere vader. Die is van een stomme Griek. Je bent een bastaardkind en dan ben je nog minder dan een hond.'

Uiteraard werd het matten. Bont en blauw geslagen en diep in tranen kwam hij bij z'n moeder. Maria kon niet anders dan de waarheid vertellen en suste dat ze evenveel van de beide jongens en zusje hield. 'Trek je maar niets aan van wat al die andere kinderen zeggen. Ze zijn zelf ook allemaal bastaards.' Jozef en Jezus werden door de plaatselijke jeugd gemeden. Jezus was een buitengesloten bastaardkind. Ze waren op elkaar aangewezen en kregen daardoor wel een hechte broederband. Jozef voelde zich als oudere broer verantwoordelijk voor de jongere en onbesuisde Jezus. Het feit dat Jezus van z'n moeder te horen heeft gekregen dat zijn eigenlijke vader een Afghaan is, die luistert naar de naam Ali bin Mohammed bin Laden, maakte hem een weerbarstige opstandige jongen.

Een driftig standje.

Het feit dat hij een bastaard werd genoemd heeft bij hem een soort minderwaardigheidcomplex doen ontstaan. Hij voelde zich niet 'volledig', hij was een half eindproduct. Hij was niet echt. Hij klopte niet helemaal. Hij was half en ga zo maar door.

Om deze gevoelens te compenseren ontvlamde hij makkelijk in een ongebreidelde woede uitbarsting. Regelmatig haalde Jezus kattenkwaad uit. Jozef was er altijd bij omdat hij van z'n moeder op Jezus moest passen. Ze werden even zo vaak opgepakt door de plaatselijk ordedienst van de bezettingsmacht. Na een goed pak op hun donder strompelden ze dan gehavend naar huis. Zo verstreken de jaren.

Jezus was net 16 jaar toen hij het idee opperde om te vertrekken. Helena was 6 en Jozef was net 22 jaar geworden. De armoede thuis, de gevechten in hun getto, het buitengesloten zijn en de algehele situatie in het bezette gebied werd Jezus te veel. Hij bedacht moedeloos hoe voorspelbaar zijn leven was, hoe alles tot een automatische herhaling van zetten was geworden. Hij realiseerde zich weldegelijk dat hij bestond en dat er met dat bestaan misschien iets te doen viel voor het alweer afgelopen zou zijn.

'Dit is geen leven,' zegt Jezus, 'Ik ga ervantussen.'

'Oh, nou je het erover hebt. Ik ken een mensensmokkelaar die ons wel met een bootje de zee over naar Lampedusa in Italië wil helpen', zegt Jozef.

'Nee joh, ben je gek?' antwoord Jezus.

'Die lui gaan de woeste zee over in gammele bootjes en verzuipen als ratten. Trouwens in het koude noorden is het heus niet veel beter dan hier.'

'Waar wil je dan naartoe?' vraagt Jozef.

'Naar het oosten, daar wil ik naar toe. Naar Afghanistan op zoek naar mijn werkelijke vader. Het schijnt dat daar ook een hoop wijze mensen wonen. Je weet toch wel. Rond kerst komen er steevast een paar wijze uit het oosten.

Wijze mensen hier?

Nee, dat kan ik van dit land niet zeggen.

Hier wordt je voor het minste aan een houten kruis genageld.'

Jozef voelde zich verantwoordelijk voor z'n broertje. Maar wel altijd op de achtergrond, in z'n schaduw. Wellicht dat daarom zo weinig van hem bekend is!

'Je oma, je zus en vooral je moeder zullen het niet leuk vinden dat je weggaat', zegt Jozef.

'Ja, dat interesseert me totaal geen malle moer', is het antwoord van Jezus.

'Zij willen dat ik ga werken in die stinkende leerlooierij, zodat zij op hun luie reet kunnen gaan zitten. Ja dáág. Ik ga weg Trouwens ik heb me al aangemeld bij een karavaan, die over een week vertrekt. Om de reis te betalen moet ik meewerken in de karavaan. Ik begeleid drie kamelen en vier ezels. Ook moet ik alle ezels, kamelen en paarden voederen en bewaken. Vooral 's avonds. Als je zin hebt kan je ook mee.' Er was weinig voor Jozef om over na te denken. Natuurlijk wilde hij ook weg uit het verstikkende leven dat hij nu leidde. Als hij meeding kon hij een oogje houden op Jezus.

Een dag voor het vertrek vertelde Jezus het aan z'n oma en moeder. Het sloeg in als een bom.

Zierend en woedend was z'n moeder. 'Ben je van de pot gerukt? Je bent een snotneus van net 16. Wat weet je van de wereld? Niets. Alsjeblieft blijf hier, alsjeblieft. Overal waar je komt zal je vernederd en achtergesteld worden vooral als je zegt dat je jood bent en uit Jodea komt.'

Moeder smekend en oma en Helena jammerend in tranen.

Jezus is niet te vermurwen.

Als hij iets in z'n hoofd heeft, dan heeft hij het niet in z'n tenen.

Maria raakt helemaal in een shock als Jozef vertelde dat hij ook mee gaat. Haar oogappeltje ook weg.

Hoe ze ook smeekte, het mocht niet baten.

De jongens hadden het plan gesmeed en bleven erbij.

3. De karavaan.

Vroeg in de morgen waren ze vertrokken. Zonder afscheid te nemen van Maria , oma en Helena. Dat zou toch alleen maar gejammer en tranen geven. Ze meldden zich bij de karavaan die onder leiding stond van een Afghaan genaamd Moenir El Kebab.

Moenir was een verre neef van de kooplui Ali bin Mohammed bin Laden en Osama bin Mohammed bin Awad bin Laden. Dezelfde Ali die Jezus heeft verwekt.

Jozef en Jezus wisten dat niet. Moenir, op zijn beurt, wist ook niet dat Jezus een kind was van z'n verre neef en gaf hem dus ook geen voorkeursbehandeling. Hij liet de jongens keihard werken. Het was zwoegen en zweten onder de koperen ploert in de veelal desolate gebieden.

Zonder gevaren was het niet.

In de streek opereerden rivaliserende bendes. Een bende bestond uit ongeveer een stuk of tien rovers. Het was bekend dat Mounir veredelde papaver struikjes vervoerde. De rovers kenden de waarden van de struikjes en wilden die graag roven. Hier komt de naam 'struikrover' vandaan.

Soms moesten ze hun kamp opslaan in het open terrein. Nergens beschutting om hen heen. Moenir was een ervaren karavaanleider en had meer met het bijltje gehakt. En niet alleen om brandhout te maken.

De kamelen werden ontdaan van hun last in een cirkel gezet. Na het voederen lieten de kamelen zich door de benen zakken om te herkouwen. De kamelen werden aan paaltje stevig vast gebonden, zodat ze niet konden vluchten.

De kostbare goederen werden aan de binnenkant tegen de kamelen aan gezet. Daar tegenaan en daar tussen werden de slaapplaatsen gemaakt. In het midden van de cirkel een vuur. Er waren maar twee duidelijke doorgangen in de cirkel.

Daar had Moenir vallen laten maken. Een val bestond uit een simpel kuiltje, ongeveer 30 centimeter diep, dat afgedekt was met wat takken en bladeren.

Op andere zwakke plekken in de cirkel had Moenir speren in de grond laten steken als een soort tankval. De mannen moesten slapen met hun wapen binnen handbereik, Mounir was bedacht op een overval en jawel. Plotseling, midden in de nacht, een hoop kabaal. De kamelen schrokken, werden wild, maar konden niet weg, want ze waren immers vastgebonden. De omheining hield stand. De rovers probeerden via de doorgangen naar binnen te komen. De aanstormende rovers struikelden en vielen door de gemaakt kuiltjes. Ze waren een makkelijke prooi voor Mounir's mannen en werden afgeslacht. Enkel bendeleden viel in het donker in een speer en spiesten zich vast. Ook een makkelijke prooi om door Moenir's mannen te worden afgemaakt. Zo doorstond de karavaan van Mounir menige aanval. Jezus en Jozef doorstonden angstige momenten. Alsof er niets gebeurd was werd de volgende ochtend de reis gewoon weer voortgezet.

Het was weer sappelen door de troosteloze trieste omgeving. 'Hadden we maar een landrover of een 4w-drive', zei Jozef. 'Wat is dat?', vroeg Jezus. 'Dat weet ik niet', zei Jozef. 'Het kwam zomaar in me op'. Tijdens de reis schold Moenir ze uit en jutte ze op. Hé dikke, werken met je luie donder, foeterde hij Jozef uit. Als Jezus, nachts, wakker moest blijven om op de dieren te passen dommelde hij soms in. Door vermoeidheid overmand. Als of hij op de loer lag, stond dan plots Moenir voor hem. Schopte hem wakker en zei, 'Hé Jezusfreak, nog een keer en ik schop je uit de karavaan.' Na enkele weken gebeurde dat ook werkelijk.

Ze hadden per dag ongeveer 80 km afgelegd. Na 14 dagen waren ze ongeveer 1000 km van huis. Alhoewel. Ho, ho, ho even een correctie. Naar de bescheiden mening van de schrijver van dit verhaal moet er een correctie plaats vinden met betrekking tot deze afgelegde afstand en periode. Ik heb U misleid bij het tijdspad

en het aangeven hoe ver ze al zijn gevorderd. Ik wil niet dat u gaat denken: 'hij schrijft maar wat'.

Een beetje waarheidsgetrouw moet het verhaal natuurlijk wel overkomen. Daarom een rectificatie met toelichting lijkt mij op z'n plaats.

Waar zitten ze nu eigenlijk?

Gewoonlijk loopt men ongeveer 6 a 7 km per uur. In een karavaan echter met dieren en op sandalen en geen asfalt maar onbegaanbare wegen denk ik nu aan hooguit 5 km per uur.

Na 8 a 10 uur lopen is dat max. 40 a 50 km per dag.

Dus na 14 dagen lopen kan nooit 1000 km zijn afgelegd.

Hooguit 600 a 700 km. Wat wel kan is geen 14 dagen maar na een maand 30 dagen Van 6 uur s morgens tot 6 uur 's avonds, dat is 12 uur lopen met rustperiodes erbij. Dertig dagen van 40 km per dag, dan zitten ze op ongeveer 1200 km van huis.

Hierbij opgemerkt dat J. & J. moesten lopen en dat Moenir en z'n helpers bij tijd en wijle op hun paarden of kamelen reden.

Dat maakte de reis voor J. & J. natuurlijk nog zwaarder.

Even de atlas erbij. Is leuk.

Van hun woonplaats Khuza'a, naar het oosten toe, naar Sakara is ongeveer 500 km. Nog verder oostelijker ligt Rafha op ongeveer 300 km. Nog meer oostelijk, nog eens 400 km ligt Basrah. Ja, dan zitten ze zo'n 1200 km van huis.

Hier in de buurt van Basrah, na 30 dagen lopen, op 1200 km van huis moesten ze de karavaan verlaten.

Moenir kwam met z'n helpers, gewapend met knuppels en messen. Ze joegen de jongens weg. Daar stonden ze.

In hun stinkende zwetende kloffie. Zonder cent op zak.

Hongerig en ze spraken de taal niet.

De ontberingen gedurende de eerste maand van de reis hebben Jezus maar een heel klein beetje gelouterd en getemperd.

Je zou denken, die houdt zich wel koest na zoveel ellende.

Echter waar hij ook kwam ontpopte hij zich toch weer als een brutale puber. Licht ontvlambaar.

Vandaag de dag zou hij een sociaal cognitief interventie-programma voor kinderen met agressief/oppositioneel gedrag hebben moeten volgen.

Vandaag de dag zou er wel een of ander ziektebeeld aan gekoppeld kunnen worden. Extreem ADHD of zoiets.

Hij vreesde niks en niemand. Als hij een grote mond kreeg dan foeterde hij net zo hard terug. Bij de plaatselijke overheid en ordebewaarders trok hij steevast aan het kortste eind.

Jozef zag het gelaten aan. Hij wist dat hij er toch niets aan kon doen. Gewoon uit laten razen, was zijn enige remedie.

Wachten tot het overwaaide. Jezus kalmeren heeft geen zin.

Dat is bladeren vegen in een noordwester storm.

Het enige voordeel was dat ze de nacht in een cel een dak boven hun hoofd hadden en 's morgens iets te eten kregen.

Het nadeel waren de blauwe plekken na een pak slaag en het vriendelijk doch dwingend verzoek de stad zo snel mogelijk te verlaten.

4. De sekte Malsi.

Na vier weken doelloos rond zwerven kwamen ze aan bij een tamelijk grote plaats, Basrah. Daar voegden ze zich bij de paupers bij de stadspoort. Ze bedelden voor een stukje brood of een aalmoes om eten te kopen. Natuurlijk was het nooit genoeg en waren ze aangewezen op de goedheid van een paar enkelingen die voedsel uitdeelden. Een soort voedselbank. Die enkelingen behoorden tot een geloofsgemeenschap die zich tot doel gesteld hadden om ongelovigen te bekeren tot de Malsi-beweging. Een lokale sekte, geleid door een goeroe genaamd Malsi. In ruil voor een homp brood en een kruik water moesten ze een paar uur aandachtig luisteren naar en meedoen met de Malsi aanhangers. Zes keer per dag zaten de Malsi met hun handen gevouwen. Op een kleedje, schoenen uit, mompelend 'halla, halla'. Ze prevelen van alles op een smekende toon, gunsten vragend. Aldoor buigingen makend. Zoiets was het. Jozef zag het gelaten aan en vond het allemaal wel best, zolang hij maar te eten kreeg. Jezus daarentegen was wel geïnteresseerd. Omdat hij de taal niet kende ging veel in gebaren of met tekeningen op de grond en ook in aanraking met het lijf. Fysiek contact was een van de pijlers van deze Malsi beweging. Eén van de sekteleiden was Moena El Gyros, een aantrekkelijke meid, slechts een paar jaar ouder dan Jezus. Dit was de hoofdreden waarom Jezus wel oren had naar de sekte. Moena was de secte mattie van Jezus. Er bloeide iets op tussen die twee. Althans dat dacht Jezus. Tijdens de fysieke contacten met Moena kreeg Jezus voortdurend een stijve. Als Moena dit merkte, dan stopte de slettebak niet, maar ging ongestoord en geraffineerd door totdat Jezus klaarkwam, met natte plekken op z'n gewaad.

Moena, wat doe je nou. Wat overkomt me hier?, dacht Jezus. Moena echter, deed dit te goeder trouw en wist niet beter. Ze dacht dat dit er gewoon bij hoorde. Dit was haar devotie voor hun geloof. Vrede en liefde zij met U. De zaadlozing van Jezus was de fysieke uitstorting van de heilige geloofsbelevenis.

Nu vond Jezus het gedachtegoed van de sekte wel een beetje griezelig. Zo was iedere kritiek op de sekte onbespreekbaar en zelfs verboden. Eenmaal aangesloten bij de beweging, dan bleef je voor de rest van je leven toegewijd aan de beweging. Uittreden was onbespreekbaar. Eenmaal Malsi betekende voor altijd Malsi. De hiërarchie van de beweging bestond uit de volgende gelaagdheid:

Als eerst kwam de god goeroe Malsi. Aan hem werd onvoorwaardelijke trouw en macht toegekend.

Daarna kwam de Malsi als beweging. De Malsi groep ging boven het individu.

Vervolgens kwam de Malsi man, op afstand, gevolgd door de Malsi jongetjes en op nog grotere afstand gevolgd door de vrouw en dochters. Het gelijkheidsbeginsel tussen man en vrouw kende men niet,

Dan kwamen andere gelovigen. Alle geloven waren goed mits er maar ergens in werd geloofd.

Tot slot kwamen de ongelovigen, die gelijk gesteld waren aan het laagste vee zoals varkens en honden. Deze ongelovigen mochten dan ook gewoon gedood worden.

Deze hiërarchie alsook strenge leefregels en geboden stonden opgesteld in de Malsi wet. De Malsi wet, genaamd de Narok Air-ahs, was verheven boven de lokale, regionale en landelijke wetten.

Jezus vond dit werkelijk eng.

Dat een groep binnen een volk zichzelf verheven voelde en zich niet aan de meerderheid van het volk conformeerde en hun wet boven alle andere wetten stelde. De Malsi beweging gedroeg zich als een ariërs Herrenvolk. Jezus vergeleek de sekte met een vreemd ziek gezwel in een gezond lichaam.

Het gaf hem geen goed gevoel.

Na een Malsi bijeenkomst gingen de jongens met een volle buik de straat weer op. Daar zwierven ze dan 's avonds rond.

Soms kwamen ze 's avonds laat ondeugende meisjes tegen. Ze paptten aan met de meisjes. Meestal was het gewoon naar huis lopen en wat kletsen. Soms gebeurde er iets meer.

Een van de eerste keren trof hij het dat hij een meisje thuis bracht dat meer ervaring had dan hij. Het meisje begreep dat Jezus weinig ervaring had. In een portiek in een donker steegje, en daarvan waren er vele, bleef ze met hem in de schaduw staan. Hier maakte ze Jezus wegwijs in het minnekozen. Ze leidde de hand van Jezus naar die plekjes die ze opwindend vond. Onder haar hemd naar haar borsten en tepels. Over haar buik naar haar venusheuvel. Ze fluisterde Jezus in z'n oor wat hij moest doen en wat ze van hem verlangde. Jezus, opgewonden en met bonzend hart en penis gehoorzaamde. Weer wist hij niet wat hem overkwam. Dit was wel heel erg nieuw voor hem.

De keren daarna bracht hij geregeld een meisje naar huis. Steevast liep hij de route door de steegjes wijk. In een portiek in een donker steegje, en daarvan waren er vele, bleef hij met haar in de schaduw staan. Na een voorzichtige kus begon het aftasten en fiemelefoson: strelen van de billen en borstjes. Een enkele keer, als het meisje niet tegenstribbelde durfde Jezus iets verder te gaan en streelde haar onderbuik. Na verloop van tijd begonnen ze er de smaak van te pakken te krijgen. Na het voorspel van zoenen en strelen schoof hij zijn hand tussen haar dijen en masseerde haar venusheuvel. Als het meisje opgewonden raakte en Jezus door had dat ze hem zijn gang liet gaan, dan vingerde hij haar totdat ze klaarkwam. Zelf raakte hij dan zo opgewonden dat hij, bij de geringste aanraking van haar dij tegen zijn penis, ook klaar kwam.

De jongens werden uitgenodigd door Moena om bij haar te komen eten en haar verjaardag te vieren. Na wat handjes schudden werd thee en lekkers geserveerd. De ouders van Moena waren ook streng in de leer. De gesprekken verliepen daardoor moeizaam. Ze wisten niet of een onderwerp gevoelig lag en waren bang de ouders tegen hun geloof te schoppen en hun tere zieltjes te kwetsen. Het feest kwam maar moeizaam op gang en de avond kabbelde gestaag voort.

Gelukkig waren er ook een paar vriendinnen van Moena van de partij. Twee vriendinnen van Moena waren niet zo streng in de leer als Moena. Ze namen het geloof met een korreltje zout (en peper). Ze hadden moderne vrije opvattingen over het leven en omgang met jongens. De vriendinnen zien het wel zitten met deze jongens en ze verleiden Jezus en Jozef.

Twee onervaren buitenlandse jongens dat vonden ze uitdagend Deze jongens konden zij veel leren en wat ze nog spannender vonden: ze konden deze jongens bespelen en domineren.

De jongens deden slaafs wat de vriendinnen hen opdrongen.

Van een snufje bondage en masochisme zijn de meisjes niet vies. Vaak waren zij het lijdendvoorwerp.

Zo, dachten de meisjes : eindelijk eens niet van die haantjes die zich uitsloven en de baas over ons spelen.

Na een paar zoete drankjes en wat gefliert worden de jongens meegelokt naar het liefdesnest van de vriendinnen.

Deze avond worden de jongens ingewijd in het liefdesspel en worden de jongens ontmaagd.

Het verblijf in Basrah was maar van korte duur.

Hooguit een paar maanden verbleven ze bij de Malsi, want toen de andere sekte leden in de gaten kregen dat het gedachtegoed hun niets deed en dat Jezus slechts uit was op lichamelijk genot was het snel voorbij. Ze werden beloond met een geestelijke lijfstraf. Te midden van een menigte op een podium werden ze met teer en pek ingesmeerd. Daarna werden ze bedekt met veren. De pek kleefde aan de huid terwijl de veren aan de pek kleefden. Hierdoor zagen ze er uit als een levensgrote kippen.

Tijdens deze behandeling werden ze uitgescholden en beschimpt door de Malsi aanhangers. Na een parade op een kar door de stad werden de gestraften naar de rand van de stad gebracht waarna ze op de grond werd gekieperd.

Ze werden door de Malsi beweging Basrah uitgejaagd en waren weer genoodzaakt om verder te trekken.

5. Jonnelson in Shiraz.

Nadat ze uit Basrah waren verbannen gingen ze zich eerst wassen bij een beekje en hun kleren schoon zien te krijgen. Daarna ging het, uiteraard weer te voet, verder richting het oosten. Als de situatie zich voordeed dan 'leenden' ze wat kleren. Na enkele weken lopen, stelen en bedelen kwamen ze aan in Shiraz. Het is de hoofdstad van de provincie Fārs en een van de oudste handelssteden van het huidige Iran. Handelskaravanen kwamen hier af en aan vanwege de goede wijnen die hier geproduceerd werden. Zoals gebruikelijk belandden ze bij de stadspoort tussen de melaatsen en de lepralijders. Alweer bedelend voor een aalmoes of een stuk brood. Het duurde echter niet lang of ze werden opgemerkt door een plaatselijke artiest. Op zich niet verwonderlijk. Twee redelijk goed en gezond uitziende jongemannen gezeten tussen afzichtelijke paupers met etterende zweren en puisten.

Ze raakten bevriend met deze plaatselijke artist die er in eerste instantie oud uit leek te zien. Nou ja oud? Hij had een verweerd gezicht, lang grijs haar in een staartje en een grijze baard. Hij zei dat hij een muzikant was en de vina bespeelde. Vina is de algemene benaming voor een snaarinstrument in India. 'Dat lijkt wel een akoestische western gitaar.', zei Jozef. 'Wat is dat?', vroeg Jezus. 'Dat weet ik niet', zei Jozef. 'Ik weet ook niet hoe ik eraan kom. Die woorden en gedachte kwam ineens in me op'

Tijdens hun aller eerste ontmoeting zei hij dat hij oorspronkelijk Willie John Nelson Lennon heette. Een heel ongewone naam voor iemand in Shiraz. Hij was niet iemand van de plaatselijke bevolking.

Geen autochtoon dat kon je zo wel zien en hij heette ook geen Ali of Babba. Iedereen noemde hem, hoe raar het ook mag klinken, 'Jonnelson'. Hij had veel vrienden en vriendinnen. Hij hield van iedereen. Hij zei dat hij van kinderen en vrouwen, maar ook van de mannen hield. Het meest hield hij van de waterpijp. Bij voorkeur gevuld met hallucinerende middelen.

Daarnaast sprak hij soms in een vreemde taal.

Jozef hoorde hem eens iets prevelen dat klonk als: 'immedsjin tairs nohevvon.'

Toen Jozef vroeg wat hij bedoelde schrok Jonnelson op uit zijn trance en deed alsof hij van niets wist. Ja, hij had wel meer van die momenten dat hij er niet helemaal bij was.

Een 'zwart-uit' of blackout noemde hij dat.

Enfin, ze raakten bevriend met deze muzikant in Shiraz.

Ze hadden het slechter kunnen treffen. Ze vonden Jonnelson een puike vent, die de twee jongens onder zijn hoede nam.

Hij nam ze mee naar zijn huis, gaf ze onderdak, te eten en rookgenot. Soms probeerde hij aan de jongens te foezelen, friemelen en frunniken, maar de jongens kapten dat snel af en zeiden dat ze daar niet van gediend waren.

Hij nam ze mee naar elk feest waar hij moest optreden. Ook leerde hij Jozef hoe hij dit snaarinstrument, de vina, moest bespelen. Jozef de meest gevoelige van de twee had er wel aanleg voor. Ze noemden zich de 3 J's. Dat was hun artiestennaam.

Het gebeurde op een feestavond. Het was al laat. De meeste gasten waren al goed aangeschoten. Een alcoholverbod kende men in deze wijnstreek immers nog niet. Plotseling begon Jezus, de knappere en vurigere van de twee, een klezmer bruiloftslied te zingen. Het sloeg in als een bom. Dat was iets nieuws. Het dansen en opzweepende emotionele muziek raakte de feestgangers in de ziel. Iedereen raakte in vervoering en het feestende publiek werd uitzinnig van vreugde.

De daarop volgende feestavonden, en die waren er vele, mochten de jongens een deel van het optreden voor hun rekening nemen.

Jonnelson begreep dat hij een goudmijntje had aan de twee jongens. Hij stak dat ook niet onder stoelen of banken.

Deze openheid naar de jongens toe en natuurlijk dat ze al een poos bij elkaar waren, verstevigde de vertrouwensband enorm. Jonnelson was niet alleen hun tolk, impresario, maar verschaftte ook onderdak, leerde Jozef het instrument nog beter te bespelen en gaf Jezus aanwijzingen hoe hij interactief met het

publiek moest omgaan. De jongens beschouwden hem op de duur niet alleen als vriend maar nog meer als een vader.

Na verloop van tijd kwamen er meer Sinti-muzikanten en groepjes die klezmer-achtige feestmuziek gingen maken. De concurrentie werd heftig en hun faam nam af.

Jonnelson verkeerde vaak in hogere sferen, wat hun gezamenlijk optreden niet ten goede kwam.

Vaak traden ze met z'n tweeën op.

'Als Jonnelson er niet bij is zouden we eigenlijk een andere artiestennaam, dan de 3 J's moeten hebben', zei Jozef.

'Wat vind je van :Niks en Samson?' voeg hij aan Jezus.

'Dan ben ik Niks en jij Samson, Ik zeg vaak niks. Het lange haar van Samson heb je al, vrouwen versieren is jou ook wel toevertrouwd. Dan doen we een act waarin je speelt alsof je onoverwinnelijk bent.'

'Nee', zei Jezus. 'Dan vind ik Nick en Simon beter klinken, maar voor mij hoeft het niet. We zijn gewoon de 2 J's.'

Na twee jaar van goed leven met veel optredens, groeide de tanende belangstelling en begon de drang om verder te trekken toch te jeuken. De sleur moest worden doorbroken en het avontuur lonkte. Na een paar mindere optredens vatten ze het plan op om weer verder te trekken. Met pijn in het hart namen ze afscheid van Jonnelson, die door hun bekendheid in aanraking was gekomen met enkele gefortuneerde lieflijke dames en heren. Om Jonnelson maakten ze zich geen zorgen. Die was in goede handen en zou zich wel redden.

Bij het ontroerende afscheid sprak Jonnelson de legendarische woorden:

'Maar je was altijd in mijn gedachten.

Je was altijd in mijn gedachten.

Kleine dingen die ik zou hebben gezegd en gedaan.

Ik heb nooit de tijd genomen.

Maar je was altijd in mijn gedachten.

Je was altijd in mijn gedachten.'

Noot van de schrijver: Mocht dit boek in het buitenland of over een paar decennia nog gelezen worden, dan hier een korte toelichting op 'Niks en Samson' en de 3 J's.

Ongeveer 2000 na de geboorte van Jozef werd de ether geteisterd door een Nederlands zang duo genaamd 'Nick en Simon'.

Mijn parodie hierop is: 'Niks en Samson'.

'Niks' omdat het niets voorstelde en met een knipoog naar de bijbelse figuur Samson, die z'n kracht ontleende aan zijn lange haar.

Ja, hoe verzin je het!

Een ander Nederlands zang trio heet de drie J's. (Jan, Jaap en Jan). Als Jozef, Jezus en Jonnelson gaan zingen, moeten ze een naam verzinnen.

Vandaar de parodie met de naam 'de drie J's' en 'de twee J's'.

6. De bruiloft in Zabol.

De reis gaat verder.

Naar Afghanistan op zoek naar de echte vader van Jezus. Soms met een karavaan mee en soms bleven ze enkele weken in een stad. Na drie maanden zwerven en reizen kwamen ze in Zabol, een plaats aan de grens van het huidige Pakistan. Met hun optreden verdienden ze de kost. Jozef had zijn instrument, 'de vina', mee mogen nemen en Jezus verzong z'n eigen liedjes. Zo gebeurde het dat ze gevraagd werden voor een bruiloftsfeest in de stad Zabol.

Een oude schatrijke krijgsheer, genaamd Maddas Niessoeh, had zijn mik-oog laten vallen op een uit de kluiten gewassen jong boerenmeisje. Ze zag er uit als 16, maar was in werkelijkheid nog maar 12 jaar. Ze was onlangs ongesteld geworden, en dus verkoopbaar. De krijgsheer had haar van een slaafse domme boer gekocht voor 1 lamme kameel.

De boer was blij dat hij van de meid af was. Weer een brutale mond minder om te voeden. Het boerenmeisje zou worden toegevoegd aan Maddas zijn harem van dertig vrouwen.

Het was gebruikelijk dat het feest zeven dagen zou duren. Op de vijfde dag zou de officiële verbintenis bekrachtigd worden en dan zou krijgsheer het meisje letterlijk en niet te vergeten figuurlijk in het openbaar 'nemen'. Dat was traditie in deze streek. Getoond moest worden dat het maagdevlies werd doorbroken en dat er bloed vloeide. Publiekelijk moest worden getoond dat het meisje als maagd in het huwelijk was getreden. Samen met vele gasten en andere artiesten waren de jongens uitgenodigd om alle zeven dagen aanwezig te zijn. Ze hoefden alleen regelmatig op te treden. Eten was overvloedig en gratis. Onderdak werd geboden in één van de enorme huizen van de krijgsheer die op zijn uitgestrekte landgoed stonden.

De eerste dagen werd het boerenmeisje door vier harem-vrouwen uitvoerig wegwijs gemaakt wat er van haar verwacht werd. Ze werd tot in detail ingewijd in de seksuele wensen van de krijgsheer. Die waren niet mis.

Naast een haremvrouw nam hij regelmatig een jong jongetje of een geit. Het scheen dat de krijgsheer een perverse bruut was en geweld lekker vond. Zijn favoriet was wurgseks. Daar schrok het meisje nogal van.

Op de derde dag van het feest verdwaalde Jezus in één van de overdadig aangelegde tuinen op het landgoed, Onverwachts kwam hij een meisje tegen. Hij wist echter niet dat het meisje het bruidje was. Dit was geheel tegen de tradities, wist het bruidje, want volgens de traditie moest ze binnen blijven en mocht ze met geen andere man contact hebben. Maar ja, ze hoorde al een paar dagen buiten het vrolijke feestgedruis. Ze was het binnen zitten en de vervelende instructies beu. Opgescheept met haar bewaaksters, de vier harem vrouwen die zich als kenaus gedroegen en als strontvliegen om haar heen hingen, kwam haar de strot uit. Die vrouwen beschouwden haar immers als een serieuze geduchte concurrente, die hun voorkeurspositie bij de krijgsheer ondermijnde. Voor zijn favoriete vrouwen was de krijgsheer veelal mild en overlaadde hen met cadeaus. Het bruidje was haar gevangenschap zat en had kans gezien aan haar chaperonnes te ontsnappen. Ze had gezegd dat ze misselijk was en hoofdpijn had. Dat was geloofwaardig want hoofdpijn kwam veel voor in het harem. Ze trok zich terug in haar privé slaapkamer en wist door een raam te ontsnappen. Even de natuur in dacht ze en de frisse buitenlucht inademen zoals ze op de boerderij gewend was. De ontmoeting met een man, in dit geval Jezus, was voor haar een shock. Als hij het maar niet aan iemand zou doorvertellen dacht ze. Als het bekend zou worden, dan waren de rapen nog niet gaar. De overige eetbare knolgewassen trouwens ook niet. Gelukkig begon Jezus vriendelijk tegen haar te praten en zei: 'voel je je wel goed, je gezicht heeft de kleur van jonge geitenkaas.'
'Nee, nee.' stamelde ze. 'Ik voel me opperbest, alleen iets teveel gedronken gisteren.' verzon ze snel.

Ze babbelen een poosje met elkaar en al gauw heeft ze door dat hij niet weet dat ze het bruidje is. Ze raakt wat meer ontspannen. Het blijkt ook dat hij weinig van de traditie weet. De gouden stip op haar voorhoofd zegt hem niets. Opgelucht keuvelen ze een hele tijd verder. Het is zo'n geanimeerde ontmoeting dat ze wel wat voor hem begint te voelen. Hoewel het bruidje pas 12 jaar was wist ze aardig van wanten, en dan bedoel ik niet handschoenen. Voor haar leeftijd was ze zeker niet achterlijk. Ze was eerder 'voorlijk'. Wijs voor haar leeftijd. Op de boerderij en het achterlijke barbaarse platteland was ze op zeer jonge leeftijd al misbruikt. Niet alleen qua arbeidsomstandigheden, maar ook seksueel. De laatste jaren mochten passanten, burens, knechten, ooms (en tantes) tegen betaling gebruik van haar maken. Daarnaast had ze de afgelopen dagen uitgebreide instructies gehad van Massad's haremdues. Al de leuke nieuwe dingen, die ze daar gehoord had, wilde ze wel uitproberen met deze spontane knappe jonge vent.

Bij haar begint een inwendig vlammetje te flikkeren en van haar kant voelt ze een klik. Ze wil wel nog wat langer met hem samen zijn. Ze bedenkt dat ze over twee dagen in gevangenschap zit. Overgeleverd aan de ouwe geile bok en dertig vervelende ouwe kwellende feeksen. In een opwelling vraagt ze of hij haar later die avond ook wil ontmoeten.

Jesus, niet vies van het vrouwelijk schoon, vind het jonge meisje wel sympathiek. Zo lekker ongedwongen en gewoon. Hij had ook wel zin in een beetje afleiding en een avontuurtje. Ach, dat ze nog vrij jong was, hij schatte haar ongeveer 16 jaar. Zelf was hij ook pas 18 jaar oud. Het is zeker gebruikelijk in deze streken, dat jonge meisjes zich tijdens feestjes zo gemakkelijk het hof laten maken. Ze spreken af, nemen afscheid en ze ziet hem zwierig wegstappen als een haan naar het kippenhok.

Het is een donkere maar zwoele avond. Bewolkt, geen maan en geen sterren te zien. Laat in de avond, in dezelfde tuin van hun eerste ontmoeting wacht Jesus op het meisje.

Hij wacht een poos, maar dommelt in slaap. Plotsklaps schrikt hij wakker en ziet het meisje voor hem staan. Het heeft haar veel geduld en moeite gekost om aan haar bewakers te ontkomen en er weer stiekem tussenuit te knijpen. Man, man wat ziet ze er mooi, bevallig en betoverend uit, denkt Jezus. De rondingen van haar lichaam bezitten al de mollige gratie van volle rijpheid. Het water loopt hem met bakken tegelijk in de mond als hij haar ziet. In het licht van een lantaarntje fonkelen hun ogen wanneer ze elkaar aankijken. Eerst fluisteren ze elkaar lieve woordjes toe. Maar woorden zijn overbodig. De blik in hun ogen zegt genoeg. Het fluisteren gaat langzaam over in zoenen, strelen, liefkozen. In het begin onwennig. Het is een tijd geleden dat hij alleen met een meisje is geweest. Het strelen brengt bij hem meteen de lagere organen op hol. Wat kan hij doen om de onrust tussen zijn benen te verjagen? Niets, totaal niets, want de oerdrift is te groot. Snel heeft hij weer de potentie en onstuimigheid van een vechtstier. Jezus geniet van de heerlijkheden van het vrouwelijk geslacht. Zij laat zich ook niet ongemoeid. Nonchalant laat ze haar blote been over de zijne glijden. Hij streelt teder haar bevallige borstjes en voelt hoe haar tepels hard worden. Zij zakt met haar hand naar beneden en bij het voelen van zijn harde, kloppende bobbel trekt ze een brede glimlach over haar gezicht. Hoe hard hij ook zijn best doet, hij kan zijn fysieke begeerte voor haar niet verbergen. Stuntelig ontdoen ze elkaar van de kleding. Jezus kreunt, en duwt haar hand naar zijn bokkende penis. Het hart van het bruidje pompt krachtig, als hij haar hand om zijn snikkel vouwde. Met allebei hun handen rond zijn harde staaf bewegen ze heen en weer. Een goesting die niet meer kan worden genegeerd, hoe hard zijn verstand het ook probeert. Een libido waar zij zich niet tegen kan verzetten. Langzaam, op en neer laat hij haar hand langs zijn stijve pik glijden. Zacht laat ze haar wijsvinger over de zijdezachte eikel gaan. Ze voelt een druppel voorvocht. Dit is voor haar het signaal dat hij er klaar voor is. Haar laatste weerstand en twijfels worden weggenomen door zijn resolute optreden, want met een vloeiende beweging duwt hij haar met haar rug op de grond. Hij spreidt haar benen met zijn knie. Nu laat hij het puntje van zijn eikel tegen haar

gladde clitoris rusten. Hijgend kromt het bruidje haar rug, in een poging zijn mannelijk lid bij haar naar binnen te lokken. Hij voelt dit smachtend verlangen en drukte zijn heupen naar voren waarmee hij zachtjes bij haar naar binnen dringt. Haar rug komt van de grond af als ze zijn jongeheer stukje voor stukje in zich op zuigt. Ze verlangt zo hevig naar hem, dat ze niet langer na kan denken. Ze worden mee gesleurd in een spiraal van wellust en zonden. Plots trekt Jezus zijn penis terug. Hij draait zich om en begraaft zijn hoofd tussen haar benen. Hier begint hij met zijn mond en tong de schaamlippen, vagina en clitoris van het bruidje te stimuleren. Ook gaat hij zachtjes met zijn tong over haar anus. Zachtjes steekt hij een vinger in haar vochtige vagina en met zijn natte duim maakt hij draaiende bewegingen over haar anus. Het lijkt of haar binnenste explodeert, wat nog een vurigere hunkering doet ontbranden. Het bruidje pakt zijn penis en ballen vast en neemt de eikel en een groot deel van zijn harde deel, fallus, fluit, genotsknots, jongeheer, leuter, lid, lul, mannelijk lid, paal, piel, pielemuis, piemel, piet, pik, pisser, potlood, plasser, rampetamp, roe, roede, sannie, sergeant-majoor, snikkel, stijve, tamp, tampeloeres, zwengelroede in haar mond. Ze stimuleert zijn penis met haar tong, lippen en de binnenkant van haar mond. Ze besteedt daarbij extra aandacht aan zijn eikel en gaat met haar tong op zoek naar zijn toompje, het voorhuidsbandje, het frenulum, dat bij besnijdenis vaak doorgesneden en zelfs geheel verwijderd wordt. Ze let goed op wat hij prettig vindt en is extra voorzichtig met haar tanden. Met de mond, tong en handen beminnen en verwennen ze elkaar. Weer draait hij zich om, kust haar en duwt zijn heupen en kloppende fallus naar voren. Als hij bij haar binnen dringt begint ze van onderuit de keel te grommen. Terwijl hij langzaam heen en weer beweegt gaat het grommen over in hoge schrille kreetjes. Ze laat haar vingers langs zijn ruggengraat naar beneden glijden tot ze zijn stevige billen vast kan pakken. Binnensmonds grommend schuurt Jezus tegen haar onderlichaam aan, daarbij haar clitoris plagend, tot hij zich terugtrekt om opnieuw bij haar binnen te dringen... opnieuw... en opnieuw. Het bruidje gooit haar hoofd in haar nek en grijpt hem steviger beet. Haar rug schuurt over de zachte

grond en ze klemt met haar kuiten om zijn benen heen zodat hij er niet meer uit kan, onderwijl haar bekken opheffend om hem nog dieper in zich op te nemen. Hier heeft ze zo naar verlangd. Deze complete overgave. Deze zoete intieme momenten met een jonge man, waarbij ze vergeet dat ze een arm boerenmeisje is dat uit gehuwelijkt is aan een oude krijgsheer. Het enige waar ze nu nog aan kan denken is haar verlangen naar deze man die één met haar is en zijn behoefte om haar te bezitten. Ruw grijpt Jezus haar heupen vast om haar stil te houden als hij zich krachtig naar voren beweegt. Een keer, twee keer, steeds krachtiger stoten. Steeds harder zuchten en gegrom.

Jezus en het bruidje leggen innige verstrengeld met elkaar te vrijen en netjes gezegd: ze liggen te paren. Grof gezegd zou je ook kunnen zeggen dat hij heftig met haar ligt te neuken. Wat ze niet weten is dat het bruidje gevolgd is door één van de kenaus. 'S middags had één van de oppas-kenaus thee gebracht en zo was men achter haar verdwijning gekomen. Ze hadden het stil weten te houden voor de krijgsheer, want anders hadden ze zeker stokslagen en een geseling gekregen. Na haar verdwijning die afgelopen middag waren de oppas-kenaus extra alert geworden. Het was de jongste kenau, die jaloers was nu ze niet meer het verwend lievelingetje was van de krijgsheer. Het lievelingetje kreeg de meeste cadeaus en werd door de krijgsheer in het geheel niet ruw behandeld. Ze had het bruidje de hele tijd in de gaten gehouden en was buiten op wacht gaan staan. Ze had het raam in de gaten gehouden. Toen ze het bruidje uit het raam zag klimmen was ze haar in het donker gevolgd. Omdat het zo donker was had het bruidje een lantaarntje aangestoken. Het bruidje volgen was een koud kunstje. Nadat ze in de gaten had dat het bruidje een ontmoeting had met een man dacht ze: dat is foute boel meisje, nu heb ik je. Snel haalt ze de persoonlijke lijfwacht van de krijgsheer erbij. Jezus en het bruidje zijn ondertussen bijna aan hun climax toe en de geluiden worden luider en luider. De geluiden die ze

maken blijven niet onopgemerkt. De lijfwacht gaat op het gegrom, gekreun en op het licht van het lantaarntje af. Ze zijn dicht bij hun ontlading wanneer plotseling zes zwaar bewapende mannen om hen heen staan. Jezus wordt zo bleek als een nonnenbil als hij met z'n billen bloot wordt betrapt. Vluchten, vluchten denkt Jezus. In heimelijke affaires is reactiesnelheid fundamenteel en Jezus met z'n broek op zijn hielen is niet zo snel. Het gevolg is duidelijk. Zowel Jezus als het meisje worden meegenomen en opgesloten. In de nachtelijke uren durft men de krijgsheer niet te storen. De volgende dag zal de krijgsheer op de hoogte worden gebracht. Jezus weet niet wat hem overkomen is en probeert zijn onschuld aan te tonen.

'Wat is er verkeerd aan als een jongen en een meisje de liefde bedrijven', vraagt hij hen.

'Nou daar is niks mis mee', zegt chef lijfwacht, 'behalve als het de bruid is van de krijgsheer.'

'Maar dat weet ik toch helemaal niet', zegt Jezus. 'Hoe kan ik nou ruiken dat ze het bruidje is?'

Daar trapt natuurlijk niemand in.

'Ruiken niet', zegt de chef lijfwacht, 'maar de aan de gouden stip op haar voorhoofd kan je toch duidelijk zien dat zij de bruid is.'

Jezus wist dat echter niet.

De krijgsheer Maddas is eerst ziedend. Het meisje zal op dag zes door steniging worden gedood. Jezus zal op dag zeven worden gevierendeeld. Vierendeling is in deze streek een methode om de doodstraf te voltrekken. De veroordeelde wordt hierbij in vier stukken gehakt of door vier paarden of olifanten uiteen getrokken. Bij krijgsheer Maddas is het gebruikelijk om vier olifanten te gebruiken in plaats van paarden. Dat duurt iets langer. Heeft men toch nog enig vertier nu de ceremonie in het water is gevallen. Ook Jozef, als zijnde familie van de delinquent, zal hetzelfde lot ondergaan. Jozef zal als eerste gevierendeeld worden. Dan mag Jezus dit spektakel aanschouwen alvorens hij aan de beurt is.

Jozef werd opgepakt en samen met Jezus in een soort gevangenis opgesloten. Deze gevangenis, stond op een

afgelegen stuk van het landgoed. Het bouwwerk zonder dak bestond uit niets anders dan een binnenplaats van 6 bij 6 meter. De muren rondom waren 6 meter hoog. Drie van de vier muren waren 40 cm dik. Eén muur was plaatselijk 2 meter dik met daarin een dikke houten deur. Deze muur van 2 meter dikte bestond eigenlijk uit 2 muren. Tussen de muren was klei, leem en zand gestort. Omdat de deur in het midden van de dikke muur zat was er een soort nis bij de deur. Deze nis was de enige schaduwplek en beschutting tegen wind en regen. In de dikke muur was aan de buitenkant een trap opgenomen, zodat men van bovenaf op de binnenplaats kon uitkijken. Voor eventuele ramptoeristen die de gevangenen mochten bestoken met al het vuil en viezigheid dat maar voorhanden was. Vroeg in de morgen van dag vier waren ze er opgesloten. Er gebeurde die dag verder niets. Ook geen eten. De dag was heet en de nacht was koud en kil. Dag vijf idem dito. Al wat ze hadden was overdag de verzengende hitte tussen de vier muren, geen eten en wat erger was: geen drinken. De nacht was ijzig koud. Jozef had er geen goed woord voor over dat Jezus zich weer eens had laten gaan. Hij vreesde dat het einde nu werkelijk in zicht was. Dag zes ging ook voorbij en al wat ze hadden was de verzengende hitte, de nachtelijke kou en geen eten. Wat nijpend werd: geen drinken. Ze begonnen uit te drogen. De enige beschutting die ze hadden tegen de verzengende hitte was de nis van de deur.

De lucht werd befloersd door de aandoezelende avond. Laat die avond hoorden ze geluiden op de trap. Er liepen daar mensen. Zou het toch eten of iets te drinken zijn? Plots werd er iets op de binnenplaats gegooid. Met een doffe dreun viel het voor hen op de grond. Ze schrokken zich het apelasarus toen ze door hadden wat het was. De steniging had daadwerkelijk plaats gevonden. Het was het verminkte lichaam van het bruidje wat daar lag. Een bloederige massa, uitgestoken gebroken botten en een verwrongen mismakkt gezicht. Het angstzweet brak de jongens uit.

Ach Jezus, wat heeft Jezus spijt. 'Had ik maar, had ik maar, had ik maar,' prevelt hij voortdurend in trance. 'Jozef, lieve broer, wat heb ik je aangedaan?'

Op z'n knieën valt hij voor hem neer en snikkend vraagt hij hem om vergiffenis. Jammerend zegt hij: 'vergeef me Jozef, vergeef me, vergeef me'.

Jozef ook niet meer zo helder, scheldt hem uit: 'je bent een god gloeiende klootzak. Zit je verstand in je hol of zo? Door jou hebben we het gehad. We gaan dood, god gloeiende lamzak'. En terwijl hij dit zegt geeft hij de geknielde Jezus een schop zodat hij om tuimelt. Jezus blijft snikkend en schokkend in een foetushouding liggen.

De aanduisterende nacht boezemt hen nog meer angst in. Zeker bij het aanzien van het mismaaakte lijk, dat ze ver weg in een hoek hebben gelegd. De strontvliegen kwam haar de strot al uit.

Het werd een kille koude nacht en er hing een onuitsprekelijke droefheid. Alles was zwart en kleurloos en al dat kleurloze zwart zweefde als een nevelige lijkwade om hen heen.

Toch moesten zij verder leven, omdat ze nog niet dood waren. Er stond hun een rampzalige dag te wachten, zoveel was Jozef, nog voor hij zijn ogen opende, wel duidelijk.

Wat voor kwellingen stonden hun nog meer te wachten. Het werd nog kouder en je kon voelen dat er een weersverandering stond aan te komen. Het was nog droog maar. het zieke doffe grijszwart van de lucht had andere voornemens. Plots een bliksemschicht, gevolgd door een krakende donderslag die het donkere zwerk doorscheurde. Het begon zachtjes te regenen en de wind stak op. En niet zo'n beetje ook. Tegen het ochtendgloren plensde het en stond er een stormachtige wind. Ze gingen midden op de binnenplaats staan en vingen zoveel regelwater op als ze konden. Eindelijk wat drinkwater. Gelaafd en doorweekt zochten de jongens de beschutting weer op in de nis van de deur. Hagel, de draaiwinden en natte kleren doen hun rillen van de kou. Eerst hitte en kou en nu dit. Dat kan er ook nog wel bij, denkt Jozef. Maar wat geeft het, nog een paar uur en we zijn dood. Het

hoekje om, het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld, de emmer geschopt, wijlen, katje wijlen, kassiewijlen, gestorven, heengegaan, ontslapen, ontzield, overleden, levenloos, ter ziele, koud, dood, dood, dood.

Toen gebeurde het.

Het duurde minder dan een minuut en daarna was het weer voorbij. De trillingen waren verschrikkelijk. Daarna het barsten, 't kraken, en 't denderen en 't verpletteren en daarna een doodse griezelige akelige stilte. Zoals wel meer in die regio gebeurde was er een rampzalige aardbeving geweest.

Als hij, meneer Richter, al geleefd zou hebben zou hij er een 8,5 aan hebben gegeven.

Een gigantische demonische verwoesting. Drie van de vier muren van hun gevangenis waren compleet ingestort.

Op zich ook niet verwonderlijk want het waren geen muren van gewapend beton. Geen fundering en zo. Het waren muren die waren opgetrokken uit leem, wilgentenen, takken, rotsblokken en wat men al niet meer voor handen had. De muren waren glad gesmeerd met koeienstront. Maar toch. Je zal maar zo'n wand, 40 centimeter dik, op je krijgen. Dan was je mooi geplet.

Jezus en Jozef bevonden zich op het moment van de beving in de nis van de deur. Dat was hun redding. Het was namelijk de enige muur die nog deels overeind stond. Waarschijnlijk omdat die muur verstevigd was door de opvulling van klei en leem.

Ze hadden alleen wat steengruis op zich gekregen en rollende brokken steen tegen hun benen. Het ontzield lichaam van het bruidje was bedolven onder een grote hoop puin.

De ontreddering op het landgoed van de krijgsheer Maddas was enorm. Er stond geen gebouw meer overeind. Eén en al puin en ruïne. Overal hoorde je gejammer en gekreun. Niemand dacht meer aan Jezus en Jozef. Mede door de chaos en het onstuimige stormachtige weer konden de jongens het landgoed stiekem verlaten.

De dagen die volgden waren dagen die in het teken stonden van overleven. Overal waar ze langs kwamen was de ontreddering

en verwoesting groot. Tot overmaat van ramp bleef het slechte weer maar aanhouden. Rampzalig. Hoewel.

Deze omstandigheden waren ook hun redding. Was dit natuurgeweld er niet geweest dan waren ze nu gevierendeeld. Na een week voortploeteren werd het weer iets aangenamer. De wind en regen werd minder. Een vaal zonnetje kwam af en toe door. Hoe verder ze liepen stonden er meer huizen en gebouwen overeind. Ze kwamen verder bij het episch centrum vandaan. Ze kwamen bij een grote rivier.

'Hé, als we die over kunnen steken, dan zou ik me een stuk veiliger voelen', zei Jozef. 'Laten we deze rivier stroomopwaarts volgen en misschien vinden we een plek waar we kunnen oversteken', antwoordde Jezus. Tegen de avond rustten ze wat uit om dan 's nachts ongezien door te kunnen lopen. Tegen middernacht stuitten ze op een nederzetting aan de oever van de rivier. Stilletjes slopen ze, achter het struweel verscholen, dichterbij. Toen ze op 100 meter afstand waren begon een hond te blaffen. Een waakhond. Verdikkeme. Wegwezen hier, dachten ze. De jongens kropen eerst een heel stuk terug en gingen toen opnieuw richting rivier. Daar gingen ze te water. Met alleen het hoofd boven het water waadden ze toch weer richting nederzetting. Achter het riet en in het donkere water waren ze onzichtbaar. Ook de wind was nu gunstig en was niet in de richting van de waakhond. De hond was weer stil. Mooi zo. Bij de nederzetting was een steiger waar diverse bootjes aan lagen. Jezus maakt een van de boten los. Het was een soort sloep met een mastje. Stilletjes liepen ze door het water weg. De sloep achter zich aantrekkend. Op zo'n 300 meter van de nederzetting gingen ze aan boord en peddelden ze in doodse stilte weg.

Naar Afghanistan op zoek naar de echte vader van Jezus

7. De biologische vader.

Langs de meren van Chah Nimeh, stroomafwaarts langs de plaatsjes Mirabad, Rudbar, Dehe Su, Khannesin, Garmsir, Jowman, Panjwaye komen ze uiteindelijk terecht in Iskander, de feitelijke Macedonische naam van Alexander de Grote. Iskander, Skander, Skandar en Kandar zijn overgangsvormen naar de huidige naam van de stad 'Kandahar'. De stad ligt strategisch op de handels-, wierook-, drugs- en zijderoutes die India, China en het Midden-Oosten met elkaar verbinden.

Met klusjes doen, muziek en dans weten ze in leven te blijven. Ze raken bekend in drankgelegenheden en andere obscure lichte zeden gebouwen die ze 'riads' noemden. Een riad is een traditioneel huis of paleis met rondom muren en binnenin gelegen een tuin of binnenplaats. Hier in Kandahar komen ze te weten dat de karavaan van Moenir El Kebab hier regelmatig voorbijkomt. Natuurlijk kennen ze die boef van een Moenir van hun eerste karavaantocht. Een ervaring waar ze niet al te beste herinneringen aan hebben. Het geluk lacht ze toe want crimineel Moenir schijnt buiten de stad in een karavanserai aanwezig te zijn. Een karavanserai is een soort ommuurde overnachtingsplek voor reizende handelaren met hun goederen en hun dieren. Natuurlijk willen de karavaan-mannen niet alleen maar opgesloten zitten in een karavanserai en willen ze op tijd een verzetje.

Zo ontmoeten ze Moenir in één van de riads waar dames van lichte zeden hun deugdzaamheid verruilden voor voldoende doekoe (dat zijn bankbiljetten, betaalmiddelen, geld, kleingeld, cash, centen, contanten, duimgeld, duiten, financiën, kapitaal, middelen, moppen, munten, noppen, pecunia, pegels, pegulanten, ping, pingping, poen, ruilmiddelen, schijven, slappe was, specie, thesaurie, vermogen of wisselgeld).

Moenir is vrolijk na een ontlading van weken opgekropte agressie en lustgevoelens. Daarnaast heeft de nodige drank en opium z'n geest beneveld. Meer drank en opium dan goed voor hem is want hij heeft niet eens in de gaten dat hij praat met Jozef en Jezus.

Het is ook ondertussen een paar jaar geleden dat hij ze voor het laatst gezien heeft, namelijk toen hij ze de karavaan uit schopte. Toen waren het nog eigenlijk kinderen en nu waren het volwassen jongens. Moenir is zo ver weg, hij beseft nauwelijks dat hij nog op de wereld is. Uit z'n dikdoenerig opschepperig gebrabbel weten ze nog net op te maken dat zijn handelsmissie ten einde is en dat hij de handelswaar morgen aflevert bij z'n baas Ali bin Mohammed bin Laden, de biologische vader van Jezus. Ali en zijn broer Osama bin Mohammed bin Awad bin Laden wonen even buiten de plaats Kandahar in een versterkte hoog ommuurde riad.

In deze streek worden vooral papavers gekweekt. De plant heeft een karakteristieke zaadbol, die ook wel de slaapbol of maanbol wordt genoemd. Uit het gedroogde melksap van deze opiumpapaver kan opium gewonnen worden. Uit opium kunnen vervolgens: morfine, heroïne, codeïne, papaverine, laudanine en noscapine gewonnen worden. De gedroogde zaden uit de bol zijn het bekende maanzaad. Afghanistan produceerde 90 procent van 's werelds opium. Het verbouwen van papaver was niet verboden in Afghanistan. Veel boeren vinden dat zij, gezien hun schrale bestaan, trouwens geen andere mogelijkheid hebben dan te voldoen aan de vraag. De boeren leven in een tijd van globalisering en van vrije concurrentie. Het liberale stelsel doet zijn werk en is niets anders dan de vrijheid van de één om de ander uit te buiten. De boeren doen daar grif aan mee. Bovendien doen de drugshandelaren hun best om de boeren te helpen bij het verbouwen van het verboden gewas.

Papaverboeren in het zuiden van Afghanistan hadden een recordoogst gehad. Zij hadden de beschikking over een nieuw soort zaad voor planten die sneller groeien, groter worden en minder water nodig hebben dan de zaden die tot nu werden gebruikt. De hoeveelheid opium per plant kan mogelijk zelfs verdubbelen. Het is niet duidelijk waar de zaden vandaan komen of wie ze heeft veredeld. In de provincies Kandahar en Helmand, dat ook bekend staat als de gouden sikkal, groeit de meeste papaver. Boeren daar zeggen de zaden te hebben

gekregen van de 'tussenmannen'. Tussenmannen die hen elk jaar bezoeken om het ingedroogde melksap (waaruit opium wordt gemaakt) op te halen en hen te voorzien van gereedschap, kunstmest en krediet. Moenir was een van die tussenmannen en de gebroeders Ali en Osama waren de opdrachtgevers, de grote bazen. Z'n biologische vader is dus één van de krijgsheren, een drugsbaron die opium laat veredelen, opkoopt en doorverkoopt naar India, China en het Midden-Oosten.

Jozef ontraadt Jezus om zijn vader op te zoeken. 'Wat heb je eraan', vraagt hij? 'De man heeft nog nooit naar je omgekeken. Heeft nooit iets van zich laten horen. Het kan alleen tot een ontgoocheling en teleurstelling leiden.'

Maar Jezus is eigenwijs en blijft volharden dat hij de man wilt ontmoeten. En zo gaat hij alleen op weg. Ali bin Mohammed bin Laden was alom bekend en gevreesd. Dus zo moeilijk was het niet om de riad van Ali bin Mohammed bin Laden te vinden. Als eenling staat hij buiten de poort. De bewakers begrepen wel dat ze van één persoon niet veel te duchten hebben en Jezus weet binnen te komen met een smoes. Hij zegt dat hij een boodschapper is van Moenir.

Hij wordt door de diverse rijk versierde vertrekken geleid en komt oog in oog met zijn vader. 'Wat is de boodschap van Moenir?' vraagt Ali bin Mohammed bin Laden.

Jezus enigszins perplex nu hij oog in oog staat met z'n vader stamelt: 'Ik heb geen boodschap van Moenir. Dat was een smoes om u onder ogen te komen. Om u te kunnen ontmoeten. Ik wil u vertellen dat u mijn vader bent.'

Het is even stil.

Daarna begint Ali te bulderen van het lachen. Een daverende lach waarbij hij elke tand en kies liet zien die hij bezat.

De vijf bewakers die om hem heen staan vallen hem bij en er ontstaat een oorverdovend kabaal. Tranen bengelen over hun gezicht. Ze staan krom van het lachen. Ze bescheuren het.

De spanning op Jezus z'n gezicht is verdwenen. Hij hoopt dat Ali hem zal accepteren en hem in zijn armen zal sluiten.

Echter, hij komt bedrogen uit.

'Jongen', zegt Ali, als hij is bijgekomen. 'Je moest eens weten hoeveel zogenaamde bastaards ik op de wereld heb lopen. Iedere maand komt hier wel een verloren zoon aanhuppelen. Onlangs was er nog ene Jezus uit Nazareth die verkondigde dat ik zijn vader was. Goh, wat ben je naïef en dom, ik heb zuigelingen gekend met meer gezond verstand dan jij.

Als ik aan deze onzin begin, dan hou ik geen tijd meer over voor mijn hobby's en werk. Dus aju paraplu en tot ziens.'

Dat was kort maar heftig.

De vader wil niets met hem te maken hebben. Zoveel is wel zeker. Voor Jezus het weet staat hij weer buiten de poort.

Ontgoocheld en verdrietig zoekt Jezus vertroosting in een riad van licht zeden. De volgende dag zoekt hij Jozef op. Met rood omrandde en terneergeslagen ogen vertelt hij aan Jozef zijn relaas. 'Ik zei het toch. Ik heb je nog gewaarschuwd.

Luisteren, ho maar. Wanneer luister je nu eens naar me?' zei Jozef. Maar ja, Jozef zag ook wel hoe verdrietig Jezus was en hij kom hem niet de huid vol blijven schelden. Als een zorgzame broer trok hij Jezus tegen zich aan en hield hem een poos stevig vast. 'Jij hebt niks aan je vader, maar dat heb ik ook niet aan mijn vader. We zitten in hetzelfde schuitje. In ieder geval hebben we elkaar toch nog. Kom op joh, we gaan verder.'

8. Compleet bevrijdend geluk.

Ze reisden van Kandahar, dwars door Pakistan naar Lahore in Punjab Himachal Pradesh op de grens met India. Een paar dagen rust en dan van Lahore door Himachal Pradesh naar Rampur. Het was de bedoeling om een paar maanden in Rampur te blijven en te wachten totdat de bergpassen weer begaanbaar zouden worden.

Er woedde daar nu gierende sneeuwstormen en de bergketens waren bedekt met een dikke sneeuwvels. Het trotseren van de ijsselijke naarheid en het doorkruisen van dat machtige bergmassief vonden ze wel een uitdaging.

Ze waren de gast van Agnes Gonxha Bojaxhiu en Mohandas Karamchand Gandhi. Ze hadden iets die twee. Er was iets met ze. Wat het was wisten ze niet te beschrijven en onder woorden te brengen, maar ze hadden iets.

Twee hele lieve zorgzame mensen, die ze na een poosje als hun eigen vader en moeder beschouwden. Omdat het zulke innemende wijze mensen waren bleven ze twee jaar langer.

Van hen hoorden ze dat er een bijzonder klooster was.

Ergens in Tibet, in een vallei die heel moeilijk en zeker niet voor iedereen te bereiken was. In die verborgen vallei lag een gehucht genaamd Gaden of Gaden of Gandain, (vertaald: Continent van Compleet Bevrijdend Geluk).

In de buurt van dat gehucht lag het mysterieus klooster.

Waarachtig iets voor jullie zeiden Agnes en Mohandas.

Met pijn in het hart namen ze afscheid en in de zomer reisden ze van Rampur richting Gaden in Tibet.

Dan verbleven ze enkele weken hier en dan weer daar.

De zwerftocht duurde drie volle jaren.

Gedurende de reis leerden ze niet alleen de gewoonten en de taal spreken, maar ook leerden ze beetje bij beetje schrijven en lezen. Zo makkelijk ging dat niet want iedere streek had z'n eigen dialect en woordenschat. Echter als je middenin een samenleving woont ben je wel gedwongen om vreemde woorden op te nemen om je te kunnen uitdrukken en te

communiceren. Ze moeten immers hun dagelijkse dingen doen. Ze moesten contacten leggen om werk krijgen. Ze moeten geld verdienen zodat ze eten kunnen kopen. Ze moeten onderdak zien te krijgen voor de nacht.

Na het vele zwerven waren ze toe aan een langere rust periode. En juist toen ze de zoektocht naar Ganden bijna hadden opgegeven kwamen ze een monnik tegen. De monnik zat daar alsof hij al die tijd daar op hen had zitten wachten en alsof hij wist dat ze zouden komen. De monnik hield ze staande en zei tegen hen, zonder dat ze er naar vroegen, dat hij hun de weg wist te wijzen naar Ganden. Hoe weet hij dat?, dachten ze. De jongens stonden perplex en gingen maar al te graag op het aanbod in. De monnik nam ze mee over een kronkelpad tegen een hoge berg. Halverwege de berg gingen ze een grot binnen. De grot was het begin van een tunnel. Een lange tunnel die uitgehouwen was helemaal door die berg heen.

De monnik stak drie fakkels aan. Het was een zeer ruime tunnel. Ze konden rechtop naast elkaar lopen. De wanden waren van wonderlijke kleurrijke muurschilderingen voorzien. De monnik vertelde dat, zolang hij leefde en dat was lang, de tunnel er altijd al was geweest. Men zegt dat een andere beschaving de tunnel gemaakt heeft.

Aan het eind van die tunnel zagen ze een helder licht en daar zagen ze voor het eerst de verborgen vallei.

Een oase van groen met daarboven een helder blauwe lucht, omringd door hemelhoge onbegaanbare bergen. De lucht die ze inademen was pure zuurstof. De monnik zei: 'In de vallei bestaat geen tijd. Alleen verandering. In de vallei gaat de verandering heel langzaam. Hier leef je in het heden en dat gaat nooit voorbij.'

De monnik nam ze mee langs het plaatsje Ganden naar het klooster. De oude monniken behandelden hen vriendelijk, gastvrij en met eerbied. De monniken vonden het gemakkelijk dat deze lang verwachtte buitengewone vreemdelingen interesse toonde voor hun cultuur. Het was ook een praktische overweging want de jonge jongens konden het vele zware werk beter doen dan de oude monniken.

Na een paar maanden waren ze geheel in het klooster opgenomen, alsof ze er al hun hele leven woonden.

In het klooster vonden ze de rust en kalmte die ze zochten, want in het klooster leerden ze mediteren. Door mediteren ontwikkelden ze gemoedsrust, kalmte, inzicht en bewustzijn.

Na hun dagelijkse verplichtingen zaten ze urenlang te mediteren. Jozef voelde zich erg senang tijdens en na het mediteren. Jozef kon zijn eigen lichaam zien, niet met zijn fysiek ogen, want die starden nog steeds in zijn hoofd, maar met het waarnemings-vermogen van zijn geest.

De tijd dat ze niet mediteerden werkten ze hard mee in het klooster en de overgebleven tijd lazen ze de oude boeken en kregen daarover verder uitleg door de oude monniken. Na een poos konden ze, zonder hulp, redelijk goed overweg met oudere boeken en geschriften.

Zo gebeurde het op een dag dat ze in het klooster van Ganden diverse boeken voorgeleggen kregen die hun zeer interesseerde. De boeken behandelden gezinnen, magnetiseren, handoplegging, hypnotiseren, noem het maar op. Het was in de heilige kloosterboeken uitvoerig beschreven. Ze lazen ook veel over een gezond lichaam en over geneeskunde.

Nu kwam ziekte in de vallei zo goed als niet voor, maar zo incidenteel kwam er een zieke met een onbekende kwaal naar het klooster en vroeg om hulp. Ook trokken de monniken de omgeving in naar de omringende dorpen in de vallei en hielpen daar de bevolking. Ze hielpen met bouwen en gaven raad over de meest uiteenlopende zaken. Het wel en wee van de bevolking lag hun na aan het hart.

Jozef en Jezus gingen dan graag mee. Ouderdom was de kwaal die het meest voorkwam. Met handoplegging, kruiden en magnetiseren wist men de oude bewoners weer vitaal te krijgen. Slijtage wisten ze regelmatig te verhelpen. Jezus vond het leuk de mystieke verhalen gelezen te hebben maar deed er verder niet veel mee. Het mediteren en gezinnen vond Jezus genoeg. Het was vooral Jozef, die zich meester maakte van al deze oude vaardigheden. Hij was er erg bedreven in.

Naast deze praktische zaken bekwaamde Jozef zich nog meer op het mystieke vlak. Enkele geheime boeken leerden hem over 'levitatie'. Met 'levitatie' beheerste hij zijn eigen materie in relatie met de omgevingen en het universum. De eigen zwaartekracht kon onder controle worden gehouden. Altijd handig dat levitatie dacht Jozef. Misschien ga ik nog eens over water lopen. Tot slot, en dat lag in het verlengde van levitatie, was hij ook bedreven in telekinetica. Het verplaatsen van materie met de geest. Jozef bekwaamde zich hierin als Jezus niet in de buurt was. Natuurlijk ging dat niet van vandaag op morgen. In de verborgen vallei heerste een ander tijd-ruimte continuüm. Waren in de buitenwereld 5 jaar verstreken, in de verborgen vallei waren dat er 50. De tijd ging hier 10 keer zo langzaam. Echter de vallei-jaren hadden zo goed als geen invloed op het verouderings- en veranderings-proces van Jozef en Jezus. Jozef en Jezus waren na hun verblijf in Ganden lichamelijk bijna geen spat veranderd. Ze hadden in die 50 jaar de tijd gehad om met de monniken en de bevolking samen te zijn en om de kennis op te doen uit al die boekrollen. Ze verbleven dus 5 buitenwereld-jaren en 50 vallei-jaren in het klooster en leefden er net als de monniken. De tijd verstreek en de jongens werden jonge mannen.

Een opmerkelijk voorval vond plaats gedurende hun verblijf in het klooster. Bij één van de onderhoudswerkzaamheden, die zij ook moesten uitvoeren, deden ze in de bibliotheek een opmerkelijke ontdekking. Bij het vervangen van een zware balk verloren ze de grip op de balk. De balk glipte uit de takel en knalde hard tegen een lemen muur aan. Omdat er achter de muur een holte was stortte een gedeelte van die muur in. Nadat het stof was weggetrokken en brokken puin en muur waren verwijderd ontdekten ze een ruime gang die verder de berg in ging. Net als de tunnel was ook deze gang versierd met prachtige muurschilderingen. Aan het eind van de gang was een afgesloten deur. Alle monniken kwamen nieuwsgierig kijken. Na overleg met de kloosteroudste werd de deur geforceerd en had men toegang tot een tot nu toe onbekende verborgen

ruimte. De ruimte deed de monniken versteld staan zo groot was de ruimte. Het gewelfde plafond was tien meter boven hun hoofd. De ruimte was zeker twintig meter breed en twintig meter lang. De muren waren bekleed met goud en beschilderd met fresco's. In deze ruimte stonden kisten en vele stellages.

Op één kist stond 'doos van Pandora'.

Die laten we dicht zeiden de monniken spontaan in koor.

Sommige stellages met voorwerpen die men niet thuis kon brengen, zoals een afstandsbediening, een dvd schijfje, acht wroppels en drie infolokkers. Men wist wat het voorstelde en waarvoor het diende. Op het merendeel van de stellages lagen alleen maar boekrollen.

Na bestudering van enkele boekrollen kwamen de monniken en Jozef er achter dat ze geschreven waren door een oeroude beschaving die ooit de wereld bevolkte.

Nu is iedere beschaving gedoemd ten onder te gaan en het mensdom is gedoemd om uit te sterven. Dat is wel zeker. Dat wisten de monniken al. Eens komt die alles verwoestende natuurramp. De dino's kunnen er van meepraten.

Een wetenschapper heeft bepaald dat het menselijk ras degenereert en dat het nog 8000 tot 10.000 jaar heeft te gaan. Of we krijgen een atoomramp, of een virus waar niets tegen te doen is of voedsel raakt op.

Meneer Jethro Tull zei eens; 'geef dagelijks geen gehoor meer aan rede en logica. Luister niet naar politici. Ga niet meer dolen in je onbevredigende wereld met een hersenspoelende overheid. Let op! De natuurlijke hulpbronnen zijn slinkende en niemand wordt nog oud en zij die geen huis meer hebben kunnen beter een gat gaan graven.'

De zon wordt alsmat heter en de wereld wordt een grote woestijn. Uiteindelijk wordt de zon een supernova en explodeert. O.k. dat duurt nog effe maar het zal gebeuren. Dat het voor de mensheid ophoudt is wel zeker. Het verouderingsproces ligt besloten in deze aarde en het leven. Och, deze aardkloot zal dan nog wel een tijdje z'n rondjes blijven draaien. De wereld kan immers probleemloos verder zonder onze hinderlijke aanwezigheid. Dit heelal blijft ook nog wel even bestaan met z'n

miljarden zonnestelsels met daarin z'n miljarden zonnen en even zovele planeten. Ongetwijfeld is daar ergens ook één of andere levensvorm en begint het circus van Darwin opnieuw. Om het universum hoeven we ons niet te bekommeren zeiden de monniken. De menselijke beschavingen op deze aarde, dat is een ander verhaal, die zullen keer op keer uitsterven. Elke beschaving draagt de kiem van haar eigen vernietiging met zich mee. Vooruitgang en verval bestaan naast elkaar.

De geschiedenis heeft aangetoond dat alle beschavingen uiteindelijk de middelen ontwikkelen om zichzelf te vernietigen. Dat er ooit een oeroude beschaving de wereld bevolkte en dat die beschaving is opgehouden te bestaan, daarover waren de monniken allang al overtuigd. Door het vinden van de geheime kamer was het bewijs daarvoor geleverd.

De pas ontdekte boekrollen die in de verborgen ruimte lagen waren geschreven door 'wezens', van een verdwenen beschaving.

De Azteken noemden de wezens van de oude beschaving: 'gevederde slangen',

De Soemeriers noemden ze 'Anunmaki'.

De Egyptenaren kenden ze als 'Akun, Osiris en Shemin Hor'.

De bijbel heeft het over 'Elohim'.

Wie of wat waren de Elohim?

Eén van de stellages waar de boekrollen in lagen had het merkwaardige opschrift 'Wiki' In die stellage vond Jozef een paar boekrollen getiteld 'Elohim' en bevatte de volgende verhandeling:

Elohim zijn scheppingsengelen, engelen van de hoogste orde. Hun liefdevolle trilling is dan ook enorm hoog.

Elohim werken samen in groepen en kleurstralen. De naam Elohim is ook een meervoudsvorm, zij komen nooit alleen.

Andere benamingen voor Elohim zijn 'machtigen', 'licht vervulden' of 'rechterhand van God'.

Elohim zijn de engelen van de waarheid en de zuiverheid.

Hoe zien Elohim eruit? Elohim zijn zuiver licht. Ze passen hun kracht en de manier waarop ze zich aan jou laten zien volledig

aan jou (je ziel) en de situatie aan. Hierdoor kunnen we hun kracht optimaal aannemen. Sommigen kunnen de Elohim echt waarnemen als engelen met enorme vleugels. Anderen nemen juist kleuren waar.

Wat doen Elohim?

De Elohim ondersteunen, begeleiden en versnellen onze ontwikkelingen en processen. Zij maken het ons mogelijk om innerlijke vrede te vinden, ons ware wezen te ontdekken en van daaruit te leven. De Elohim verbinden ons met wijsheid en kracht. Ze bieden ons de kans om onze scheppende krachten te ontplooien en leren ons verantwoordelijkheid te nemen en in harmonie te leven. De Elohim en andere scheppende krachten werken samen en ondersteunen ons. Als wij voldoende gerijpt zijn, openen zij zelfs de poort naar de wijsheid uit oude tijden. Je kunt de Elohim 'gewoon' om ondersteuning vragen, zonder dat je wat van ze weet. De krachten van engelen werken namelijk ook als je er niets over weet. Als je het maar vraagt.

In de stelling 'Wiki' lagen ook boekrollen met de titel: 'Codex Gigas' De Codex Gigas, ook wel de Bijbel van Satan of de Duivelsbijbel genoemd, is een manuscript dat uit de oertijd stamt. Het boek dankt zijn bijnamen waarschijnlijk aan een afbeelding van de duivel die op een van de pagina's is opgenomen.

De codex is geschreven in het Latijn en bevat onder andere

- de complete Bijbel,
- een encyclopedie, te weten de twintigdelige Etymologiae van Isidorus van Sevilla,
- een hoofdstuk over de Oudheid van de Joden,
Dit hoofdstuk over de geschiedenis van de joden had de naam 'Zion'.
Dit zal ik mijn broer nog wel eens uitvoerig vertellen, dacht Jozef.
- een necrologium (dodenboek, wie overleden is),
- magische formules en
- een lijst met de namen van broeders in het klooster van Ganden. Wonderlijk dat in een verborgen afgesloten ruimte een boekrol ligt met de namen van de monniken.

Hier kunnen we in ieder geval opmaken dat het Latijn een van de talen van een oude beschaving is, concludeerde Jozef.

Een ander boekrol heette 'de Codex Sinaiticus'. Codex Sinaiticus, een manuscript van de christelijke bijbel, bevat de oudste complete exemplaar van het Nieuwe Testament, geschreven in het Grieks. Het Nieuwe Testament wordt weergegeven in de originele volkstaal (koine, een soort Grieks uit een bepaalde periode uit de oudheid)) en het Oude Testament in de versie, bekend als de Septuagint, die door vroege Grieks sprekende christenen aangenomen. Hier kunnen we in ieder geval opmaken dat het Grieks ook een van de talen van een oude beschaving is, bedacht Jozef zich.

Weer een andere boekrol heette 'het Tibetaans Dodenboek'. Het Tibetaans dodenboek zijn teksten die maken deel uit van de culturele en literaire erfenis van het Tibetaans boeddhisme. Het dodenboek (Bardo Thödol, Bevrijding door Horen in de Tussenstaat) is een tekst, die deel uitmaakt van een verzameling van honderden stervensteksten.

Essentie van deze tekst:

Het wordt in de Tibetaanse traditie gebruikt als een stervenstekst, die luid opgezegd wordt in de aanwezigheid van een stervend of overleden persoon. De tekst beschrijft het proces van overlijden en wedergeboorte in termen van de drie overgangsfasen of bardo's (bar do betekent letterlijk 'tussen twee').

De eerste en kortste fase is de bardo op het moment van de dood, wanneer een diepe staat van bewustzijn, het heldere licht verschijnt (chi kha í bar do). Als de stervende in staat is dat als realiteit te herkennen, wordt hij onmiddellijk bevrijd van het wedergeboren worden.

Indien dat niet het geval is - en dat geldt voor vrijwel iedereen - begint de tweede staat van bardo (chos nyid bar do).

Het verloren gaan van de persoonlijkheid als gevolg van het overlijden onthult een nieuwe realiteit. Deze keer niet als een helder licht, maar in de vorm van een mandala van 58 toornige godheden en een mandala van 42 vredelievende godheden.

Deze godheden verschijnen in het bewustzijn van de overledene in de dagen na het overlijden.

Als ook deze realiteit niet herkend wordt - en dat geldt opnieuw voor vrijwel iedereen - breekt de derde bardo aan (srid pa i bardo). Dat is de bardo van het aardse, dagelijkse, banale, oeroude, alledaagse bestaan waar men opnieuw wedergeboren wordt in één van de zes sferen: goden, halfgoden, mensen, dieren, hongerige geesten of in de hel.

Nog een paar boekrollen die ze vonden hadden de titel 'Śrīmad Bhāgavatam', ook wel de Bhāgavata purāna genaamd. Het belangrijkste heilige verhalenboek van India. Het behoort tot de Purana-literatuur (smṛiti). Het woord purana (purāna) betekent vertelling. Men zou het boek als de Krishna-bijbel kunnen betitelen omdat er de verhalen over het leven en de (bhakti) cultuur van de Vishnoe-avator Krishna en Zijn toegewijden in staan.

In canto 11, hoofdstuk 15 van de Srimad Bhagavatam wordt gesproken over achttien siddhi's. Jozef las dit hoofdstuk drie keer. En daarna nog een keer. Als een warme deken kwam het over hem heen. Jozef nam deze siddhi's in zich op. Hij voelde dat de susshi's deel uit maakte van zijn wezen en dat hij de siddhi's tot zijn beschikking had.

Onvoorstelbaar en wonderbaarlijk dat hier boekrollen liggen die gebeurtenissen beschreven die nog gebeuren moesten, dacht Jozef.

Naast de stelling genaamd 'Wiki' stond een oude kist.

In deze kist lagen enkele nog oudere boekrollen.

Half vermolmd en nog maar net leesbaar.

De monniken gingen direct aan de slag om ze over te schrijven om de verhalen niet verloren te laten gaan voor het nageslacht.

Ook deze boekrollen bleken geschreven te zijn door Elohim.

Het laatste deel van een specifieke Elohim boekrol met de titel 'hi tart in mede' trok vooral zijn aandacht.

In dat deel wordt het fenomeen 'aura' beschreven.

Een aura is een energieveld, een halo waarmee elk mens en ieder levend wezen omgeven is. Het is niet waar te nemen met onze ogen, maar paranormaal begaafden en aura-lezers kunnen het zien of voelen. Dit buiten-aura is een trillend krachtveld waarin diverse subtiele krachtenvelden zijn gehuisvest die onze innerlijke gesteldheid weergeeft. De krachten hebben hun eigen diverse kleuren die iets vertellen hoe iemands welzijn er op dat moment voor staat. De buiten-aura is constant in beweging en kleuren wisselen elkaar af afhankelijk hoe iemand zich voelt. Naast onze gevoelens zit binnen in de inner-aura onze unieke onsterfelijke ziel, het bovenmenselijke deel van ons leven waarmee we nauwelijks bewust in contact staan.

In dat deel van de boekrol wordt niet alleen beschreven hoe je een buiten-aura, de verschillende lagen rondom het 'grofstoffelijke' materiële lichaam, kon zien of voelen, maar ook hoe je een inner-aura kon 'lezen'. Je ervaart dan de totaliteit van de persoon. Niet alleen het stoffelijke maar ook de gevoelens en vooral onze unieke ziel of noem het geest of wezen of zijn. Nadat je de kunst van een aura 'lezen' onder de knie hebt, kan je leren hoe je een inner-aura kan overnemen door er 'in te treden'. Eenmaal in de inner-aura van een ander dan heb je de mogelijkheid die inner-aura te veranderen naar eigen behoefte. Het is veel heftiger dan iemands hersenen over te nemen zoals bij hypnose. De inner-aura is immers veel meer dan alleen de hersenen. Het is de gehele persoonlijkheid, het totale wezen waar je bezit van neemt. Binnentreden zou je kunnen beschrijven als:
in het andere lichaam zijn,
het andere wezen volledig doorgronden,
één zijn met de ander,
maar ook de ander kunnen domineren en beheersen zonder dat de ander daar weet van heeft.
Bij alles wat de ander doet, denkt hij, bij zijn volle verstand, dat hij dat zelf doet, terwijl het de ingetredene is die het heeft ingepland.

Nu vond Jezus al die mystiek van Jozef en het intreden te ver gaan. Jezus vond het een angstaanjagend idee bij iemand anders in het hoofd en in het totale wezen te gaan. Hij vond het te griezelig en hield zich bij mediteren.

Jozef echter was zo getroffen door de boekrollen dat hij zich vol overgave op de geheime Elohim teksten stortte. Hij ging er letterlijk en figuurlijk helemaal in op. Hij was het dan ook die het 'intreden' na een poos volledig beheerste.

Jozef kon zijn eigen lichaam verlaten door zich in trance te laten meenemen naar plaatsen waar normaal de hersenen met het verstand en intellect hem niet konden brengen. Hij voelde dan hoe hij los kwam van het eigen stoffelijke lichaam. Het lichaam werd overtollig en overbodig. In de staat waarin hij zich dan bevond had hij niets aan ogen, oren, reuk, tast en smaak.

De zintuigen waren uitgezet. Hij had zich van zijn eigen lichaam onttrokken en zweefde naar de andere persoon en ging in hem. De terugkeer in het eigen lichaam was nooit een pretje.

Het was een vervelend gevoel om materie in de vorm van spieren en vet om je wezen te krijgen. Je doet je ogen open en kijkt naar je lompe omhulsel waar je in zit.

Het voelt zwaar, traag, benauwd, duf en onfris. Het opgesloten zitten in het lichaam was een bespotting op de oneindige vrijheid die hij zojuist geproefd had. De wetenschap en ervaring die Jozef opdeed na diverse intredens in een inner-aura gaf hem steeds meer inzicht in het 'betreden' worden.

Naarmate hij er mee experimenteerde leerde hij zich aan hoe hij zich zelf, tegen het betreden worden optimaal kon beschermen.

Jozef leerde Jezus zich te beschermen tegen betreden worden.

Jozef legde aan Jezus uit hoe het 'intreden' werkte. Hoe je kon signaleren wanneer iemand probeerde bij je 'in te treden'.

Hoe je je daartegen kon verzetten en het intreden tegen kon gaan. Na de aanwijzingen die Jozef hem gaf, kon hij het betreden worden zelf afweren. Jezus voelde wanneer iemand bij hem probeerde binnen te treden. Zover was Jezus wel.

Als Jozef probeerde in te treden bij Jezus, dan had Jezus het door en hield hij het intreden af.

Bij hun verdere reizen en hun ontmoetingen met goeroes beschermden ze zich vaak tegen een intreden. Want vele van de goeroes kenden één of andere vorm van intreden. De kracht van de goeroes lag erin dat ze regelmatig de aura's betraden van hun volgelingen. Zodoende kon een goeroe de adoratie voor zijn persoon bijstellen en verhevigen.

Vandaag de dag zouden we het intreden verklaren als het opbouwen van een overvloed van psychokinetische energie en daarmee psychokinetische energie van de ander aanvullen en overnemen. Misschien is de benaming en omschrijving van buiten-aura en inner-aura geen goede. Het is moeilijk er een goede voorstelling van te maken.

Waarmee we hiermee van doen hebben is meer. Veel meer. Een woord om het te verduidelijken is nog niet uitgevonden. Het is eigenlijk niet door mensen te benoemen.

Een povere benadering zou zijn 'de schittering van de totaliteit van de persoonlijkheid. Het geheel van het complex van het wezen'. Vandaag de dag zou een technisch analyticus spreken van het totale object met alle attributen. Bij intreden beschik je niet alleen over de data, meta-data en meta-meta-data van het wezen, maar ook over de meta-meta-meta-data.

Intreden bij de dorpsgek kon er toe leiden dat hij weer normaal werd. Dat duurde bij sommige niet erg lang want ze werden weer snel gek van blijdschap. Intreden is zeer gevaarlijk.

Je kan er op den duur krankzinnig van worden.

De geschiedenis leert dat er ooit een Oostenrijkse schilder heeft geleefd, genaamd Adolf H., die het intreden deels machtig was. Hele massa's wist hij te beïnvloeden. Geestelijke achteruitgang en uiteindelijk krankzinnigheid werd hem noodlottig.

Ook ene Grigori Raspoetin, een rondreizende pelgrim, werd aan het hof van de tsaar de geestelijk leidsman. Hij werd uitgenodigd als gebedsgenezers voor de zoon, de tsarevitsj Aleksej Nikolajevitsj van Rusland, die aan hemofilie leed. Grote invloed had hij op de tsaar en tsarina wat hem op den duur noodlottig werd.

Natuurlijk had Jozef misbruik kunnen maken van zijn siddhi kennis en gave, zijn wonderkracht, om andermans aura te betreden. Hij had een persoon, bijvoorbeeld een leuke vrouw, kunnen beïnvloeden en iedere avond met een vrouw het bed kunnen delen. Zoals we weten had Jezus de siddhi kennis en gave daar voor niet nodig.

Trouwens gezien zijn ervaring met de bruid van de krijgsheer Maddas hield Jezus zich voorlopig van de vrouwen af.

Jozef had ook totaal geen behoefte aan vrouwelijk schoon.

De wereld waarin hij vertoefde was een andere dan de drie dimensionale wereld waarin wij in onze tijd verdoen.

Alsof hij permanent in een LSD roes verkeerde, maar toch ook weer niet. In zijn roes was hij zich heel bewust van wat er om hem heen gebeurde.

Soms prevelde Jozef een Heiku:

is vrijheid dan niets?

is dood eeuwige vrijheid,

zonder bewustzijn.

Hij had tijdens hun reis diverse vreemde talen leren lezen en schrijven waaronder de oud Chinese taal 'Song'.

Soms sprak hij in die taal 'Song'.

Dan zei hij Song-teksten op die Jezus niet begreep.

Eens in een humeurige blauwe, zeg maar moody blues

stemming zei hij:

He'll fly his astral plane,

Takes you trips around the bay,

Brings you back the same day,

He'll take you up,

He'll bring you down,

He'll plant your feet back firmly on the ground,

He flies so high,

He swoops so low,

He knows exactly which way he's gonna go.

En, Yes, Yes, nog zo'n Song-tekst.

In conversation it could be said,

Well after war your heart is dead,
Well it's not hard to understand,
There is no heart in Harold Land.

Natuurlijk had Jozef misbruik kunnen maken en een welgesteld persoon zijn rijkdom af kunnen troggelen. Echter geen van die aardse zaken kwam in hem op. Vanwege de simpele reden dat er in het klooster en in de wijde omgeving geen leuke vrouw of welgesteld persoon aanwezig was. En waren die er wel, dan nog zou hij het niet doen. Vanwege het feit dat hij veel en veel teveel in beslag werd genomen door de wonderlijke beschrijvingen in de oude boeken. Het opzuigen van de siddhi kennis en gave, de wonderkracht, was een verslaving voor hem. Het oprecht gebruiken van de wonderkracht had bij hem ook een andere reden: integriteit en respect. Het binnentreden van een inner-aura is het binnengaan van een andermans lichaam, het wezen volledig doorgronden en meer: één zijn met de ander maar ook de andere kunnen domineren en beheersen. Het is overgaan in een andere dimensie. Daar is geen ruimte en tijd ervaring. Het bewustzijn is van een andere onbeschrijflijke orde. Na het uittreden en terugkomst in je eigen lichaam voelde je je weliswaar fysiek lomp, echter geestelijk bleef er toch iets van de goddelijke ervaring hangen. En zelfs dat kleine beetje goddelijkheid dat bleef hangen was voor Jozef voldoende om nooit en te nimmer misbruik te maken van de gave om mensen tegen hun wil in te misbruiken. De ervaring bij terugkomst was een gevoel van een soort van een hogere spirituele waardigheid, waarheid, edelmoedigheid, besef en gelukzaligheid. Alsof je de totale kosmos begreep. Niets en dan ook niets op aarde was meer belangrijk. In het begin kon hij niet naar willekeur gebruik maken van de wonderkracht vanwege de simpele reden dat het extreem vermoeiend was. Na een binnentreding in de ander moest hij minimaal vijf dagen rust houden en moest hij aansterken. Alsof hij getroffen was door een zware griep. Zo'n aanslag deed het op zijn fysieke lichaam.

Natuurlijk moest de rust er voor zorgen dat hij alle geestelijke indrukken kon verwerken.

Beetje bij beetje leerde hij uit de andere oude boekrollen uit de kist hoe hij de vermoeidheid tegen kon gaan. Het duurde een hele tijd van oefenen, leren en lezen voordat hij zich kon wapenen tegen deze vermoeidheid bij terugkeer in het eigen lichaam. Op het laatst had hij het zo onder de knie dat hij binnen enkele minuten weer de oude was.

De monniken vertelde Jozef dat er vele goeroes rond liepen waarvan men het vermoeden had dat zij ooit een of andere vorm van de siddhi kennis en gave hadden gekend, maar door misbruik en vooral onvoldoende rust een beetje kierewiet waren geworden. Dat er rijke goeroes waren die deze vermoeidheid snel konden opvangen, daar had men al een vermoeden van. Dat deze rijke goeroes niet zuiver op de graat waren, ook daar waren ze zich van bewust.

De monniken hadden hem immers geleerd dat een rijke goeroe niet bestaat. Ooit waren het oprechte goeroes maar op de duur waren ze gewicht voor de god Mammon. Dat zijn afvallige goeroes, die misbruik hebben gemaakt van één of andere vorm van de siddhi kennis en gave, de wonderkracht, om zichzelf met aardse goeden te verrijken.

Jezus had een geringe kennis van handoplegging, kruiden en genezingen. Tijdens hun verblijf in de vallei dacht Jezus dat hij het was die de oude bewoners weer vitaliseerde.

Op de achtergrond was echter altijd Jozef aanwezig, die het geheel redigeerde. Heel soms hadden ze een moeilijk gecompliceerd geval. Hierbij betrad Jozef de zieke. Hij lokaliseerde en benoemde de kwaal. Vervolgens genas Jozef de zieke en deed het voorkomen alsof Jezus de persoon genas. Het deed Jozef plezier om Jezus te zien glunderen en stralen als die dacht iemand geholpen te hebben.

Goh wat was die Jezus trots.

Jozef wilde zijn broer dit pleziertje niet onthouden. Jozef hield niet zo van al die aandacht. Door deze wonderlijke genezingen werden ze in de regio alom bekend.

Doch het waren niet alleen de wonderen die ze zo populair maakten, maar ook het feit dat ze gewone mannen bleven. Opperuimd en vrolijk. Ze bleven altijd vriendelijk en deden tijdens feesten ook soms hun optredens met zang en dans. Ze waren in de regio zeer geliefd en werden bijna verafgood. De bovennatuurlijke hoedanigheid waarin Jozef permanent verkeerde, maakte dat hij als het ware een lichte schitterde gloed om zich heen droeg.

Alleen een enkele ingewijde zag deze gloed.

Niet-ingewijden voelden het alleen.

In die tijd was het gewoonte dat bekende personen zich onderscheidde door een uiterlijk kenmerk. Jezus kwam op het idee om een rode stip op het voorhoofd te zetten. Lekker duidelijk vond hij wel. Dit was voor iedereen zichtbaar en men wist gelijk met wie men van doen had. Naderhand is dit ritueel vooral in zwang geraakt in India. De Bekende Indiërs maakten hier veelvuldig gebruik van. Kijk, zegden de omstanders en aanhangers: kijk, hij is een BI.

Na jaren van verblijf in het klooster was de tijd aangebroken dat men weer de wijde wereld in trok. Er viel ook niets meer te leren. Het enige dat de monniken van Jozef eiste is dat hij zijn wonderkracht positief zou gebruiken en verder werd er niets meer van hem verlangd. Het 'niets' heeft altijd al een grote aantrekkingskracht gehad op de filosofische mens. De hoofdstelling in het klooster was dan ook 'Eigenlijk en uiteindelijk is NIETS belangrijk'. In het niets ligt de oneindigheid en de eeuwigheid besloten. Dit diepere inzicht had men verkregen door de wetenschap dat er alleen een universum bestaat en geen godheid. De mens is op zichzelf toegewezen en dat op een planeet die gedoemd is om eens te vergaan. Met alles erop en eraan. Dus waarom zal je je druk maken.

Uiteindelijk is 'ALLES' voor 'NIETS'.

Deze wijsheid was al, eeuwen voor de jaartelling, bekend bij de monniken in Azië. Weer eeuwen later zou een Griekse wijsgeer de stelling poneren: 'Alles is niets'. Heraclitus zegt zo ongeveer dat alles wijkt en dat niets blijft. Beter goed gestolen dan slecht bedacht dachten de Grieken toen al.

9. Magical mystery tour, ontmoetingen met Yogi, Bishnoi, Khan, Sai Baba en Boeddha.

Het was vooral Jezus die verder wilde trekken.

Hij was altijd al de onrustige van de twee.

Jezus begon zijn verblijf in het klooster te ervaren als een sleur.

Hoewel Jozef in het klooster leefde in een roes van compleet bevrijdend geluk, beseftte hij dat hij met z'n broer mee moest.

Om hem te beschermen en Jozef wilde zelf een paar goeroes ontmoeten.

Jozef zei: 'Als we willen vertrekken dan moet het dit seizoen.

De winter is voorbij, de bergpassen en de wegen zijn weer begaanbaar'. Op een stralende lentemorgen verlieten ze, voorzien van extra kleding en proviand, het klooster in Ganden. Zoals ieder afscheid was ook dit afscheid met de monniken ontroerend. Maar wat moet, dat moet.

Ze namen dezelfde route terug zoals ze gekomen waren.

Via de tunnel door de berg kwamen ze in de ons bekende bewoonde buitenwereld. In Harold land.

In Rampur gingen ze langs bij hun oude bekenden.

Pleegmoeder Agnes Gonxha Bojaxhiu noemde zich nu moeder Theresa. Ze had een klooster gesticht en zette zich in onder de armsten der armen. Pleegvader Mohandas Karamchand Gandhi noemde zich nu Mahatma en was de leider van de Indiase onafhankelijkheidsstrijd. Na een kort verblijf ging het van Rampur ongeveer 200 km zuidelijk naar Rishikesk.

Jozef heeft al snel door dat diverse goeroes een vorm van 'intreden ' ook kennen. Enkele van die goeroes hebben het intreden zeer goed onder de knie want ze hebben geen rustige omgeving nodig om het intreden uit te voeren en ook geen lange periode nodig om te herstellen. Uiteraard wil Jozef te weten komen hoe de goeroes dit zo goed kunnen. Met veel geslijm, gepaai, vriendelijke woorden en een paar optredens met veel dans en drank werden de meeste goeroes spraakzamer en openlijker. Vaak waren dit goeroes die niet al te veel wonderkracht bezaten. De monniken hadden Jozef er al voor gewaarschuwd en ze bleken gelijk te hebben want Jozef kwam

enkele goeroes tegen die misbruik maakten van het intreden en bonden hele groepen mensen aan zich.

Veel van die goeroes hadden voor hun pleziertjes iedere avond twee of drie van de gewillige volgelingen tot hun beschikking. Het waren de goede oprechte goeroes, Maharishi Mahesh Yogi, Hasrat Inayat Khan en Sathya Sai Baba die de siddhi kennis en gaven bezaten en deze wonderkracht optimaal beheersten.

Zij namen de broers en vooral Jozef in vertrouwen en leerden hem de kneepjes van het vak.

Had Jozef eerst nog een paar minuten nodig om te herstellen, na uitleg van deze goeroes kon hij nu het direct.

Ze reisden niet voor niets naar de Indiase spirituele enclave Rishikesh, want daar verbleef Maharishi Mahesh Yogi. Maharishi Mahesh Yogi was leider van de beweging van transcendentale meditatie, een techniek die bij het grotere publiek vooral geassocieerd werd met yogi's in kleermakerszit die opstegen van de grond.

Zelf zag hij geluk als de kern van zijn leer. 'Gelukkig zijn is van het allergrootste belang' zo zei hij. Dit gevoel van geluk kan worden opgewekt door de Yogi meditatie.

Al stort de wereld om je heen in, al zit je nog zo in een depressie en zie je geen uitweg meer, voel je je diep ongelukkig, dan kan je je ondanks alle ellende toch gelukkig voelen.

'Mahesh' zoals zijn roepnaam was stond bekend als de giechelgoeroe, de lachende zwerver, vanwege zijn gewoonte om bij gesprekken in lachen uit te barsten. Zijn bekendheid verwierf hij vooral dankzij zijn invloed op een populaire Sinti-Klezmer band, de Kevers, die hij van de LSD afhielp en via transcendentale meditatie zou inspireren tot hun meest creatieve periode.

Ze bleven een paar maanden bij de Yogi. Daarna trokken ze verder India in. Het was de bedoeling om een stuk zuidelijker te trekken, naar Vadodara, om op bezoek te gaan bij Hasrat Inayat Khan. Halverwege deze trip kwamen ze langs het plaatsje Bishnoi. Bishnoi betekent 'bis', twee en 'noi' is negen, naar de negenentwintig regels die de goeroe Jambheshwar stichter van

deze speciale tak van hindoeïsme heeft verordend. Deze regels hebben allemaal te maken met respect voor de natuur.

Alle vredelievende inwoners van Bishnoi leven strikt volgens de 29 regels. Zo is één van de regels dat bomen nooit mogen worden gekapt! De mannen dragen altijd witte kleding en witte tulbanden terwijl de vrouwen juist heel kleurrijk gekleed zijn en prachtige sieraden dragen. Veel Bishnoi vrouwen hebben een ring door hun neus in de vorm van een waaier.

Ooit zijn eens 363 Bishnoi mannen, vrouwen en kinderen gestorven omdat ze de bomen wilde beschermen tegen de houthakkers van de koning. De koning moest het hout hebben en bood veel geld aan de gemeenschap. Ze weigerden om aan deze vraag tegemoet te komen en vertelde dat ze het als een daad van belediging voor hun geloof beschouwden. De Bishnois offerden hun leven ter bescherming van de bomen door ze te knuffelen.

Een aantal van die regels zijn: geweldloosheid, niet veroordelen of bekritisieren, vernietig van lust, woede, hebzucht en gehechtheid, wees bescheiden, bescherming van dieren en bomen, niet stelen, niet liegen en geen alcohol of drugs gebruiken.

Praktische regels zoals filter water, melk en brandhout, geen seks gedurende 5 dagen tijdens de menstruatie, ga 's ochtends vroeg in bad, kook eigen voedsel zelf, dood en eet geen dieren, zorg voor een gemeenschappelijke opvanghuis voor mannelijke geiten en schapen om te voorkomen dat ze worden geslacht in slachthuizen. De stier niet steriliseren en draag nooit blauwe kleren. Deze laatste regel kon Jezus niet goed plaatsen.

Bij de overige regels had hij wel een goed gevoel.

Nu vond hij 29 regels wel veel.

Wie weet, zei Jezus tegen Jozef, ga ik ook eens mijn eigen regels of geboden opstellen.

Na hun korte verblijf in Bishnoi vervolgden ze hun weg naar Vadodara. In Vadodara ontmoetten ze Hasrat Inayat Khan, die hen enkele principes uitlegt die de fundamentele principes vormen van zijn universele soefisme:

- Er is één God, die zijn volgelingen voert naar het licht. De eeuwige, het enige zijn; Niemand bestaat, behalve Hij. De leidende geest van alle zielen.
- Er is één heilig boek. Het heilige manuscripte van de natuur, de enige Schrift die de lezer kan verlichten.
- Er is één religie, die louter bestaat in het volgen van het ideaal; Onwankelbare vooruitgang in de goede richting naar het ideaal, dat het levensdoel van elke ziel vervult.
- Er is één broederschap; Het menselijke broederschap dat de kinderen van de aarde onvoorwaardelijk in het vaderschap van God verenigt.
- Er is één moreel. De liefde die voortkomt uit zelf-verloochening

De groep die hem volgde noemde zichzelf de Soefistische beweging. Regelmatig hield de Soefistische beweging van Hasrat Inayat Khan uitstapjes om zijn leer te verkondigen. Zo werd eens een zomerbijeenkomst georganiseerd in Katwijk aan Zee. Toen Khan daarbij door de duinen wandelde had hij in een duinpan een spirituele ervaring. Direct liet hij zijn leerlingen mediteren op die plaats, hij verkondigde dat dit een heilige plek was en liet er een Soefitempel bouwen.

De tempel staat er vandaag de dag nog steeds.

Bij Hasrat Inayat Khan bleven ze een half jaar, maar toen hadden ze het wel weer gezien.

Toch interessant dacht Jezus, één God in plaats van al die Romeinse goden. Moet ik onthouden.

Ze trokken nog verder, nu geheel naar het zuiden naar Puttaparhi, een plaats in het district Anantapur van de deelstaat Andhra Pradesh. Ze hadden vernomen dat daar Sathya Sai Baba verbleef, waarvan werd gezegd dat hij over een wonderbaarlijk vermogen beschikte. Jozef was daar natuurlijk heel erg in geïnteresseerd. Sathya Sai Baba beweerde vrij van verlangens te zijn en predikte een strenge moraal.

Zijn leer legt de nadruk op dienstbaarheid: Heb allen lief, dien iedereen en Help immer, kwets nimmer en zijn leer legt de nadruk op de vijf menselijke waarden:

Sathya (waarheid),
Prema (liefde),
Dharma (rechtschapenheid),
Shanti (vrede) en
Ahimsa (geweldloosheid).

Omtrent de persoon van Sai Baba deden vele verhalen, anekdotes en getuigenissen de ronde over wonderen en bovennatuurlijke verschijnselen. Voorbeelden van deze wonderen zijn het materialiseren van kleine voorwerpen en het uit het niets laten verschijnen van vibhuti (heilige as) op zijn afbeeldingen. De wonderen maken geen deel uit van mijn leer. 'Wonderen zijn mijn visitekaartje', aldus de goeroe, die beweerde dat wonderen slechts een uiting van zijn goddelijke natuur zouden zijn en dat ze niet het resultaat waren van een ascese of meditatie verkregen siddhi (wonderbaarlijk vermogen). Toen een tijd na zijn dood zijn persoonlijke kamer werd geopend, bleek zich daarin 98 kg goud te bevinden, Ai, Ai, die Sai. Baba blijkt dus naast een goeroe ook een gretige grote graaier te zijn. Hij lijkt wel een bankier, een CEO: chief executive officer.

Met de dood van Sai Baba verloor India één van zijn meest invloedrijke én controversiële spiritueel leiders. Baba had wereldwijd miljoenen aanhangers, die hem tot wonderen, zoals het laten verdwijnen of verschijnen van objecten, in staat achtten. Vele van hen trokken naar een van zijn drie centra in India om iets van zijn krachten mee te krijgen.

Concluderend, Sai Baba was geen godheid maar beschikte wel degelijk over siddhi (wonderbaarlijk vermogen).

Jozef had hier natuurlijk al kennis van. Hij had immers in het klooster in Ganden de boekrollen met de titel 'Śrīmad Bhāgavatam' en de hindoeïstische heilige geschriften gelezen. Jozef had de siddhi's als een spons opgenomen.

Vooral 'para-kaya pravesanam', het vermogen om lichamen van anderen binnen te gaan, 'vasitva' het vermogen iedereen te beheersen of zichzelf buiten de drie geaardheden van de natuur te houden en 'ajna aprathihata gatih', het vermogen om de wil ongehinderd nageleefd te krijgen, waren Jozef natuurlijk bekend.

Maar wat is nu siddhi?

Misschien dat de hierna volgende uitleg over 'siddhi', wat meer helderheid kan geven.

Siddhi, in Sanskriet, ook wel Oudindisch, een geleerde Indische of Indo-Arische taal, betekent letterlijk 'voltooiing', 'het bereiken' of 'succes'. Het wordt beschouwd als en geassocieerd met specifieke uitdrukkingen van spirituele kracht, psychische kracht, bovennatuurlijke kracht, wonderkracht of yogakracht. Een siddhi is op zich 'een perfecte actie', dat wil zeggen een actie die geen negatieve bijverschijnselen veroorzaakt. Siddhi's zijn bekend in hindoeïsme en tantrisch boeddhisme. Deze spirituele krachten variëren van relatief simpele vormen van helderziendheid tot de kunst van de levitatie, bi-locatie (aanwezig zijn op verschillende plaatsen tegelijkertijd), zo klein worden als een atoom, objecten materialiseren, toegang hebben tot herinneringen van vorige levens, enzovoort.

De meningen omtrent gebruik en ontwikkeling van siddhi's lopen uiteen. De één zegt dat het normale krachten zijn en dat men zich er niet moet op toeleunen omdat ze iemand van zijn pad afbrengen. De ander vindt dat siddhi's juist wel ontwikkeld moeten worden omdat ze iemand helpen Gods macht te begrijpen. Siddhi's kunnen zich op natuurlijke wijze manifesteren of verkregen worden door uitgebreide beoefening van meditatie; volgens Patanjali's Yogasoetra's: 'door geboorte, door het gebruik van kruiden, door recitatie, door ascetische oefeningen, of door hoger bewustzijn (samadhi)'.

Ook de beoefenaars van transcendentale meditatie kennen siddhi-technieken (voor gevorderden); één ervan wordt Yogisch Vliegen genoemd en is een vorm van levitatie.

In de transcendente meditatie beweging schrijft men gewoonlijk sidhi in plaats van siddhi.

Zoals gezegd; tijdens zijn verblijf in het klooster in Ganden had Jozef de boekrol Srimad Bhagavatam al gevonden en gelezen. Niet alleen gelezen, maar over zich heen gekregen en was één geworden met de kennis en gave.

Jozef kon naar believen gebruik maken van een siddhi.

Is dit belangrijk?

Ja, dit is heel belangrijk, want in het verdere leven van Jozef zien we dat hij er gebruik van maakt. Daarom volgt hier een uitgebreide beschrijving van wat Jozef gelezen heeft.

In canto 11, hoofdstuk 15 van de Srimad Bhagavatam wordt gesproken over achttien siddhi's.

Acht primaire siddhi's en tien secundaire siddhi's.

De acht primaire siddhi's zijn:

- 1 Anima, het vermogen de kleinste te worden,
- 2 Mahima, het vermogen de grootste te worden,
- 3 Laghima, het vermogen de lichtste te worden (Garima, het vermogen de zwaarste te worden, wordt hier in dit hoofdstuk niet genoemd),
- 4 Prapti, het vermogen om elk materieel voorwerp te verwerven en om alles zintuiglijk waar te nemen, ook de zintuiglijke vermogens van anderen,
- 5 Prakamya, het vermogen om ieder aangenaam object te ervaren, in deze wereld of de volgende,
- 6 Isitva, het vermogen om de krachten van Maya te beheersen,
- 7 Vasitva, het vermogen iedereen te beheersen of zichzelf buiten de drie geaardheden der natuur te houden,
- 8 Kamavasayita, het vermogen ieder verlangen te beantwoorden.

In het Hindoeïsme kent men ook acht siddhis (Ashta siddhi) of acht grote vervolmaaktheden.

Deze traditionele acht hindoe siddhi's kennen niet de laatste Kamavasayita, maar wel de Garima siddhi.

De tien secundaire siddhi's zijn:

- 9 Aurmi-mattvam, het vermogen om in dit lichaam niet te worden geplaagd door honger en dorst,
- 10 Dura-sravana, het vermogen om zaken ver weg te horen,
- 11 Dura-darsanam, het vermogen om dingen ver weg te zien,
- 12 Manah-javah, het vermogen om zich met de snelheid van de geest te verplaatsen (teleportatie),
- 13 Kama-rupam, het vermogen om iedere willekeurige vorm aan te nemen,
- 14 (als 7) Para-kaya pravesanam, het vermogen om lichamen van anderen binnen te gaan, (het 'intreden')
- 15 Sva-chanda mrtyuh, het vermogen om te sterven bij wilsbesluit,
- 16 Devanam saha krida anurdarsanam, het vermogen om getuige te zijn van en mee te doen met het spel de apsara's. Een apsara is een onsterfelijke, hemelse nimf.
- 17 Yatha sankalpa samsiddhih, het vermogen om naar eigen besluit van volmaakt succes te zijn,
- 18 Ajna apratihata gatih, het vermogen om de wil ongehinderd nageleefd te krijgen.

Naast deze siddhi's, die bereikt kunnen worden door zich te richten naar de heer Krishna, zijn er ook nog vijf vrij belangrijke siddhi's die bereikt kunnen worden door het oefenen van yoga:

- 19 Tri-kala-jnatvam, om kennis te hebben van het verleden, het heden en de toekomst,
- 20 Advandvam, om vrij te zijn van de dualiteiten zoals hitte en kou,
- 21 Para-cittady-abhijnata, weet te hebben van wat anderen denken,
- 22 Agny-arkambu-visadinam pratistambho, om de werking van het vuur, de zon, het water, vergif te stoppen
- 23 Aparajayah, het vermogen niet door anderen overweldigd te worden,

Aan het einde van dit hoofdstuk in het boek Srimad Bhagavatam wordt gesteld dat men de siddhi's weliswaar kan verwerven, maar dat dit geen doel op zich moet zijn. Als je uitverkoren bent

dan overkomt het je. Dan wordt de wonderkracht aan je geopenbaard en geschonken. De uitverkorenen hebben een sprankje van de Elohim in hun genen.

Jozef was een uitverkorene.

Slechts de onwetenden en onvolwassenen stellen zich tot doel een uitverkorene te worden.

Niet alleen in het boek Srimad Bhagavatam worden de siddhi's beschreven maar we komen ze ook tegen in hindoeïstische heilige geschriften. Natuurlijk zijn er veel overeenkomsten.

In een 'purana', een deel van de hindoeïstische heilige geschriften wordt gesproken over negen hoofd siddhi's:

24 (als eerder genoemde siddhi 14 en 15) Parkaya Pravesh betekent met de ziel binnengaan in het lichaam van een andere persoon. Door deze kennis kan zelfs een dood lichaam tot leven gebracht worden.

25 (als 9) Haadi Pravesh. Deze vidya (kennis of wijsheid) wordt vermeld in verschillende oude teksten. Wanneer iemand deze vidya bezit, voelt hij zich nooit hongerig of dorstig en kan hij enkele dagen na elkaar zonder eten of drinken.

26 (als 20) Kaadi Vidya. Als men deze vidya bezit, voelt men geen koude, zelfs niet als men in sneeuw zit, en voelt men geen warmte, zelfs niet als men in vuur zit. Een goede remedie tegen seizoenen.

27 (als 1 en 2) Madalasa Vidya. Als men deze vidya meester is, kan men zijn lichaam vergroten of verkleinen naar wil. Heer Hanuman heeft deze kracht gebruikt om zijn lichaam te miniaturiseren toen hij de stad Lanka (Sri Lanka) binnendrong.

28 (als 12) Vayu Gaman Siddhi. Door middel van deze siddhi kan iemand door de hemel vliegen en reizen van de ene plaats naar de andere in een paar seconden.

29 (als 17) Kanakdhara Siddhi. Iemand kan heel rijk worden door deze siddhi.

30 (door 7 en 14) Prakya Sadhana. Door deze sadhana (spirituele meditatieve rituelen), kan een yogi zijn leerling laten geboren worden uit de baarmoeder van een vrouw die kinderloos is of geen kinderen kan krijgen.

31 (als 4) Surya Vigyan. Deze zonnewetenschap is een van de belangrijkste wetenschappen van het Oude India. Deze wetenschap was slechts bekend bij de Indische yogi's, en de bezitter van deze kennis kan door middel van zonnestrallen een stof omzetten in een andere stof (bijvoorbeeld een roos of een baal katoen in goud).

32 (als 7, 14 en 24) Mrit Sanjivani. Deze vidya werd gecreëerd door Adi Shankaracharya. Hierdoor kan zelfs een dode weer tot leven gewekt worden.

Wat Sai Baba vertelt, vind Jozef uitermate boeiend.

Misschien moet ik in de toekomst zelf ook van deze wonderlijke bovennatuurlijke dingen gebruik maken.

Misschien kom ik eens iemand tegen die zich lazarus heeft gedronken en door het delirium is bezwaken.

Dan ga ik hem weer levend maken. Lijkt me leuk.

Mensen hebben altijd al graag wonderen willen zien en geloven.

Dat maakt ze gelukkig en dat is toch de kern van Maharishi Mahesh Yogi's leer. 'Gelukkig zijn is van het allergrootste belang'.

Na de ontmoetingen met de goeroes trokken ze verder het magische India door.

Het was een magical mystery tour.

Zeker toen ze ene Siddhartha Gautama Boeddha tegen kwamen.

Deze persoon vertelde hen: Ik was een knappe prins genaamd Siddhartha. Omdat mijn vader wilde dat ik een groot vorst zou worden zorgde hij ervoor dat ik geen zieke en oude mensen te zien kreeg. Ik werd in het paleis omringd door alleen volmaakte mooie dingen. Om me af te schermen van alle ziekten en ellende op de wereld mocht ik het paleis niet verlaten.

Ik trouwde op jonge leeftijd met een beeldschoon meisje dat mij een zoon schonk. Ik was rijk en machtig en had, zo leek het, alles wat mijn hart begeerde. Maar het weelderige leven schonk mij geen bevrediging. De verboden buitenwereld had een

magische aantrekkingskracht op me. Toen ik stiekem buiten het paleis een kijkje nam zag ik alleen maar ellende en verrotting. Ik kreeg achtereenvolgens een oude man, een zieke man en een begrafenis met huilende mensen te zien.

Dat greep mij zeer aan.

Daarna zag ik een asceet. Dat is iemand die zich aan godsdienstige praktijken en boetedoeningen wijdt en zeer sober leeft. De asceet zag er tevreden en gelukkig uit.

Hoe kon dat nou?

De man vertelde mij dat hij huis en haard verlaten had en van plek naar plek trok om antwoord te vinden op de vraag waarom mensen zo moesten lijden. Daarop besloot ik, Siddhartha, hetzelfde te doen en ook op zoek te gaan naar het antwoord. Op de avond voor mijn negenentwintigste verjaardag verliet ik het paleis, verwisselde mijn koninklijke gewaad voor eenvoudige kleren en schoor mijn hoofd kaal. Ik besloot afstand van de troon te doen en de wereld in te trekken.

Ik veranderde mijn naam in Gautama.

Als Gautama werd ook ik een dolende asceet die de wereld wilde leren kennen. Eerst in gezelschap van twee beroemde leraren en later met een groepje monniken. Ik bracht een aantal jaren door bij vijf asceten die nauwelijks eten en drinken tot zich namen. Maar ook het vasten bracht niet het antwoord dat ik zocht. Ik ging weer normaal eten en drinken waarna de asceten zich van mij afkeerden. Ze dachten dat ik de zoektocht had opgegeven. Zes jaar lang had ik mijn lichaam vruchteloos onderworpen aan kastijdingen.

Toen ging ik naar Bodh Gaya, waar een vijgenboom stond die de bodhi-boom, de Boom der Wijsheid word genoemd. Hier besloot ik te mediteren, totdat ik gevonden had wat ik zocht. Ik werd heel rustig en ontspannen.

En ineens begreep ik het.

Het gaat er in het leven niet om, om alleen maar leuke dingen te doen. Het gaat in het leven om het vinden van het juiste evenwicht. Het voelde alsof hij wakker was geworden uit een

droom. Vanaf die tijd noemde ik me geen Siddhartha en ook geen Gautama.

In verandere mijn naam nu in 'Boeddha', 'de ontwaakte'. Terwijl ik mediteerde, probeerde de demon Mara mij in verzoeking te brengen. Mara zond zijn mooie dochters om me te verleiden, maar ik trok me er niets van aan. Daarna zond Mara monsterlijke duivels, die echter evenmin de concentratie van mij konden verstoren. In een laatste wanhopige poging slingerde Mara een gloeiende discus naar me, die dwars door bergen kon snijden. De discus veranderde boven het hoofd van mij in een baldakijn van bloemen.

Vijf weken lang was ik in meditatie verzonken. Zelfs een wervelstorm deerde me niet. De slangenkoning Moechalinda beschermde me met zijn massieve schild. Na de vijfde week bereikte ik de verlichting en ik begreep de bron van alle lijden. Ik zag in dat ik alle begeerte achter me moest laten om het lijden uit te sluiten. Zo werd ik Boeddha, bevrijd van al het leed en van de cyclus van reïncarnatie.

Nu stond ik, als Boeddha, voor de keus.

Ik kon het Nirvana binnengaan, de ongestoorde toestand van het hoogste bewustzijn, en de wereld verlaten of van mijn persoonlijke verlossing afzien om mijn medemensen de weg te wijzen. Mara drong op het eerste aan, Brahma op het tweede. Boeddha gaf gehoor aan de stem van zijn schepper.

Ik begon rond te trekken, mijn leer te verkondigen en stichtte een kloosterorde. Ik vertelde aan iedereen die het wilde horen wat ik had ervaren en noem mijn leer het 'boeddhisme'.

Jezus en Jozef waren onder de indruk van het verhaal.

Boeddha was echter nog niet uitverteld want hij ging verder met uitleg:

De kern van het boeddhisme bestaat uit de Vier Edele Waarheden:

- het leven van mensen bestaat uit lijden en ontevredenheid,
- de oorzaak van het lijden ligt in verlangens en onwetendheid,

- mensen kunnen vrij worden van het lijden wanneer ze het nirvana bereiken,
Nirwana (of Nibbana) is een belangrijk begrip in het boeddhisme en verwijst naar de hoogste staat die door de mens bereikt kan worden, en waardoor heiligheid behaald wordt.
Het betekent letterlijk: uitgeblust of, onbeweeglijk.
Het uitgedoofd zijn verwijst naar het einde van begeerte, aversie en verwarring, wat het hoofddoel van het boeddhisme is,
- het nirvana kun je bereiken door het Achtvoudige Pad te volgen.

Dat is heel kort samengevat wat ik de mensen leer.
Want ik had zelf ontdekt wat de oorzaak van het lijden van mensen is, namelijk: verlangen. Mensen verlangen altijd dat goede dingen nooit weggaan en dat slechte dingen wel weggaan. Als je bijvoorbeeld iets krijgt wat je al heel lang wilde hebben, dan wil je daarna al gauw weer iets anders. Die gevoelens kun je stopzetten als je het Achtvoudige Pad volgt:

- juist inzicht: leven volgens de waarheden van de Boeddha,
- juiste houding: bijvoorbeeld niet alleen aan jezelf denken,
- juiste woorden: niet liegen, roddelen en schelden, maar de waarheid spreken,
- juiste daden: vriendelijk zijn, goed nadenken,
- juist leven: bijvoorbeeld werk kiezen dat nuttig is en mensen en milieu niet beschadigt,
- juiste inspanning: je best doen door verstandig te zijn en het goede te doen,
- juist denken: goed letten op wat je denkt, voelt en doet,
- juiste meditatie: rustig en stil worden van binnen, waardoor je je gedachten beter kunt volgen en de juiste keuzes kunt maken.

Jezus vindt het een boeiend verhaal.
Misschien kan ik dit verhaal zelf nog eens gebruiken, dacht hij.

Heb u naaste lief, goed rentmeesterschap, mediteren of bidden en natuurlijk iets met maagden en demonen dat willen mensen graag horen.

Voor Jozef viel ,na de ontmoeting met Boeddha en een intreden in Boeddha, alles op z'n plaats.

Hoe is het eigenlijk met Jozef gesteld, na al deze jaren?

Na de tijd in het klooster waar hij uitgebreid de Elohim boekrollen met het 'intreden' van een aura heeft bestudeerd?

Na het lezen van de boekrol Srimad Bhagavatam?

De mondelinge uitleg door en een intreden in Sai Baba over de siddhi wonderkracht?

Na de uitvoerige instructies van en een intreden in Maharishi Mahesh Yogi met zijn Yogi meditatie?

Na ontmoetingen met en intreden in de andere goeroes en Boeddha?

Het maakt Jozef uniek.

Het was de combinatie van 'intreden', 'siddhi' en Yogi meditatie die Jozef zo bijzonder maakt.

Het intreden in anderen gaf hem inzicht in de mensheid en universum.

Het intreden in zichzelf

Is niet te beschrijven.

Uniek door de siddhi wonderkracht, hem als Elohim uitverkorene geschonken.

Uniek door de Yogi meditatie die hij zo heeft geperfectioneerd dat hij permanent verkeert in een roes van gelukzaligheid.

Jozef voelt zich hierdoor oppermachtig.

En of hij zich oppermachtig voelt; hij kent immers het geheim der geheimen. En juist daarom gebruikt hij zijn wonderkracht sporadisch. Alleen als hij het serieus nodig acht.

Maar paradoxaal genoeg, soms voor de lol.

Soms als hij een raar sujet ontmoet pleegt hij even een intreden, om te zien wat voor vlees hij werkelijk in de kuip heeft.

Het merendeel van de tijd gebruikt hij zijn wonderkracht niet, hij is gewoon vanzelf constant gelukkig. Jozef geniet van het leven en van het samenzijn met zijn broer.

Na een verblijf van meer dan 2 jaar bij de boeddhistische kloosterorde gebeurde er iets merkwaardigs met Jezus. Iets wat Jozef nooit bij zijn broer had verwacht. Jezus kreeg ontzettende heimwee naar huis, naar zijn geboorteland. Heimwee tegen het ziekelijke aan. Bij Jezus be kroop het nare gevoel dat hij zich niet goed voelde, een ongelukkig gevoel, voelde zich moedermens alleen, was piefpat (= moe), had een neurotisch verlangen om naar zijn roots terug te keren. Het uitte zich doordat hij continue aan huis dacht. Hij was niet meer in staat om dit te relativiseren en hij bleef maar malen. Hij verbleef werkelijk in het sukkelstraatje.

'Hoe lang zijn we nu al onderweg?' vroeg hij aan Jozef. 'Nou', antwoord Jozef. 'We hebben een maand met de karavaan van Moenir mee gesjokt. Daarna zwierven we 4 weken doelloos rond voordat we in Basrah aankwamen. Na een paar maanden had de Malsi beweging er genoeg van en gooiden ons de stad uit. Na enkele weken lopen, ik denk een week of 4, en bedelen kwamen we aan in Shiraz, waar Jonnelson zich over ons ontfermde. Met hem hebben we 2 jaar lief en leed gedeeld. De reis van Shiraz naar Zabol, zo'n 800 kilometer met meerdere tussenstops was zeker ook 3 maanden. Die desastreuze bruiloft was gauw voorbij en de reis naar je biologische vader in Kandahar duurde ook een maand of twee. De tocht van Kandahar naar Ganden over de Himalaya duurde ongeveer een jaar of 3 en ook nog 2 jaar bij Theresa en Ghandi in Rampur en ons verblijf in het klooster 5 jaar. De magical mystery tour door India duurde 1 jaar en het verblijf in het boeddhistische klooster nog eens 2 jaar. Dus al met al zijn we nu pak hem beet 16 jaar onderweg. 'Ja, we hebben nu ondertussen al 16 jaar nieuw verleden opgebouwd. Jij bent nu 32 jaar en ik 38 jaar oud.' 'Zijn we al 16 jaar onderweg, zeg!' zegt Jezus en zijn heimwee speelde hem weer parten:

'Ik wil, nee, ik moet naar huis, ik moet naar osso. Ik heb een onverwoestbaar verlangen om naar onze geboorte streek terug te gaan.'

Jozef heeft alle begrip voor Jezus, alhoewel hij het in India best naar zijn zin heeft. Jozef is immers de persoon die met zijn siddhi wonderkracht en met een 'intreden' alles onder controle heeft, maar ja, dat zou hij overal hebben.

Dus waarom de jongere broer niet zijn zin geven?

Als hij langer zou blijven, dan zou Jezus onhandelbaar worden en uiteindelijk toch z'n eigen zin doordrijven.

Jezus tegenspreken heeft geen zin.

Dat is bladeren vegen in een tornado.

Hij kende z'n broer als z'n broekzak.

'Je hebt gelijk,' zegt Jozef, 'we gaan naar huis.'

10. Thuis en het verleden.

Ze hadden geld verdiend met enkele miraculeuze genezingen bij welgestelde Indiërs en konden een veer wegblazen Met dat geld hadden ze kamelen gekocht. Ook hadden ze zich ingekocht bij een karavaan zodat ze mee mochten reizen. Zodoende waren ze ook verzekerd van eten en bescherming. De terug reis naar Jodea verliep dan ook voorspoedig. In hun geboorteplaatsje Khuza'a was in die 16 jaar niet veel veranderd. Behalve dan dat hun oma en opa waren overleden en dat moeder Maria samenwoonde met een zonderling figuur, die luisterde naar de naam 'Junk'.

Maria trok foute mannen aan.

Junk spoot, snoof, slikte en rookt alles wat verboden was.

Hij verkeerde hierdoor permanent in andere sferen.

Hun zus, Helena, was zelf moeder geworden van drie meisjes.

Ze had de meisjes verwekt met een verdwaalde Germaan die er op stond om de meisjes buitenlandse namen te geven.

De meisjes heten: Marija, Marit en Hellen.

De Germaan was na de geboorte van de laatste met en naar de noorderzon vertrokken.

Helena trok foute mannen aan.

Met tranen overmand begroetten ze hun moeder en zus en drie nichtjes. Hun reis door Azië had hun geleerd wat nederigheid en vergeving betekende. Ze namen het hun ouders niet meer kwalijk dat ze zo'n vervelende deprimerende nare jeugd hadden gehad. Nare dingen horen erbij.

Jezus kon het niet meer schelen dat hij een bastaard was.

De misstappen van zijn moeder had hij haar al lang al vergeven.

Op de vraag van de jongens hoe het met hun vader Jozef senior ging moest moeder Maria het antwoord schuldig blijven.

Van Jozef senior had Maria nooit meer iets gehoord.

Voorlopig bleven ze in Khuza'a. Met een beetje zang en dans, en incidenteel een genezing wisten ze de kost te verdienen.

Als de inkomsten wat minder werden gebruikte Jozef de 17e of 29e siddhi (iemand kan heel rijk worden door deze siddhi).

Ze huurden een mooie riad waar ze samen met hun moeder, Junk en Helena met haar meisjes gingen wonen. Jozef wist met een 'intreden' Junk zijn vervelende verslavende gewoonten af te leren. Junk werd een liefhebbende man, stiefvader en stiefopa. Je zag Maria en Junk opleven. Schoon en weldoorvoed sleten ze liefdevol gezamenlijk de gelukkigste dagen van hun leven.

Jesus en Jozef komen tot rust en vertellen de familie wat ze de afgelopen 16 jaar hebben meegemaakt. Ze spreken ook met de bewoners van Khuza'a en omstreken. Die bewoners zijn diep ongelukkig en dat is in strijd met de kern van Maharishi Mahesh Yogi's leer. 'Gelukkig zijn is van het allergrootste belang'. Daar wordt Maharishi Mahesh Yogi zelf ook niet gelukkig van. Telkens komt de Romeinse overheersing ter sprake. Met wie ze ook spreken, ze horen dat ze het juk van de Romeinen zat zijn. Jesus is de Romeinse overheersing met hun gebruiken, belastingen en veel godendom ook zat. Ophoepelen denkt hij. Ga terug naar jullie eigen land. Voordat hij concrete plannen maakt wil hij eerst de geschiedenis van zijn land weten en vraagt aan Jozef wat hij er van weet. 'Nou', zegt Jozef. 'Eén van de boekrollen in het klooster in Ganden die ik gelezen heb ging over geschiedenis van deze gebieden.' Daarna vertelt Jozef wat hij had gelezen in de boekrol 'Zion'.

Het begon in Kanaän. De geschiedenis van ons geboorteland begon ca. 3000 jaar geleden. Het land hier heette toen Kanaän. Het oude Kanaän omvatte gebieden die ze later een andere naam zullen geven zoals Israëel, de Palestijnse gebieden, Libanon en de westelijke delen van Jordanië en Syrië, waar de Feniciërs woonden. Die Feniciërs waren ooit eens de grootste handelsmacht van de Middellandse Zee. In die tijd werd dat gebied aangedaan door handelaars uit twee grootmachten Mesopotamië en Egypte, twee landen die veel invloed uitoefenden in Kanaän. Kanaän werd hierbij een doorgangsgebied dat aansloot op de oude karavaan-, drugs-, en zijderoutes. Bovendien was het een

vruchtbaar bouwland. Tegen het einde van het derde millennium ontstonden de eerste staatkundige eenheden; groepen nomaden en enkele gemeenschappen die in dorpjes woonden, de oorspronkelijke bewoners, de Kanaänieten, stichtten steden als Jericho en Jeruzalem.

Zo'n 1900 jaar geleden verlaat ene Abraham het plaatsje Ur der Chaldeeën in het vroegere Mesopotamië en begint met de tocht naar het welvarende Kanaän.

Hij was een economische vluchteling.

Traditioneel claimen de Joden nakomelingen te zijn en af te stammen van deze gemeenschappelijke patriarch Abraham via zijn zonen Isaac en Jacob, die zich later Israël liet noemen en twaalf zonen kreeg (de vierde ervan met de naam Juda).

Als nomadenstam trokken ze verder naar het machtige Egypte waar ze zich veilig voelden en zich vestigden. Hun directe nakomelingen verdeelden zich in twaalf stammen die onder een Egyptische farao dienden. Overigens is er van het veronderstelde verblijf in Egypte nooit enig spoor of bewijs gevonden, noch in de Egyptische geschiedenis noch in de Egyptische archeologie. Ze waren als het ware asielzoekers die als vluchteling werden erkend en kregen de vluchtelingenstatus. Zij werden ook wel statushouders of vergunninghouders genoemd. Na 5 jaar kon besloten worden om de tijdelijke verblijfsvergunning om te zetten in een vergunning voor onbepaalde tijd. Als ze maar hard genoeg werkten voor de farao was dat meestal geen probleem.

Egypte.

Ons land Jodea is lange tijd onderworpen en daardoor ook sterk verbonden geweest met Egypte, eens een grote mogendheid in het Midden-Oosten. De door de Egyptenaren aangewezen stadskoninkgen zorgden voor de betaling van belastingen aan de Egyptische farao's. De grote meerderheid van de bevolking had ernstig te lijden onder het innen van de belastingen, dat vaak met behulp van soldaten gebeurde. De strijd ging in die tijd over en weer, want ooit werd een deel van Egypte veroverd door de

Hyksos, één van de Aziatische stammen, voornamelijk Semitische bevolkingsgroepen uit Kanaän. Zij hielden de Nijldelta enige tijd in hun macht, tot zij tweehonderd jaar later werden teruggedreven door de Egyptenaren en de strijd zich naar het noorden verplaatste. De Egyptische invloeden in Kanaän oftewel Jodea bleven tot ongeveer 1300 jaar geleden bestaan, waarna hun macht afnam.

Filistijnen.

1300 jaar voor jouw geboorte, vielen de Filistijnen ons land binnen. De Filistijnen, een zogenaamd zeevolk, volgden ondanks felle tegenstand, de Egyptenaren op. De Filistijnen regeerden door middel van de zogenaamde 'Vijfstedenbond', die bestond uit de steden Gaza, Ashkelon, Ashdod, Ekron en Gath. Door de verzwakking van Mesopotamische grootmacht ontstond het Hettitisch Koninkrijk en in het noorden van Kanaän en aan de kust enkele onafhankelijke stadsstaten, waaronder verschillende Aramese koninkrijkes en enkele Filistijnse staatjes aan de zuidkust, zoals Gaza.

Door onderlinge ruzies en het ontbreken van een centraal gezag konden de Filistijnen het land niet goed verdedigen tegen aanvallen van stammen als de Edomieten, de Ammonieten, de Moabieten en vooral de Hebreërs, een nomadisch herdersvolk. De Hebreërs kwamen uit de onderlinge strijd als sterkste te voorschijn en stichtten verschillende nederzettingen, vooralsnog alleen in bergachtige gebieden.

Hebreërs.

De oorspronkelijke bevolking had in eerste instantie weinig te vrezen van de Hebreëren en werden met rust gelaten. Na de definitieve vestiging in de bergen trokken de Hebreërs naar de dalen toe waar de steden van Kanaänieten en Filistijnen lagen. Dat de militair veel zwakkere Hebreërs deze steden vrij gemakkelijk konden veroveren, was onder andere te danken aan de onderlinge strijd tussen de verschillende steden, waardoor deze zichzelf verzwakten. Verder voerden ze op een slimme manier oorlog en maakten gebruik van spionnen, saboteurs en verraders, kortom ze hadden zich perfect

georganiseerd en maakten goed gebruik van de zwakke punten van de tegenstanders.

Mozes.

In de joodse religie markeert de terugtocht uit Egypte naar Kanaän oftewel Jodea, die door ene Mozes werd geleid, de vorming van een Joodse stam in het dan door Filistijnen en Hebreërs bezette gebied. De Joodse traditie vertelt dat na veertig jaar trekken door de woestijn, de Joden in Kanaän aankwamen en het onder aanvoering van Jozua veroverden. Het land werd onder de twaalf stammen verdeeld. Voor een periode van ongeveer 200 jaar vormden de 12 stammen geen staatkundige eenheid en leidden een nomadenbestaan. In geval van nood, voornamelijk voor strijd met de Filistijnen, stond steeds een sterke man op als tijdelijk leider (richter genaamd, zoals Simson en Gideon). Het was nu zaak voor de Joden om de toestand te consolideren en daarvoor was naar hun mening een sterk centraal gezag voor nodig.

Men vond het hoog tijd om een koningshuis te vestigen.

Omstreeks 1000 jaar geleden werd ene Saul tot koning gezalfd.

Saul, David en Salomon.

Saul streed zijn gehele regeringsperiode tegen de Filistijnen, maar ook tegen Edomieten, Moabieten en Amalekieten. Het lukte Saul in die tijd om de Joodse stammen te verenigen en belangrijke maatschappelijke veranderingen door te voeren.

Een van die nieuwe aspecten was het opleggen van een soort van belasting, wat echter een wijdverbreid verzet opriep.

De laatste jaren van Sauls regering werden gekenmerkt door grote conflicten met de traditionele elite.

Nadat Saul ten val was gebracht door David met behulp van de Filistijnen, nam David de leiding van het Joodse volk over.

Alle stammen zalfden David tot koning.

De Filistijnen probeerden dit verbond nog te doorbreken, maar werden verslagen en speelden daarna geen rol meer. Hierna probeerde David Jeruzalem te veroveren; dit lukte en Jeruzalem werd de hoofdstad en het religieuze centrum van het koninkrijk. Binnenlands kreeg David dezelfde problemen als Saul.

Protestbewegingen en opstanden, onder andere onder leiding van zijn zoon Absalom, werden door David neergeslagen. David werd opgevolgd door zijn zoon Salomo die meteen al zijn concurrenten elimineerde, maar er verder voor zorgde dat het relatief rustig werd in het koninkrijk. Het wordt de machtigste en meest welvarende episode uit de geschiedenis. Na Salomo raakte de natie Jodea verdeeld in twee koninkrijken te weten:

- Israël (tien stammen in het noorden met hoofdstad Samaria)
- Juda (twee stammen in het zuiden).

Rond die tijd werd het zuidelijke land Juda en het noordelijke Israël bedreigd door de Assyriërs. Juda en Israël sloten vrede en weerstonden zo de Assyriërs, die 880 jaar geleden vernietigend werden verslagen.

Israël onderworpen.

Pas 745 jaar geleden begonnen de Assyriërs de staat Israël weer te bedreigen, zo werden Galilea en Gilead door hen veroverd, zodat uiteindelijk alleen de stad Samaria in handen van de Israëlieten bleef. Kort daarna lukte het de Assyrische koning Salmaneser om Israël te onderwerpen. Honderd jaar later werd de elites (rijken, priesters en leiders) van de Israëlieten door de Assyrische koning Sargon afgevoerd in slavernij en keerden nooit terug.

Zo verdween Israël voorlopig van de kaart.

Herbevolking van het noorden vond plaats met kolonisten uit andere gebieden om de verzetsgeest te breken.

Zo ontstaat in Israël een mix van afgodendienst en Jodendom.

Juda accepteerde de overheersing en betaalde trouw haar belastingen waardoor het volk door de Assyriërs lange tijd met rust gelaten werd.

Juda onderworpen.

600 jaar geleden werd Juda een vazalstaat van Egypte en later werden de Egyptenaren weer verdreven en wordt het zuidelijke koninkrijk Juda (twee stammen: Juda en Benjamin) veroverd door de Babyloniërs onder aanvoering van Nebucadnezar. De Babyloniërs verwoesten de tempel.

Toen plaatsvervangend koning Zedekia de onafhankelijkheid uitriep trad Nebucadnezar zeer hard op en plunderde Jeruzalem en verwoestte de tempel van Salomo.

De Judaëse elites werden verbannen naar Babylon.

Dit is het begin van de Babylonische Ballingschap.

Na de dood van Nebucadnezar II lukte het de Perzen onder leiding van Cyrus om Juda te veroveren. Vele rijke joden uit Perzië keerden daarop weer terug naar Juda. Na 40 jaar mogen ze terugkeren naar Jeruzalem geleid door de profeten Ezra en Nehemia. Een lange periode van betrekkelijke rust begint.

Alexander de Grote.

300 jaar geleden werd de halve wereld veroverd door Alexander de Grote, koning van Macedonië. Op de leeftijd van 30 jaar was hij de schepper van een rijk dat zich uitstrekte van de Ionische Zee tot de Himalaya. Hij was ongeslagen in de strijd en wordt beschouwd als een van de meest succesvolle bevelhebbers aller tijden. Alexander werd tot aan zijn zestiende opgeleid door de beroemde filosoof Aristoteles. Hij volgde zijn vader Philippus II van Macedonië op nadat deze door Pausanias was vermoord. Philippus had de meeste stadstaten van het vasteland van Griekenland onder Macedonische hegemonie gebracht, door het gebruik van zowel militaire als diplomatieke middelen. Nadat Alexander de Grote de Perzen had verslagen, kwam Juda onder Griekse overheersing.

Onder de Ptolemaeën en Seleuciden.

Na de dood van Alexander de Grote werd zijn enorme rijk verdeeld onder zijn opvolgers, de zogenaamde Diadochen. Ptolemaeus kreeg Egypte toegewezen en veroverde ook Jodea. Honderd jaar later vielen de Seleuciden onder leiding van Antiochus III ons land binnen, en vanaf dat moment waren de joden onderdeel van het rijk van de Seleuciden. Juda was in deze tijd een tempelstaatje, bestuurd door de hogepriester. Aanvankelijk kwamen de hogepriesters uit het geslacht van de Oniaden, maar aan het einde van de Seleucidische overheersing had de rivaliserende familie van de Tobiaden zoveel invloed dat zij een andere hogepriester naar voren

konden schuiven. Dit was voor veel Joden een doorn in het oog, aangezien deze hogepriester niet van Sadok, een priester in de tijd van Koning David, afstamde.

Een deel van de joden (meestal uit de rijkere elite) ver-griekste onder de Griekse heersers en ging zelfs Griekse namen voeren. Een verslechtering van de relaties tussen de ver-Griekste Joden en de godsdienstige joden bracht de Seleucidische koning Antiochus IV Epiphanes ertoe te besluiten een verbod op bepaalde joodse godsdienstige riten en tradities op te leggen. Derhalve werden de orthodoxe joden opstandig onder de leiding van de Hasmonese familie. Deze opstand leidde uiteindelijk tot de vorming van een onafhankelijk Joods koninkrijk, bekend als de Hasmonese dynastie.

Het Hasmonese koninkrijk.

Aanvankelijk bestuurd door de Hasmoneeër Salome Alexandra. En later de zoon Hyrcanus II, die optrad als hogepriester en later ook de titel ethnarch mocht voeren. In deze periode had Hyrcanus een adviseur genaamd Antipater, gouverneur van Idumea. Mede doordat Hyrcanus een niet erg daadkrachtige persoonlijkheid had, nam Antipaters politieke invloed steeds meer toe. Steeds meer betrok Antipater ook zijn zonen Herodes en Phasaël bij politieke en militaire acties.

De dynastie werd omvergeworpen als resultaat van een burgeroorlog tussen de zonen van Salome Alexandra: Hyrcanus II en Aristobulus II, die van Judea weer een onafhankelijke staat wilde maken. Het werd een opvolgingsstrijd, waarvan de Romeinen profiteerden. Zij waren na het ineenstorten van het Seleucidische rijk de grote macht in deze regio geworden en maakten van ons land de Romeinse provincie Syria.

Een Romeinse campagne van volledige verovering en annexatie van het gebied, die door Pompeius werd geleid, volgde spoedig. De rol van de Hasmoneeën was definitief uitgespeeld.

De Hasmonese dynastie hield aan totdat het 100 jaar geleden een Romeinse vazalstaat werd.

Herodus.

Na de dood van de machtige keizer Caesar raakte het gebied in een burgeroorlog en werd bovendien vanuit het oosten aangevallen door de Parthen. Ze hadden er part en deel aan. De Romeinen benoemde de zoon van Antipater, de Idumeeër Herodes de Grote tot 'Koning der Joden'. De meeste leden van de Hoge Raad der Israëlieten, het Sanhedrin, werden door hem terechtgesteld. Herodes zorgde voor een lange periode van vrede met het buitenland, maar was voor zijn onderdanen een zeer hardvochtig man, die hem dan ook haatten.

Hij werd daardoor steeds achterdochtiger en de waanzin sloeg toe toen hij zelfs leden van zijn eigen familie liet vermoorden. Toen Herodes, 40 jaar geleden eindelijk op 69-jarige leeftijd stierf, ging er een zucht van opluchting en verlichting door Israël. Het rijk werd na zijn dood onder zijn zonen verdeeld:

- Herodes Archelaüs bestuurt Judea, Samaria en Idumea,
- Herodes Antipas bestuurt Galilea en Perea,
- Filippus het land ten noordoosten van het Meer van Tiberias.

Juda (en bijbehorende gebieden) word afwisselend bestuurd door nakomelingen van Herodes en door Romeinse procuratoren (van hen is Pontius Pilatus de bekendste).

De andere Joodse gebieden worden nog lang bestuurd door Herodes' nakomelingen, maar zullen binnenkort wel onder gezag van Syrië komen te staan.

Nu.

Hoewel de Romeinen het nu voor het zeggen hebben in het Joodse land, blijft de herinnering aan de onafhankelijke staat springlevend. De Herodianen en de Romeinse overheersers zijn over het algemeen dan ook niet erg geliefd. Omgekeerd houden veel Herodianen en Romeinse procuratoren niet veel rekening met zaken die voor Joden op grond van de Thora en godsdienstige tradities gevoelig liggen.

Daarnaast zijn er verschillende joodse politiek-religieuze groepen die elkaar bestrijden; zoals

- de Farizeeën, die onder meer scholen oprichten voor bijbelse studie. Zij zijn bij uitstek degenen die de publieke opinie kunnen beïnvloeden,

- de Sadduceeën, de partij van de elite, die de aristocratie rondom de tempel vormen,
- de Essenen, die als kluizenaars in puriteinse communes leven en waarschijnlijk de Dode-Zeerollen hebben geschreven in Qumran,
- de Therapeutae, een groep joodse asceten die leven aan het Meer van Mareotis, nabij Alexandrië. Ze leven zonder bezittingen in een simpele gemeenschap, en doen aan ceremoniële dansen, muziek, maaltijden en vasten, en veel gebeden en studie van de Thora,
- de Zeloten vormen een bijzondere (niet al te vast omliggende) groepering, die het keizerlijk gezag (en de Romeinse overheersing in het algemeen) als godslasterlijk ervoeren. Zij weigeren dan ook belasting te betalen. De extremistisch splintergroepering van Zelotische beweging is die van de Sicariërs. De Sicarii of Sicariërs ('dolkmannen') is de meest extreme vleugel van de Zeloten. Ook delen zij de overtuiging van de Zeloten dat de overheersing van Judea door de Romeinen in flagrante tegenspraak staat met het erkennen van God als Heer. In hun optiek moet aan die Romeinse overheersing dan ook zo spoedig mogelijk een einde komen. De Sicariërs ontlenen hun naam vooral aan aanslagen die zij plegen op Joodse aristocraten. Bij het plegen van een dergelijke aanslag houden zij een dolk verborgen onder hun kleding en mengen zij zich in de drukte in Jeruzalem. Beschermd door de menigte naderen zij hun slachtoffer en steken hem neer, waarna zij zich onopgemerkt uit de voeten maakten.
De reden waarom Sicariërs aanslagen plegen op mensen die tot de hooggeplaatste Joodse aristocratie behoren, is erin gelegen dat de Sicariërs hen zien als verraders van het volk door hun goede contacten en nauwe banden met de Romeinse overheerser.

Ik voorspel, zei Jozef, dat er binnenkort een Joodse Oorlog zal uitbreken. Dit zag hij door de 19e siddhi (kennis te hebben van het verleden, het heden en de toekomst).

Een Romeinse keizer Titus zal in staat zijn de weerstand van de joodse vrijheidsstrijders te breken. Geheel Jeruzalem zal hij plat branden en wordt de tempel weer vernietigd. Een laatste overblijfsel van die tempel, de westelijke muur ofwel de Klaagmuur, zal blijven staan en wordt op den duur het symbool van nationale en godsdienstige eenheid voor alle joden ter wereld.

Meer dan 1 miljoen van de 6 miljoen joden zullen tijdens de gevechten om het leven komen en tienduizenden zullen in slavernij het land uitgevoerd worden.

Ene Adolf H. heeft dit veel later, onder het toezien van de gehele mensheid, dunnetjes over gedaan en nog eens 6 miljoen joden vermoord.

Geslacht op geslacht zullen ze vol vertrouwen voor hun terugkeer blijven bidden tijdens de paasmaaltijd (Seder) en op Grote Verzoendag (Jom Kippoer): 'Het volgend jaar in Jeruzalem'.

Geduldig zullen ze wachtten op de dag dat de goddelijke belofte vervuld zal worden: 'Ik zal ze midden uit de volken doen uittrekken, uit de landen bijeen vergaderen en ze naar hun eigen land brengen'.

Dat laatste heb ik gelezen in de boekrol met de naam 'Zion' in het klooster in Ganden, zei Jozef en zo beëindigde hij zijn betoog.

11. Verzet.

Toen Jozef uitverteld was zei Jezus: 'Tjonge, tjonge wat een ellende en wat veel overheersingen.

Bij elke overheersing is wel een of andere patjepeeër blijven hangen en wordt ons land nu bevolkt door niet alleen joden maar vooral door een hoop mensen met buitenlandse afkomst.

Het merendeel zijn imema 'inwoners met een migratie achtergrond' en weinig 'inwoners met een Jodea achtergrond'

Kijk nu eens welke immigranten hier nu wonen:

Kanaänieten

Feniciërs

Egyptenaren

Hyksosieten

Filistijnen

Mesopotamiërs

Hittieten

Edomieten

Ammonieten

Moabieten

Hebreeërs

Amalekieten

Assyriërs.

Babyloniërs

Perzen

Macedoniërs

Grieken

Ptolemaeën

Seleuciden

Hasmoneeërs

Parthen.

Romeinen.'

'Ik voel veel sympathie met de dolkmannen', zegt Jezus.

'Het zou toch zo moeten zijn dat Jodea alleen voor de joden is.

Ja, eigenlijk moeten we een nieuwe staat stichten die alleen voor de joden is. Al die overheersingen en vreemde bewoners.

Al die autochtonen, dat kan toch niet goed zijn voor de eigen identiteit van de Joden. Die buitenlanders zullen nooit onze karaktertrekken, onze normen en waarden krijgen. Zit niet in hun aard en bloed en zullen daarom nooit echte Joden worden. Ze blijven surrogaat Joden. Tweederangs inwoners. Je vraagt je dan ook af of ze wel in Jodea moeten en mogen blijven.

Onlangs bij een wedstrijd tussen Jodea en Egypte was de arena half gevuld met Egyptenaren die in Jodea wonen. Ze zijn fanatiek supporter van Egypte en haatdragend tegen Jodea. Wat doen die mensen eigenlijk in Jodea? Laat een Egyptenaar terug naar Egypte gaan en de Romein naar Rome. Ieder terug naar eigen land en weg van hier.

Daarnaast plegen veel van die immigranten misdaden. Vooral omdat ze lui zijn en zeker niet intelligent. Ze hebben geen werk en dus geen joodse munten zoals de talenten en shekels. Dus wat doe je met die al die immigranten en criminele immigranten?

Stel je hebt een boomgaard en je teelt en verkoopt appels. Stel je teelt twee soorten appels: het merendeel wat je teelt is de ene soort en dat is een Golden Delicious (Joden), een stevige, sappige appel met een zoete en licht zure smaak en de andere soort is een Granny Smith (Immigranten), die door de kleur en reuk opvalt tussen de andere appelsoorten en een herkenbaar zure smaak heeft.

Even na de oogst heb je 10 manden met Golden Delicious en ondanks het feit dat het een teer ras is, zit in al die manden slechts één of twee rotte appels.

Daarnaast heb je slechts één mand met Granny Smith die is voor zestig procent verrot en de rest is aangetast.

Als appelteler zou ik de hele mand Granny Smith compleet weggooien.

En nooit meer aan Granny Smith beginnen. De boom omhakken en verbranden.' Zo moet het ook in Jodea gaan dacht Jezus. Weg al die rotte appels, weg al die buitenlanders en niet meer binnen laten. Jezus zei nogmaals: 'Ik ben er heilig van overtuigd dat Jodea alleen voor de Joden moet zijn. Een gezond volk

reageert op het binnendringen van elementen van een vreemd ras zoals een gezond lichaam reageert op het binnendringen van parasieten.'

'Wat dacht je van een andere naam', zei Jozef. 'Wat dacht je van Zion. Dat is de naam van één van de boekrollen en de naam van één de heuvels van Jeruzalem?'

'Nee', zei Jezus. 'Er moet iets van onze roots in zitten.

De naam Jodea veranderen we in de eerder gebruikte naam van de noordelijke stammen namelijk: Israël.'

Na deze ingeving en overtuigd van de Sicarii wist Jezus dat hij zijn eigen vrijheidsstrijd zou beginnen. Net als Mahatma Gandhi zou hij de leider worden van de Israëliische onafhankelijkheidsstrijd. 'Luister', zei Jezus. 'De tijd voor vergelding op de Romeinen is rijp. Binnen een paar maanden wil ik de baas, zeg maar president worden. De president van het hele Joodse volk. De president van partiotten. De Joden zullen vast en zeker deze historische kans grijpen. Want waar het om gaat is de ongebreidelde globalisering die onze beschaving bedreigt. We gaan zorgen voor een land dat beschermt met meer nationale soevereiniteit en minder immigratie. Het is tijd om het Joodse volk te bevrijden van de arrogante elite.

De gevestigde orde, die ons al jaren hun wil oplegt.

Ik ben er klaar voor.

Aan de zijde van het volk.

Ik ben geen bendeleider.

Ik ben de leider van het nieuwe Joodse volk'.

'Mijn revolte is gestoeld op politieke, culturele, socialistische en religieuze componenten.' ging Jezus verder en somde op:

- Politiek door het oprichten van een eigen land en een joodse regering. Lak aan de groeiende anti joodse houding in omringende landen. Einde van de haat van niet-Joden door onze afwijkende positie in de maatschappij met vooral beroepen in de dienstensector. Einde aan de moorden op Joden en vernietiging van Joods eigendom door pogroms.

We nemen geen vreemdelingen op in ons gebied en we trekken niet de wereld in met missies om vrede te bewaren. Laten ze het zelf maar oplossen.

We hebben genoeg aan onze problemen en de hele wereld redden kunnen we niet. De pot op met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. De resolutie gaat de prullenbak in. We leggen ons niet de verplichting op om de wereld te redden.

- Cultureel door het invoeren van een eigen Joodse taal en Joodse cultuur behouden en versterken, die door de vergaande samenvloeien van Joden met buitenlandse invloeden dreigt verloren te gaan.

- Een socialistische maatschappij waarin Joden zich de beroepen in landbouw en industrie (weer) eigen moeten maken om een volledige zelfvoorzienende natie te kunnen vormen. Bijvoorbeeld in leefgemeenschappen en zo'n collectieve landbouwnederzetting noem ik dan een kibboets.

- Religieus? Een religieuze samenleving die ik zelf verder vorm ga geven.' Daar moest hij nog over nadenken en Jezus had de volgende overpeinzingen: Wetenschappelijk gezien, in deze drie dimensionale werkelijkheid, bestaat het leven uit 'ontstaan' en 'ophouden met bestaan'.

Een of andere Griek zei eens: 'Alles stroomt, niets blijft'.

Een bloem ontstaat uit een bloembol en verwelkt.

Een kastanjeboom ontstaat uit een kastanje, wordt een majestueuze boom, maar na verloop van tijd komt het verval en uiteindelijk zal de boom weggroten en de boom is niet meer.

Een varken, geit schaap of welk dier dan ook wordt geboren en zal worden opgegeten of gaat gewoon dood en houd dus op te bestaan. De mens, het wreedste dier dat er op aarde rondloopt, is hetzelfde lot beschoren.

Vaag had hij ergens gehoord dat er mensen zijn die in een hiernamaals geloven. Als deze mensen denken dat de mens naar een hiernamaals verdwijnt, dan vraag ik me af: 'waarom alleen de mens. Waarom heeft hij dat voorkeursrecht?',

Waarom zou er niet een hiernamaals voor alleen varkens zijn?
Waarom verdwijnt niet alles dat op aarde ophoudt te bestaan
naar een hiernamaals.

Waarom verdwijnt niet alles wat ophoudt te bestaan in het hele
universum naar een hiernamaals?' Jemig, wat wordt het dan
een drukke boel in dat hiernamaals. Zou dat dan ook drie
dimensionaal zijn? Als er een opperwezen zou zijn dan is dat
maar een raar fenomeen. Hij zou de schepper zijn, de maker
van het universum en hij zou hier alles op aarde hebben
bedacht. Waarom precies, dat weet geen mens.

Waarom bedenk je überhaupt een beest zoals de mens?
Een meer verwerpelijk dier is er niet. Wat een vergissing!
Jezus beseft na zijn lange reis door Azië en nu tijdens zijn
terugkeer in Khuza'a dat al die geloven die hij was tegen
gekomen, dat het allemaal verzinsels zijn.

Objectief gezien is elke verheerlijking van een denkbeeldige
oppermacht, gebaseerd op een waanidee en de stap naar de
waanzin is bijzonder klein.

Elke gelovige is een geïndoctrineerde idioot. Elke gelovige heeft
een ziekelijke hersenafwijking. Hersenspinsels van de mens.

Jezus beseftte dat het universum er is en verder niets.

Nee, ik geloof niet in een generaal in de hemel.

De opperbevelhebber van de hemelse strijdkrachten

De hemelse maarschalk die de mensen zo intens haat dat hij
keelkanker voor ze heeft uitgevonden

Nee, ik geloof niet in een fictief opperwezen en in een
hiernamaals. Als het ophoudt te bestaan dan houdt het ook
definitief op. Het is hard maar het is niet anders.

Maar wat moet de simpele mens dan met de eindeloze
oeverloze leegheid van een onbeduidend, irrelevant, absurd en
nutteloos bestaan? Wat als je de zinloosheid, trivialiteit op de
aarde moe bent. Het zijn en alleen het zijn zou genoeg moeten
zijn, maar helaas gaat het zijn in het hier en nu de mens niet
goed af. Daar kan ik ze niet mee confronteren, dacht Jezus.
Dat gaat er niet in. Dat pikken ze niet. Ik moet de mens iets
geven zodat ze hun gedrag kunnen verantwoorden. Iets om op
terug te kunnen vallen. Weet je wat, dacht Jezus: Ik ga mijn

eigen religie introduceren en verkondigen. Ik ga iets bijzonders verzinnen waar de mensheid in kan geloven, dacht Jezus.

Ik geef ze religieuze geboden met een godheid, een imaginair fenomeen, waar ze al hun opgekropte drang naar genegenheid; naar geborgenheid, mogelijk naar sensualiteit aan kwijt kunnen. Ik geef ze een kapstok waar ze zoveel onzin aan op kunnen hangen als ze maar willen.

Ik verkoop ze de grootste leugen aller tijden.

Hoewel ik er zelf niet in geloof, introduceer ik een hiernamaals, een walhalla waar iedereen naar toe mag al ben je de grootste boef. Al je zonden zijn vergeven. Dus kloot maar aan in de leven. Geeft niet. Als je ophoudt te bestaan dan ga je in het hiernamaals verder. Ik vertel ze dat ze kunnen leven na de dood. Iedereen wil immers blijven leven. Dat is bij iedereen aangeboren. Dat zit in het levend zijn ingebakken.

Dat is in de oerstam van de hersenen ingebrand.

Ook leven na de dood zal er in gaan als zoete koek.

Toen Jezus dit vertelde aan Jozef, zei Jozef: 'onze opa die zei eens: het mensdom is gek'.

Hij heeft geen gelijk gekregen want ik durf te stellen: 'het mensdom is knetter gek', dus dan geloven ze ook vast als je vertelt dat het menselijk ras is ontstaan uit één man.

Laten we hem Adam noemen. En dat zijn vrouw, laten we haar Eva noemen, is gemaakt uit een rib uit z'n lijf. De grijze massa met hun zielige opvattingen is stom genoeg om dat te geloven. En het bewijst zich zelf in de loop van de geschiedenis, want de man komt er vanzelf achter dat de vrouw een rib uit je lijf kost.

'Alle Jezus, wat goed zeg', zei Jezus.

'Dan zeg ik erbij dat de aarde gemaakt is in zeven dagen.'

'Alle Jezus, wat goed zeg', zei Jozef

Jezus fantaseerde verder en dacht weer terug aan hun reis door India en aan de opgedane wijsheden van de goeroes, boeddha en Bishnoi. Laat ik eens beginnen met een paar van die religieuze regels op te stellen dacht Jezus.

Noem ze Regels, of Tien woorden, Tien geboden of Tien grondregels of wat dan ook.

Om te beginnen Regel één: Gij zult geen andere goden hebben. Er is één God. Mijn God. Al jullie buitenlandse goden deugen niet. Een religieuze samenleving met één God, zoals de Zeloten en Sicariërs hebben, en zoals hij ook in India gehoord had bij Hasrat Inayat Khan, die ook voorstander was van één God. Gelijk maar tegen het zere been van die gehate Romeinen met hun vele goden en afgoden. Men mag best een beeldje van die God maken. Doe ik niet moeilijk over. Als je met een hamer op je vingers slaat dan mag je zeggen 'Godverdikkeme', want ik, jou God, had je beter moeten beschermen.

Regel twee: Wees gelukkig.

Gehoord bij Maharishi Mahesh Yogi. Een geluk gevoel dat op te roepen is met de Yogi meditatie. Ik verplicht mijn volgers om zes keer per dag te mediteren. Op een matje. Op je knieën. Af en toe buigen en knikken. Eventueel met het hoofd naar het oosten gericht. Dat is toch mooi, dacht Jezus, als de mensen zich altijd gelukkig voelen. Lopen ze ook niet zoveel te klagen. Hetzelfde heb ik gehoord bij Boeddha: juiste meditatie: rustig en stil worden van binnen, waardoor je je gedachten beter kunt volgen en de juiste keuzes kunt maken.

Regel drie: Heb u naaste lief zoals je jezelf lief hebt.

Maar wel in je eigen land. Naastenliefde, dat heb ik gehoord bij de Bishnoi. Hetzelfde gehoord bij Sathya Sai Baba: heb allen lief, dien iedereen en help immer, kwets nimmer, één van de vijf menselijke waarden Prema (liefde). Hetzelfde gehoord bij Boeddha: niet alleen aan jezelf denken. Wees niet jaloers op je medemens, jij zult niets begeren dat van uw naaste is. Als zoveel wijze mensen dit zeggen dan moet het wel een goed gebod zijn. Maar ik voeg er wel aan toe: wel in je eigen land.

Regel vier: Gij zult niet doden.

Niet moorden en doodslaan. Volgens de Bishnoi: gebruik geen geweld. Niet tegen mensen, maar ook niet tegen dieren.

Ook gehoord bij Sai Baba: twee van de vijf menselijke waarden Ahimsa (geweldloosheid) en Shanti (vrede).
Alles goed en wel dacht Jezus, geen geweld, behalve tegen de Romeinen en tegen mensen uit de wijk Iskariot waar zijn etterige leeftijdsgenootje Judas woont.

Regel vijf: Respect voor de natuur.
Bescherming van dieren en bomen volgens de Bishnoi en ook gehoord bij Boeddha: juist leven: bijvoorbeeld werk kiezen dat nuttig is en mensen en milieu niet beschadigt. Dus goed rentmeesterschap van de natuur en de planeet. Al die leerlooierijen met hun giftige uitstoot van gassen, dat warmt de aarde veel te veel op, daar moet nodig paal en perk aan worden gesteld.

Regel zes: Steel niet en lieg niet.
Geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste. Niet liegen, roddelen en schelden, maar de waarheid spreken volgens het Achtvoudige pad van Boeddha. Hetzelfde gehoord bij Sai Baba: twee van de vijf menselijke waarden de één Sathya (waarheid) en de andere Dharma (rechtschapenheid). Trouwens ook gehoord bij de Bishnoi: steel niet en lieg niet. Dus blijf met je tengels van andermans spullen af. Ja, dacht Jezus, tenzij het niet anders kan: als je om komt van de honger, mag je een brood stelen en een leugen voor best wil is toegestaan.
Het gebod 'niet liegen' is vooral bedoeld voor politici.
Die liegen namelijk altijd.

Regel zeven: geen alcohol of drugs gebruiken.
Nou misschien moet ik deze maar niet meenemen.
Het zijn zulke zuipschuiten. Als ik dit als regel ga opleggen krijg ik ze nooit mee. De lokale brouwer met z'n merk 'Hij en Ik' heeft teveel invloed. Regel acht: Werk vier dagen, Rust drie dagen, Vier dagen ga je aan het werk en de overige drie heb je vrij om te doen wat er maar in je op komt. Heeft wel niks met religie te maken, maar hiermee zal ik wel een hoop volgers krijgen dacht Jezus.

Regel negen: Eer je vader en je moeder.
Gij zult niet echtbreken. Deze leefregel had hij ook ergens opgestoken, maar hij heeft er wat moeite mee. Z'n vader was niet zo'n fijne vent en z'n moeder, hoewel hij haar vergeven heeft, is ook de braafste niet. Misschien is het beter als men uit elkaar gaat als het niet meer klikt, dan in een donker vernietigend samenzijn te blijven hangen.
Wordt je niet vrolijk en gelukkig van en Maharishi Mahesh Yogi ook niet. Heb m'n twijfel over deze regel.
Misschien neem ik deze regel ook maar niet mee.

Regel tien: Geen onkuisheid doen of begeren.
Dus geen handelingen of uitingen die ingaat tegen de heersende seksuele moraal. Zo, dat is wel een rekbaar begrip. Kan ik nog alle kanten mee op. Een schaap of een geit zo af en toe mag, maar geen kleine jongetjes of meisjes.
Dat wil zeggen niet jonger dan twaalf jaar.

Moet ik er nog een paar bij verzinnen zodat ik er twaalf heb, een mooi Romeins getal? Nee, ik ben wel gek zeg.
Weg met dat twaalfvallig stelsel van de Romeinen.
Alles wat Romeins is, daar hebben we hier een bloed hekel aan. Zo, als ik regel zeven en negen niet mee neem heb ik mijn eigen acht geboden. Daar moeten we het mee doen. Het is in de lijn met de verschillende joodse politiek-religieuze groepen en is stevig onderbouwd.
Hier kunnen de Farizeeën, Sadduceeën, Essenen, Therapeutae, Zeloten en Sicariërs een puntje aan zuigen.
Om in te gaan tegen de 8 geboden of welk andere geloofdogma, moet men een diep geïndoctrineerde angst overwinnen.
De religieuze componenten zijn slechts een masker om het volk af te leiden. Na het verdrijven van de Romeinen moet er een nieuwe orde komen en hiermee hou ik het volk wel zoet en onder de religieuze knoet.

12. De dolkmannen.

Even buiten hun woonplaats Khuza'a was een obscuur clubgebouw waar regelmatig een geheim genootschap van Sicariërs ('dolkmannen') samen kwamen.

Het was een gesloten vrienden club, die regelmatig over de schreef gingen, onoorbare dingen deden en drugs verkochten. Soms droegen ze leren jassen met een naam achterop.

Sommigen hadden een jas met de tekst 'Duivelse Engelen' achterop. Bij anderen stond er 'Bandieten' en weer anderen hadden één of andere buitenlandse naam 'Satudarah' of 'Eén bloed' achterop hun jas.

De gewone goegemeente noemde hen crapuul, canaille, falderappes, geboefte, gepeupel, gespuis, geteisem, grauw, janhagel, plebs, racaille, rapaille, schorriemorrie, schuim, voetvolk.

Ze waren, zo zei men, dieven, moordenaars en smokkelaars. Zelf noemden ze zich geen dieven, maar specialisten in ongecompliceerde onvrijwillige overnames.

Men noemden hen huurmoordenaars. Zelf zeiden ze dat ze een onderafdeling hadden, die gespecialiseerd was in afvalverwerking, in de ruimste zin van het woord.

Men noemden hen smokkelaars. Zelf hadden ze het over hun vergunning- en belastingvrije afdeling 'Export en Import'.

Jesus, met Jozef in zijn kielzog, besloot bij dat anarchistische syndicaat eens een kijkje te gaan nemen. Zo één, twee, drie kom je bij zo'n club niet binnen. Om Jesus te helpen moest Jozef zijn wonderkracht gebruiken om de Sicarii te overtuigen dat ze goed volk en te vertrouwen waren.

Zo kwamen ze in contact met de Sicarii.

Jesus vroeg tijdens een bijeenkomst: 'moeten we meer of minder buitenlanders, moeten we meer of minder Romeinen in ons land'? Direct scandeerde de hele groep minder, minder, minder, minder, veel minder, geen enkele Romein, geen enkele buitenlander. Jesus had de Sicarii op z'n hand en raakte met enkele van deze Sicarii nauw bevriend.

Na een paar maanden van intensief contact waren er acht Sicarii die samen met Jezus en Jozef een eigen groep vormden. Binnen deze groep verkondigde Jezus zijn revolutie tegen Romeinen en ontvouwde zijn plannen met de politieke, culturele, socialistische en religieuze componenten.

De Sicarii waren onder de indruk. Ze vonden het nogal wat. Zo snugger waren de Sicarii sowieso niet. Ze knikten en knikten alsof ze het begrepen toen Jezus de goed onderbouwde plannen nader toelichtte. Een paar moeilijke woorden gooide Jezus er tussen door en de Sicarii lagen aan zijn lippen. Ze begrepen het niet maar vonden het wel best. Dat is een wijs man dachten ze, die moeten we volgen. Hij weet waar hij over praat. Hij is onze leider en wij zijn zijn strijders.

Zo ontstond de verzetsbeweging.

Het bevrijdingsfront opgericht door Jezus.

Nu nog een naam dacht Jezus. En Jezus bedacht de naam 'IS' voor zijn beweging, zijn strijders.

Afkomstig van de afkorting van 'Israëliische Strijders'.

De acht strijders zijn niet de minste. Elk had ook zo zijn eigen groepje om zich heen. Indien nodig werden ze opgeroepen.

Op een avond werden Jezus met de acht strijders even buiten hun gebouw aangehouden door een Romeinse patrouille.

De kleinste eenheid in het Romeinse leger was het contubernium, acht man onder leiding van een decanus.

Jozef was er niet bij. Zo af en toe had hij behoefte aan eenzaamheid.

Jezus was zich innerlijk bewust hoe zich te gedragen tegenover de Romeinen en hield zich kalm, maar de strijders lieten zich provoceren. Er ontstond een schermutseling en zes strijders werden aangehouden.

Als Jozef er bij was geweest was dit natuurlijk niet gebeurd.

Die had de Romeinen wel afgehouden met een of andere siddhi.

Jezus en twee strijders hadden zich afzijdig gehouden en deden of ze er niet bij hoorden en slechts toeschouwers waren.

Het praten, duwen en trekken met de Romeinen werd erger en erger. Jezus bleef het van afstandje bekijken. De ander twee strijders, die zich ook afzijdige hadden gehouden, zagen kans

om het toneel te ontvluchten. Spoorstragen gingen zij versterking halen en binnen luttele minuten hadden ze een kloek aantal, wel twintig man, op de been. De groep Sicarii was nu 26 man tegenover negen Romeinen. De Sicarii vermengden zich met de Romeinen zodat iedere Romeinse soldaat omgeven was door twee of drie Sicarii.

Plots een strijdkreet en voordat de Romeinse soldaat er erg in had was hij gekeeld. Een bloedbad moet het geweest zijn.

De negen Romeinen lagen ontziend voor hen.

Zo snel ze konden werd een kuil gegraven en werden de Romeinse soldaten, ontdaan van hun wapens, kleding en al wat verkoopbaar was, in de kuil gegooid. Niet meer over praten de komende tijd. Spreken is zilver en zwijgen is goud. Zand erover.

Op de Romeinse thuis basis stond men voor een raadsel.

Alweer een hele patrouille verdwenen. De soldij was niet veel en menige patrouille werd een roversbende. Dat ze afgeslacht zouden kunnen zijn, daar dacht men niet aan. Wie durfde het nou op te nemen tegen het machtige goed bewapende herrenvolk?

De Centurion, de baas die de patrouille had uitgezonden hield het op miscommunicatie; dat ze op geheime missie elders in het land vertoefden. Hij kon toch niet gaan toegeven dat hij het ook niet wist en dat ze kwetsbaar waren. Wat zou de Praefectus Castrorum (kampprefect) van de castra (legerkamp), dan wel niet denken. Weg was dan zijn promotie.

Er verdween wel eens meer een patrouille. Hij liet het blauw blauw. Het verdwijnen van de patrouille werd in de doofpot gestopt. Zo kwamen Jezus en zijn Sicarii er mee weg.

In die tijd waren er vele losse groepjes, die verzet tegen de Romeinen pleegden. Incidenteel kwamen de leiders van die groepje in het geheim samen om gezamenlijk een terreuraanslag tegen de Romeinen te beramen.

Die aanslagen waren slechts speldenprikjes, die door de Romeinen op afschuwelijke wijze werden vergeld en waar het gewone volk de dupe van was.

Dat moet anders, dacht Jezus.

Al die splintergroepjes ga ik verenigen en samenvoegen met mijn IS beweging. Jezus moest en zou contact opnemen met de leiders van de losse verzetsgroepjes en daarom trok hij Jodea in. Het Jodea, wat hij omgedoopt had tot Israël.

Tijdens deze reis gebeurde het vaak dat ze gevolgd werden door grote groepen mensen. Het was dan de goed bespraakte Jezus die het woord voerde en handelde, maar op de achtergrond was het Jozef die de touwtjes in handen had en die het spel redigeerde. Jozef moest meerdere keren gebruik maken van zijn wonderkracht om Jezus te helpen. Zo was er een grote menigte die getuige was van de diverse wonderen die door Jezus en Jozef werden verricht.

Enkele van deze wonderen zijn:

Vermenigvuldiging van voedsel.

Jezus, Jozef en de acht Sicariërs vertrokken naar de overkant van het Meer van Galilea (dat is het Meer van Tiberias).

Een grote groep mensen volgde hen, omdat ze zagen dat zieke mensen door wonderen genazen. Jezus voerde het ritueel uit maar uiteraard was het Jozef die de genezing voor elkaar bracht. Jezus klom de berg op en ging daar met zijn IS strijders zitten. Het was een paar dagen voor het Paasfeest.

Toen Jezus opkeek, zag hij dat er een grote groep mensen naar hen toe kwam. Jozef zei tegen Tobias, een van zijn strijders: 'Waar kunnen we brood kopen om al deze mensen te eten te geven?' Dat zei Jozef om te zien wat Tobias zou zeggen.

Eigenlijk wist Jozef zelf al, met behulp van de 21e siddhi (weet te hebben van wat anderen denken), wat Tobias zou gaan zeggen. Natuurlijk was er niet genoeg eten voor iedereen.

Maar Jozef moest Tobias gebruiken om zijn wonder in te leiden. Tobias antwoordde hem: 'Zelfs als we voor 200 doekoe brood zouden kopen, zou dat nog niet genoeg zijn voor al die mensen. Zelfs niet als iedereen een heel klein beetje krijgt.'

Eén van zijn andere strijders, Andreus (de broer van strijder Petrus), zei tegen hem: 'Hier is een jongen, hij heet Rick-Jan, hij is kok en komt net van zijn werk. Hij heeft een brood, twee worsten voor zijn vader en drie lekkerbekjes voor zijn moeder bij

zich. Maar dat is natuurlijk lang niet genoeg voor zoveel mensen.' Jezus zei: 'Zorg dat de mensen gaan zitten.' Er was op die plek veel gras. De mannen, ongeveer 5000, gingen dus zitten. Toen nam Jezus het brood, dankte God ervoor en verdeelde ze onder de strijders. Hier maakte Jozef gebruik van de 4e siddhi:(Prâpti: het vermogen alles te voorschijn te brengen wat men wil) en regelde broden, worsten en vissen voor het voeden van een hele menigte. De strijders verdeelden het broden, worsten en vissen onder de mensen die daar zaten. Ze gaven alle mensen zoveel als ze wilden. Toen iedereen genoeg had gegeten, zei hij tegen zijn strijders: 'Verzamel de rest van het eten dat is overgebleven, zodat er niets wordt weggegooid.' Dat deden ze. Toen iedereen klaar was met eten, vulden ze twaalf manden met de restjes die waren overgebleven van broden, worsten en vissen. De mensen zagen wat voor wonder Jezus had gedaan. Ze zeiden tegen elkaar: 'Dit moet wel de wonderdoener en leider zijn die ons van de Romeinen zal verlossen.'

Water in wijn veranderen.

Jezus, Jozef en de acht Sicariërs waren uitgenodigd op een huwelijksfeest in Kana in Galilea. Jezus' moeder was ook op het feest. Voordat het feest afgelopen was, zei Jezus' moeder tegen hem: 'Joh, het is halverwege de avond en ze hebben geen wijn meer!' Jezus zei tegen haar: 'Dat weet ik toch. Dat hoeft u mij niet te zeggen. Ik sta al een tijdje droog.'

Er werd gefluisterd door de gasten en het bruidspaar dreigde af te gaan als een gieter; er zou nog jaren over gesproken worden. Een nare situatie dus.

Jozef wilde de gastheer die schande besparen en beloofde de gastvrijheid van het bruidspaar door een grote hoeveelheid water in wijn te veranderen zodat het feest kon doorgaan. Zijn moeder zei tegen de bedienden: 'Als zij iets tegen jullie zeggen, doe dat dan, wat het ook is.' Jozef zei tegen de bedienden: 'Vul de vaten met water.' Ze vulden ze tot de rand. Toen zei hij: 'Schep er nu wat uit, en breng dat naar de ceremoniemeester.' Dat deden ze.

De ceremoniemeester was natuurlijk blij verrast.

Bovendien verbaasde hij zich over de superieure kwaliteit van de wijn. Tegen de bruidegom zei hij: 'Iedereen zet zijn gasten eerst de goede wijn voor en als ze dronken zijn de minder goede. Maar u hebt de beste wijn tot nu bewaard!'

Tijdens het feest maakte Jozef gebruik van de 4e en 5e siddhi (het vermogen allerlei wonderen te doen) en veranderde water in wijn. Het was nogal sterke wijn en er waren een paar gasten die deze beste wijn flink innamen. Een van de gasten genaamd Lazarus, had zoveel gedronken dat hij in een coma raakte. Lazarus was apart in een gastenverblijf gelegd.

Jezus en Jozef lieten iedereen vertrekken uit het gasten verblijf. Helaas, door zijn zwakke hart overleed Lazarus terplekke.

Dat kon natuurlijk niet op een feest.

Jozef zei tegen Jezus: Kan jij hem opwekken? Jezus begon aan een hocus pocus en op de achtergrond maakte Jozef gebruik van de 15e siddhi: het vermogen het onmogelijke te realiseren en zorgde voor opwekking en opstanding uit de dood van Lazarus. Jezus hierbij in de waan latend dat hij het gedaan had.

Storm tot bedaren brengen.

Het was Jezus' idee om per boot het meer van Galilea over te steken. Onderweg, terwijl Jezus een dutje deed, stak er een storm op die beangstigend hevig werd. Er kwam water in de boot en de strijders wisten niet beter of hun bootje zou vergaan en ze zouden allemaal verdrinken. Ze maakten Jezus wakker en riepen: 'Leider, leider, we vergaan!'

Hij stond op, draaide z'n rug naar de strijders en gezicht in de wind en sprak de wind en de golven bestraffend toe. Daarop ging de wind liggen en kwam het water tot rust. Hij vroeg hun: 'Waar is jullie geloof?

Natuurlijk was het ook hier weer Jozef, die achter Jezus stond, gebruik makend van de 6e en 22e siddhi: het vermogen alles te vervaardigen of vernietigen, zoals het opwekken of neerslaan van een storm.

Lopen over water.

Jezus stuurde zijn strijders een tijd later naar de overkant van het meer van Galilea zonder dat hij zelf meeging in hun boot.

Ook toen kwam er een verraderlijke storm opzetten en de strijders konden de boot maar met moeite in bedwang houden. Dat was een omstandigheid waarin ze moesten leren op Jezus te vertrouwen ook wanneer hij er niet lichamelijk bij was. Jezus kwam, over het water lopend, hen tegemoet. Toen Jezus in de boot stapte ging de wind liggen, ook deze keer onderwierp de natuur zich.

Het was Jozef die deze wonderen met zijn siddhi's verrichtte. Een aardig detail in deze geschiedenis is dat Petrus op het idee kwam om ook eens te proberen over het water te lopen. Hij vroeg Jezus of dat goed was. Jezus en Jozef moedigden Petrus aan om naar hem toe te lopen. Je kan het Petrus, zei Jozef, als je je maar goed concentreert en Petrus liep over het water. Even later stopte Jozef met de siddhi en Petrus wegzakte in het water. Ja, dacht Jozef, je moet het niet te hoog in je bol gaan krijgen Petrus.

Trouw aan Jezus.

Aan ieder los verzetsgroepje verkondigde Jezus zijn revolutie tegen Romeinen en buitenlanders, Hij ontvouwde zijn plannen met de politieke, culturele, socialistische en religieuze componenten.

Normaliter waren de leiders wantrouwig tegenover elkaar en namen ze niets van anderen aan. Daar moest een einde aan komen. Jozef maakte gebruik van de 7e siddhi: het vermogen over elk wezen te heersen en de leiders zwoeren trouw aan Jezus. Er werden afspraken gemaakt dat onderling niet meer gestreden zou worden en dat er tussen de groepen contact personen werden aangesteld. Verkenners werden uitgezonden om de situatie in de gaten te houden en de leiders op de hoogte te houden van de Romeinse bewegingen.

Door de wonderen en mond op mond reclame werd snel bekend dat er een serieuze verzetsbeweging was opgericht.

Ook de Romeinen kregen er door hun spionnen lucht van. De Romeinen hadden gelijk een bloedhekel aan deze IS (Israëliische Strijders) en stelden alles in het werk om ze te pakken te krijgen.

Je hoefde in het bijzijn van een Romein maar het toverwoord 'terrorist' of 'IS' te zeggen of het was een houten kruis of een enkeltje Colosseum.

Na deze rondreis trokken J. & J. en de acht strijders zich terug in een safe-house ergens buiten Jeruzalem.

Ook hun moeder Maria, hun stiefvader Junk, hun zus Helena met de meisjes Marija, Marit en Hellen waren meegekomen.

Acht barbaarse strijders en vrouwen bij elkaar, dat vraagt om moeilijkheden. Daarom had Jozef met een 'intreden' bij de acht strijders het idee ingeplant dat deze vrouwen engelen waren.

De strijders bejegenden de vrouwen dan ook met het grootste respect en eerbied. Ze bleven als het even kon uit hun buurt.

Het toeval wilde dat tegenover het safe-house een aantrekkelijk meisje woonde dat niet helemaal spoorde.

Ze is bezeten van duivels zei men.

Ze is aan komen lopen vanuit Magdala of Migdal of Magadan, een stadje op de westelijke oever van het Meer van Tiberias.

Ze is hier blijven hangen, wachtend op een wonder.

Van horen zeggen was ze daar in Magdala een vrouw van lichte zeden. Dat ze haar deugzaamheid te huur aanbood.

Jozef trok zich het lot aan van het meisje en genas haar door bij haar in te treden en haar te bevrijden van zeven duivelse geesten oftewel dwangneurosen. Jozef nam haar onder zijn hoede en zei: 'Ik noem jou voortaan Maria uit Magdalena en je kan bij ons aan de slag als huishoudster.' Zolang je bezig bent en werkt, hoef je het leven niet in de ogen te kijken. Jezus, die zijn ogen ook niet in zijn zak had, zag hoe bekoorlijk Maria uit M. er uit zag. Maria uit M. was goed geproportioneerd en met aanzienlijke attributen. Maria uit M. leek hem fragiel, mooi, jong, gedwee, gehoorzaam, gewillig, leergierig, mak, meegaand, onderdanig, onderworpen, volgzaam en vooral vruchtbaar. Omdat ze praktisch op elkaars lip zaten hadden ze regelmatig contact met elkaar en groeide de hechte liefdevolle band tussen die twee.

Nu had Jezus toch altijd al een goede babbel en was een echte charmeur als dat moest. Dat had hij van zijn bio-vader geërfd.

Jezus hield op een andere wijze van Maria uit M. dan van de strijders. Hij kuste haar vaak. Logisch. Zij was een vrouw en zij waren mannen en Jezus was niet erg gecharmeerd van mannenliefde of van schapen of geiten. De strijders zagen hoe hij van Maria hield en vroegen hem: 'Waarom houdt u meer van haar dan van ons allemaal?'

Jezus was niet iemand die snel een ander de levieten leest (de les leest). Zeker zijn strijders zou hij niet snel berispen.

'Luister nu eens rustig, beste strijders, en probeer te begrijpen wat ik jullie ga vertellen. Ik weet dat jullie niet de slimste zijn, weinig hersens hebben en dat enkele van jullie zelfs hersendood zijn, maar als jullie je werkelijk concentreren, moeten zelfs jullie het kunnen snappen.'

Dit soort harde humor van Jezus konden de strijders wel waarderen. Jezus antwoordde hen met de woorden: 'Waarom houd ik niet van jullie zoals van haar? Wel, als een blinde en iemand die kan zien samen in het donker zijn, verschillen ze niet van elkaar. Maar als het licht wordt, zal de ziende het licht zien en de blinde in het donker blijven.' Een waarheid als een koe. De strijders keken elkaar onbegrijpelijk aan alsof ze een driedaagse cursus over de chaos-theorie hadden gehad. Ze snapten het antwoord niet, maar durfde er niet verder op door te gaan. Strijder Tobias wilde nog zijn mond open doen maar bedacht toen: ja, ja, het zal wel, een kanariepiet is geel en een lantaarnpaal is ook van ijzer.

13 De verkeerde Jezus.

J. & J., de strijders en aanhang zaten gemoedelijk te barbecueën in de patio van het safe-house ergens buiten Jeruzalem. Hun verkenner genaamd Petrus was net aangeschoven. Hij zei: 'Moet je horen wat ik net heb meegemaakt en heb gehoord' en hij vertelde het volgende:

'De Romeinen hebben ene Jezus uit het plaatsje Nazareth opgepakt. Het toeval wil dat deze Jezus uit N. sprekend leek op onze Jezus. Het had zijn eeneiige tweelingbroer kunnen zijn. Men zei dat de vader van Jezus uit N. ene Ali Laden was, een koopman, drugsbaron, handelsreiziger uit Afghanistan. Op zich niet verwonderlijk dus dat ze zo op elkaar leken. Goh, dat komt me bekend voor dacht Jezus.

Het was 27 Aprilis. Koningsdag.

De overwegend allochtone bevolking vierde deze dag koningsdag, want het was de verjaardag van de Romeinse ethnarch (titel voor een vazalkoning) Herodes Archelaüs (zoon van en opvolger van Herodus de Grote). Niet dat de bevolking zo koningsgezind was, maar omdat ze graag feest vierden. Het koningshuis en de hele poppenkast daaromheen, dat liet ze eigenlijk koud. De bevolking noemde de vazalkoning Herodes Archelaüs meestal bij zijn bijnaam: 'Pipo de clown' of 'Jan Klaasen'

Het leven was hard genoeg en iedere kans om te zuipen en slempen grepen ze met beide handen aan. Als er iets te vieren was, dan waren ze er als de kippen bij. Zo ook Jezus uit N. Hij dronk omdat zijn schizofrene alter-ego dorst heeft.

Jezus uit N. was deze avondje met vrienden aan het stappen en kreeg mot met een Romeinse patrouille. Nu had deze Jezus uit N. de pech dat deze patrouille getraind was en een opleiding had gehad in antiterreur.

De Romeinse leider, de decanus, had voor de verandering nu eens niet een uiltje gevangen (een tukje gedaan, zitten slapen) tijdens de briefing en had onthouden dat ene Jezus mogelijk een terrorist was. Vaag had hij de profiel beschrijving van deze Jezus onthouden. Deze Jezus scheen opruiende taal te

verkondigen en strijders te ronselen voor de IS (Israëliische Strijders).

'Zeg eens ventje?', vroeg de Romeinse decanus. 'Heet jij Jezus?' Dat kon Jezus uit N. niet ontkennen en daarmee begon de ellende en het einde van deze Jezus.

'Meekomen en nu direct.' Versta je me of moet ik het ondertitelen?', zei de Romeinse decanus.

Nu kon het Romeins van Jezus uit N' in een luciferdoosje en het woord 'ondertitelen' kwam al helemaal niet in zijn vocabulair voor. Jezus uit N. snapte er geen jota van en staarde de decanus aan met een wazig blik.

De ogen van de Romeinse decanus daarentegen vertoonden een duidelijke tegenzin om in delfde richting te kijken. Hij keek met zijn linker oog in zijn linker broekzak. Hij was zoe sjael as nen otter.

Omdat Jezus uit N. helemaal geen zin had om mee te gaan en omdat hij zich van de prins geen kwaad wist, lalde hij tegen de Romein: 'Opzouten joh, schele ebbe.'

Jezus uit N. was behoorlijk onder invloed van alcohol en drugs. Hij wist zelf niet wat voor wartaal hij allemaal nog meer tegen de Romeinse decanus uitsloeg, maar fraai was het niet.

De barman waarschuwde Jezus uit N.: 'Joh, hou je gedeisd, het is wel een decanus die tegenover je staat.'

'Decanus? Decanus?, Wat voor anus, wat voor stink anus?' schreeuwde Jezus.

Nog meer omstanders bemoeiden zich er mee en het werd een opstootje. De hele contubernium (kleinste eenheid van een Romeinse patrouille van acht man) kwam erbij.

Jezus uit N. gaf de decanus de Dimnak. Helaas, geen effect.

Hij hief nogmaals zijn hand op om de decanus te slaan.

'Zo, zo?', riep de decanuas, 'de vuisten jeuken vandaag?'

Er ontstond een handgemeen dat Jezus uit N. moest bezuren.

Hij werd beetgehouden in de nekklem en vervolgens in elkaar geslagen. In deze half bewusteloze toestand werd hij meegenomen naar de snelrechter Pontius Pilatus. Snelrechter betekende in die tijd: snel berechten en dat gebeurde ook. Pontius dacht eerst aan een taakstrafje maar omdat er een paar

fundamentalistische geloofsfanatiekelingen zoals hogepriesters en gerechtsdienaars bij waren werd het toch maar een geseling. Pontius Pilatus veranderde wel eens meer, in ruil voor een substantiële tegemoetkoming van vele shekels.

De geseling was een veel voorkomende Romeinse straf.

De gevangene werd uitgekleet en met de handen boven zijn hoofd aan een paal gebonden. Hij werd dan geslagen met verschillende soorten zwepen met leren riemen totdat de hele rug bebloed was en zelfs de onderliggende spieren beschadigd waren.

Pas als de gevangene bijna dood was werd de geseling gestaakt. De geseling die deze Jezus uit N. kreeg deed hem geen goed. Meer dood dan levend werd hij in een cel gegooid.

Helaas voor deze Jezus uit N. vond er een wisseling van de wacht plaats. Van één of andere vorm van overdracht was toen nog geen sprake (soms nu nog steeds niet). De nieuwe Romeinse wacht was in de veronderstelling dat er een terroristische crimineel in de cel zat, die berecht moest worden. En zo werd deze Jezus uit N. uit zijn cel gehaald en meegenomen. Binnen de muren van Jeruzalem mochten geen executies worden uitgevoerd. Zo werd hij de stad uit gevoerd naar Golgotha, een locatie buiten, maar dicht bij de stad Jeruzalem. Het was een kleine heuvel met een olijfgaard met een graf in de buurt. Op de heuvel werden de kruisigingen uitgevoerd, de palen stonden er standaard klaar en de toeschouwers hadden een goed zicht op het gebeuren. Jezus uit N. was zo bang als een speenvarken in slachttijd. Terecht want een uur later hing hij vastgespijkerd aan het kruis. Met twee van zijn drinkebroers naast hem.

Onderweg de stad uit werd ik nog aangesproken door een Romeinse soldaat, zei Petrus.

Ze vroegen mij: 'Hé, jij bent toch een vriendje van hem?' 'Nee hoor', zei ik toen, 'ik ken hem helemaal niet.' 'Nooit gezien!'

Hier sprak Petrus de waarheid.

'Nee hoor', zei ik nogmaals. 'Mijn naam is haas.'

Hier loog Petrus.

'Ja, kijk', zei Petrus. 'J. & J. zou ik nooit verloochenen, maar deze Jezus uit N. kende ik echt niet.' En verdraaid ik was de weg nog niet uit en ik werd weer aangehouden. Hetzelfde verhaal. Net toen ik dacht dat het allemaal achter de rug was en ik op huis af strevende werd ik warempel weer aangehouden. Moet niet gekker worden. Voor de derde keer de vraag: 'Hé, jij bent toch een vriendje van hem?' Gelukkig pikten deze Romeinen het ook en kon ik veilig weggkomen. Drie keer moest ik ontkennen dat ik hem kende. Toen begon de haan van de buurman ook nog keihard te kraaien. Het gekke beest. Schrok me lam.'

14. Weg.

Dit verhaal van Petrus (de broer van strijder Andreus), brengt Jozef aan het denken. Word het niet te gevaarlijk onder onze voeten? Moeten we misschien niet een poosje in het buitenland onderduiken? Is het al die moeite en gevaar wel waard om je zo druk te maken over je geboorteplaats, je vaderland?

Wil Jezus van Israël een joods paradijs maken?

De ervaring leert dat het leven wreed en nietsontziend is, vol van gruwelijkheden, nee een paradijs zal het nooit worden.

Om je leven daarvoor in de waagschaal te stellen?

Is de moeite besteed aan onze medeburgers?

De medeburgers en strijders zijn ook niet al te slim.

Onthouden zijn strijders alles wat hij en Jezus verteld hebben?, dat betwijfelt hij. Eén ding is zeker, er is tussen hun oren genoeg lege ruimte over, om dingen in te verliezen.

Kan je je eigen beperkte energie en tijd niet beter gebruiken voor het veraangename van je eigen laatste jaren.

Hij denkt aan het leed dat zijn moeder en zus zullen lijden als hun iets zal overkomen. Als ze opgepakt worden.

Hij denkt aan de nichtjes Marija, Marit en Hellen.

Hij moet er niet aan denken wat de Romeinse beulen met hun zullen uitvreten. Dat wordt minimaal martelen en verkrachten.

Het meest denkt hij nog aan Jezus en Maria waarvan hij al weet dat ze in verwachting is.

Hij vreesde Jezus, hoewel gehard en gelouterd door z'n botsingen met de machthebbers, zijn allergie voor de gezagsdragers, machthebbers, de gevestigde orde steekt meer en meer de kop op. Hij denkt aan Jezus die steeds meer en meer radicaliseert en Jozef begint aan zijn geestelijke gezondheid te twifelen. Ik heb er verkeerd aan gedaan om hem steeds te helpen en hem in de waan te laten dat hij de wonderdoener is. Om hem met een 'intreden' van z'n ideeën af te brengen kan Jozef niet. Bij Jezus is intreden niet mogelijk.

Aan siddhi's heeft Jezus zich niet over gegeven, maar de 23e siddhi (het vermogen niet door anderen overweldigd te worden) heeft hij onthouden.

Jezus heeft genoeg geleerd zodat hij een 'intreden' zal afweren.

We moeten hier uit deze vergiftigde omgeving weg denkt Jozef. Hij denkt: 'misschien moeten de hele familie naar de verborgen vallei in Tibet gaan?'

Op een avond nadat Jezus met z'n acht strijders terugkeerden van een aanslag op een Romeins garnizoen nam Jozef Jezus apart en begon op hem in te spreken.

Jozef zei:

'Je leeft je hele leven al in de veronderstelling dat er regels zijn. Maar dat is niet zo. We waren vroeger apen. Al die mensen om je heen; de strijders, de Romeinen, je medeburgers zijn allemaal nog apen. Mensen die geloven dat we anders zijn dan dieren, zijn stekeblind. Jezus, je denkt veel te vaak aan de goedheid in de mens. Dat is niet goed. De mens is van nature 'evil'.

De mens is gemeen, akelig, boosaardig, doortrapt, fielterig, geniepig, honds, krenkend, kwetsend, laag, laag-bij-de-gronds, laaghartig, min, onedel, oneerlijk, ploerterig, ploertig, schofterig, schurkachtig, slecht, smerig, snood, trouweloos, vals, verachtelijk, verraderlijk, vilein, vinnig, vuig, vuil, wreed, meedogenloos, barbaars, genadeloos, gewetenloos, hard, hardvochtig, harteloos, keihard, koud, niets ontziend, onbarmhartig, onbewogen, ongenadig, ongevoelig, onmeedogend, onverbiddelijk, onvermurwbaar, spijkerhard, streng, vastberaden en wreed.

De mens is het ergste beest wat er op aarde rondloopt.

Het leven en de wereld is meedogenloos. We leven in een sinistere duistere wereld, Jezus, en magie is een schaars goed.'

Hij vertelde Jezus verder: 'Ik was het die de wonderen verrichtte met mijn siddhi's. Ik liet jou in de waan dat jij het deed.

Ik deed het om jou trots te laten zijn. Op de achtergrond was ik altijd aanwezig en jouw beschermer. Maar ik kan en mag die magie niet eeuwig uitvoeren.'

'Ik ga ermee stoppen', zei Jozef somber.

Jezus keek hem verbaasd aan en zei dat hij het niet geloofde.

Jezus was ontgoocheld want hij dacht echt dat hij het steeds was die de wonderen had verricht. Zijn zelfbeeld implodeerde.

'Ik zal je gelijk een voorbeeld geven', zei Jozef: 'Ik zal de strijders met de 7e siddhi de idee inprenten dat jij vanmiddag iemand genas.

Terwijl Jozef dit sprak stond Tobias, een van de strijders op en zei tegen Jezus: 'zeg Jezus, zag ik jou vanmiddag nou niet die blinde lamme melaatse man met die verschrompelde hand genezen?' Prompt kreeg hij bijval van de zeven andere volgelingen. Ja, die hadden het ineens ook gezien.

Tobias zei: 'wat een wonder hé, de man kon zien, lopen, was niet meer melaats en had twee goede handen!'

Jozef keek naar het verwonderde gezicht van Jezus.

Jezus kon zich dat helemaal niet herinneren want hij had dat helemaal niet gedaan. Ze waren immers bezig die Romeinse patrouille aan te vallen.

Natuurlijk wist Jezus dat Jozef bijzondere gaven had, maar dat dit zover ging daar had hij geen vermoeden van. Jozef vertelde verder dat er onheilspellende rampen te wachten stonden.

'Uiteraard zal het leven voor jou en je strijders als we hier blijven veel en veel dreigender en gevaarlijker worden.

Het zal verkeerd aflopen.

Kijk maar naar die andere Jezus. Die Jezus uit N. Het wordt niet alleen te gevaarlijk voor jou maar ook voor de hele familie.

Door hier te blijven roepen we rampspoed over ons heen.'

'Ja, maar mijn IS ideaal dan?', stribbelde Jezus tegen. 'Het leiderschap van de IS kunnen we overdragen aan Josephus.

Het is een slimme leider en tevens leider van de grootste verzetsgroep die je hebt weten te rekruteren.

Laat hem de strijd voeren. De strijders zullen je niet missen, ik bewerk ze wel met een siddhi.'

Jozef bestookte Jezus de hele avond en nacht met naargeestige onheilspellende dingen die gebeuren zouden. Jozef vertelde schrikwekkende vooruitzichten, lugubere gebeurtenissen, griezelige omstandigheden en donkere kwesties.

Tot slot vertelde Jozef dat Maria in verwachting van Jezus was. Dit kwam als een enorme verrassing.

Een donderslag bij heldere hemel.

Maria en Jezus wisten dit zelf niet eens.

Ik, vader? dacht Jezus en hij werd bleek om de neus.

Jezus was om.

Tot slot zei Jozef, lieve broer van mij, ik doe niet aan demonstraties, maar voor jou maak ik een uitzondering.

Ik zal je een onomstotelijk bewijs geven van mijn wonderkracht en magie. Terwijl Jozef dit sprak zag Jezus hoe Jozef een meter boven de grond zweefde. Plots verdween Jozef en kwam even later achter Jezus weer tevoorschijn omringd door een schitterende oogverblindende gouden aura.

Jezus viel flauw.

Jezus bood geen weerstand meer. Toen hij bijgekomen was zei hij dat hij mee zou gaan en volledig mee zou werken om te vertrekken en terug te gaan naar de vallei.

Jozef had hem in het vooruitzicht gesteld dat zijn kind in vrede zou opgroeien. Dat hij zijn kennis, gave en magie aan zijn kind, die ongetwijfeld ook Jezus zou heten, zou overdragen.

Hij wist al dat het kind ook een uitverkorene was.

Ze zullen gaan leven volgens de Wabi Sabi levenswijze.

Kijk zei Jozef: Niets is af, niets is eeuwig, niets is perfect.

'Wabi' staat voor soberheid en eenvoud, de essentie van dingen, rust en bedachtzaamheid.

'Sabi' is de schoonheid die ontstaat door het verstrijken van de tijd.

Wanneer je wilt genieten van ieder moment dan is het belangrijk dat je het idee van 'leuke' momenten en 'vervelende' momenten laat varen. Dit onderscheid zorgt er namelijk voor dat je alleen geniet van dingen die je leuk vindt, en verdrietig bent over alles wat je niet leuk vindt. De stempel die jij op een situatie plakt verandert de situatie niet. Dingen zijn zoals ze zijn, het is allemaal onderdeel van het leven.

Ene Hennie zei eens: 'It is as it is'.

En zodra je begint in te zien dat vervelende momenten net zo mooi zijn als leuke momenten, dan kun je genieten van ieder moment dat het leven je brengt. Genieten van de eenvoudige dingen om je heen. Je verwonderen over de simpele gebeurtenissen en ook het lachen bij en genieten van tegenslagen.

Wabi Sabi is niet alleen een manier om imperfecties te (leren) waarderen, maar ook een manier om het moment te waarderen, waardoor je automatisch in het Nu leeft.

De dag daarna waren ze vertrokken.
Ze hadden iets in te halen: verloren tijd van verspilde jaren.
Jezus voorop, gevolgd door Maria, zijn moeder Maria met Junk,
Helena met haar drie dochters en als laatste Jozef.

Einde.